NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LAUREN OLIVER

REPLICA

GEMMA

LAUREN OLIVER

REPLICA - GEMMA

Original: *Replica* (2016)

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2017

NOTA AUTORULUI

Deși în unele cazuri veți găsi secvențe de dialog identice la Gemma și la Lyra, o să observați și diferențe minore de ton și de ritm. Intenția mea a fost să redau perspectivele individuale ale celor două. Gemma și Lyra au viziuni diferite, care interacționează în mod activ și, astfel, le definesc experiențele, la fel cum, în funcție de unghiul din care privești un anumit lucru, lucrul acela își schimbă imediat comportamentul.

Micile variații din roman reflectă credința că în lume nu există o experiență obiectivă unică. Oamenii nu văd și nu aud același lucru exact în același fel, așa cum poate mărturisi oricine a avut vreodată o dispută cu cineva drag. În felul acesta, suntem cu adevărat creatorii propriilor experiențe. Și așa se face că adevărul aduce mult cu ficțiunea.

UNU

Să fugă: la asta visa Gemma, mai ales în nopți ca aceea, când Luna era atât de mare și luminoasă, de parcă ar fi fost un decor dintr-un film, agățată afară de geamul ei, pe o perdea sub forma cerului nopții. În filme, adolescentele se furișau mereu afară. Așteptau până când se culcau părinții, ieșeau de sub plăpumi în fuste scurte și topuri, coborau scările, descuiau ușa și hop! Țâșneau în noapte ca baloanele strânse printr-un spațiu îngust, doar pentru ca după aceea să explodeze.

Alte adolescente, se gândi Gemma, nu îl aveau pe Rufus: un retriever de treizeci și patru de kilograme, parcă făcut în întregime din blană, limbă și coarde vocale.

— Șșșșt! făcu Gemma spre el, care o aștepta la capătul scărilor și dădea din coadă atât de tare, că era surprinsă că nu cade.

— Ești bine?

Se trezise doar de un minut, dar mama era deja în capătul scărilor și se uita la ea strângând din ochi, pentru că nu avea lentilele de contact, îmbrăcată cu un tricou vechi, pe care scria „Harvard”, și pantaloni de trening.

— Sunt bine, mamă.

Gemma apucă o sticlă de pe dulap. Niciodată nu se va strecura afară. Nu că ar fi avut unde să meargă sau cu cine, din moment ce părinții lui April o țineau în lesă ca pe ea. Totuși, o clipă își imagină că era în drum spre ușă, îmbrăcată cu blugi strâmți și un tricou care îi scotea în evidență sânii, singura parte a corpului care chiar îi plăcea, în drum spre mașina iubitului ei, în loc să stea într-o bucătărie întunecată, în pijama, la unsprezece noaptea într-o miercuri, cu Rufus lingându-i gleznele.

— Aveam nevoie de apă.

— Ești deshidratată?

Mama ei pronunță cuvântul „deshidratată” de parcă ar fi însemnat „pe moarte”.

— Sunt bine.

Gemma scutură gheața în pahar, în timp ce urca scările, evitând intenționat privirea mamei.

— Întoarce-te în pat, da?

Mama ei, Kristina, ezită.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, da?

— Îhî.

Gemma închise ușa dormitorului în fața lui Rufus, fără să îi pese că el scânci imediat. Puse apa pe noptieră și se trânti înapoi în pat. Luna făcea umbre pătrate pe picioarele ei goale, împărțindu-i pielea în porțiuni de lumină și întuneric. Își imagină în treacăt ce făceau în clipa aceea Chloe DeWitt și Aubrey Connelly. Întotdeauna i se spusese că are o imaginație bogată, dar ea nu credea. Cum o fi fost să fii complet, întreg, fără speranță de normal? La ce se gândeau? Ce probleme aveau? Aveau probleme?

Rufus încă scâncea. Gemma coborî din pat și îl lăsă înăuntru, oftând când sări pe pat și se așeză exact pe perna ei. Nu era obosită încă, oricum. Se așeză la masa de machiaj, care fusese cândva a mamei sale, o piesă din epoca victoriană, ce îi plăcuse foarte mult când era mică, dar nu fusese în stare să-i spună Kristinei că depășise vârsta. Niciodată nu fusese în stare să le spună prea multe părinților ei.

Se privea în oglindă și parcă avea două găuri în loc de ochi, Luna făcându-i pielea transparentă. Se întrebă dacă așa o vedeau mereu părinții ei: jumătate stafie, rătăcind undeva între viața de acum și cea de apoi.

Dar nu mai era bolnavă. Nu mai fusese bolnavă de mulți ani, din copilărie. Totuși, ei se purtau cu ea ca și cum ar fi putut să se prăbușească din senin, ca un castel din cărți de joc, pe care-l spulberă și cea mai ușoară atingere.

Ea abia își aducea aminte anii aceia de boală, spitalul, operațiile, tratamentele.

Se descurcă, zisese terapeutul ei. *Apărare autoadaptivă.*

Își amintea o grădină și o statuie. Un zeu îngenuncheat, parcă, dar nu era sigură, cu un braț ridicat spre cer și cu celălalt atingând pământul, de parcă ar fi scos ceva magic din el.

DOI

Gemma sigur era singura fată supraponderală de șaisprezece ani din întreaga istorie a Statelor Unite care chiar își dorea să facă sport. Una ar fi fost dacă ar fi fost scutită ca să învețe sau pentru că era în pauză. Dar din cauza „limitărilor programate” (motivul oficial) – sau, cum suspecta ea, din pricina sadismului înnăscut al domnișoarei Vicke, directorul adjunct –, era obligată să meargă la ora de sport și să stea în tribună, prefăcându-se ocupată, în timp ce restul colegilor alergau prin sală, alunecând cu teniși, sau pe terenurile de fotbal ude, unde făceau exerciții.

În tribune nu aveai cum să te ascunzi. Iar ea putea foarte bine să fie un fel de semn care clipește, pe care scrie *Locul ei nu e aici.* Mai rău, doamna Coralee, profesoara de sport (și ea o sadică, era plină școala de ele), insista ca Gemma să se schimbe în pantaloni scurți și maiouri asortate, ca toți colegii, care ei îi foloseau doar să îi accentueze senzația că locul ei nu e acolo, de parcă ar fi purtat echipament de schi pe plajă.

— Ești atât de norocoasă!

April Ruiz, cea mai bună prietenă a Gemmei, își așeză o șuviță de păr negru, în timp ce fetele se întorceau în vestiar.

— Sunt sigură că dodgeballul a fost inventat de aceiași oameni care au inventat termometrele rectale și colanții din lână.

— Mișcă-te, Frankenstein!

Chloe DeWitt lovi tare cu cotul în locul unde ar fi trebuit să fie talia Gemmei, dacă ar fi avut o talie, în loc de un colac de grăsime. Probabil că Gemma avea patruzeci de livre mai mult decât Chloe, dar era colțuroasă și știa să folosească asta în avantajul ei. Coatele ei erau ca niște lame.

— Nu toate putem să ronțăim tot timpul.

Gemma roși. Niciodată, absolut niciodată, nu mânca la ore. Abia dacă mânca și la cantină, tocmai ca să n-aibă Chloe și fetele ca ea ocazia să râdă de ea. Dar nu conta. De mică, Chloe își făcuse un scop din a-i aminti mereu Gemmei că e o ciudată. În clasa a treia, se alesese cu numele de Frankenstein, după ce a doua operație de inimă o lăsase cu o cicatrice mare, de la

piept la buric. După aceea, se schimbase mereu în toaletă, dar nimeni din școală, cu excepția lui April și a profesorilor, nu îi mai spusese altfel.

Ce nu înțelegea ea era de ce – dacă era atât de sensibilă, cum spuneau părinții ei (*ești sensibilă, Gemma, de aceea trebuie să fim foarte atenți; fără carusel, Gemma, inima ta e sensibilă*) – nu arăta sensibilă, ca una dintre figurinele din cristal reprezentând animale, pe care mama ei le colecționa și le ținea închise în dulapul din colț, cu picioare subțiri ca scobitorile. Precum Chloe, cu un bronz ce părea mereu lăcuit pe trupul ei atât de fin și de armonios, ca un instrument. De parcă ar fi fost modelată de un creator atent la detalii, pe când Gemma parcă fusese pusă laolaltă la întâmplare, de un creator beat.

— Mda, mormăi ea, în timp ce Chloe și prietenele ei se înghesuiau la chiuvete, râzând. Norocoasă!

— Nu o lăsa pe Cruella să te enerveze! zise April încet.

April îi lua mereu apărarea. Cu ani în urmă, hotărâseră că ele fie vor fi ca doi extratereștri într-o școală de oameni, fie vor fi *singurele ființe umane într-o școală de extratereștri.*

— Cineva a uitat să-i dea doza matinală de tranchilizant.

April și Gemma așteptară până când Chloe și haita de lupi – un nume potrivit, din motive mai mult decât metaforice, din moment ce Gemma era sigură că Aubrey Connelly avea incisivii ascuțiți și nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că îi plăcea gustul cărnii de om – se schimbaseră înainte să se dezbrace și ele. Amândouă aveau să întârzie și să îndure încă o predică a domnului Rotem. Dar orice era mai bine decât să se schimbe în prezența haitei de lupi.

— Vești bune, zise April, când vestiarul se goli. În sfârșit, mama a renunțat la Uriașul Verde. I-am spus că nu e în siguranță să conducă bestia aia nicio sută de kilometri, nicidecum o mie. Ce zici de așa o strategie? Am folosit propria-i psihologie împotriva ei.

— Și astfel vânatul devine vânător, zise Gemma, ca *voice over*-ul din filme.

Câteodată se gândea că partea preferată a săptămânii e să stea pe banca din lemn din fața clădirii dușurilor, care nu mai fuseseră folosite de douăzeci de ani, vorbind cu April, în timp ce ea se spăla pe față și se machia atent, chiar dacă rezultatul o făcea să arate întotdeauna de parcă nici n-ar fi fost machiată.

Parcă ar fi fost în propria lor lume protejată. Dar nu o lume pe care o creaseră părinții ei pentru ea. O lume pe care ea o alesese.

— Așa ceva. Oricum, o să ne plimbăm prin Florida cu Lexusul nostru. Îți vine să crezi? Fratele meu e atât de ofticat…

În afară de părinții Gemmei, ai lui April erau cei mai protectori părinți pe care îi cunoștea. Nici Gemma, nici April nu aveau voie să iasă cu băieți, nu că ar fi contat, din moment ce nimeni nu voia să iasă cu ele. Lista cu celelalte lucruri interzise includea, printre altele: (1) să nu stea treze după ora 10; (2) să nu meargă la niciun eveniment școlar sau altă petrecere dansantă, dacă nu sunt într-un grup mai mare de fete, lucru imposibil, din moment ce nu aveau alte prietene; (3) să nu meargă la Raleigh, doar dacă nu le însoțea fratele lui April, care era senior; (4) să nu fie pe Instagram.

Gemma era sigură că și dacă ar fi fost înaltă și ar fi arătat ca un supermodel, ideile absurde ale părinților ei despre social media (*Îți descompune creierul! Nu e bun pentru respectul de sine*!) ar fi făcut-o să rămână la un capăt al lanțului social. La fel, era sigură că atunci când se întâlneau mama ei și a lui April nu făceau decât să născocească feluri și mai absurde în care să se asigure că sunt în siguranță, fără alte prietene și complet jalnice.

Când jumătate dintre fetele de la școală hotărâseră să petreacă vacanța de primăvară la Miami, Gemma nici măcar nu se deranjase să-i întrebe pe părinții ei dacă are voie să meargă. Știa că șansele ei sunt la fel de mari ca a fi desemnată prima femeie președinte a Statelor Unite… la șaizeci de ani. În plus, nu își dorea să petreacă vacanța nas în nas cu prădătorii ăștia pe care se chinuia mereu să îi evite la școală.

Dar April – care era nu doar mai drăguță, mai deșteaptă și mult mai optimistă decât Gemma, ci, dacă nu ar fi devenit cele mai bune prietene pe viață, coaliate, renegate împreună, Gemma ar fi urât-o – nu cedă atât de ușor. Își implorase părinții. Plânsese. Făcuse o criză de isterie, o mișcare riscantă, deoarece mama ei, Angela Ruiz, o recunoscută avocată, era renumită pentru că îi speria pe bărbați și-i făcea să mărturisească din prima. (Iar cealaltă mamă a ei, Diana, era programator și câștigase câteva concursuri de kickboxing, la douăzeci și ceva de ani.).

Apoi minunea se întâmplase. April folosise cuvântul magic: *sexism.*

Era sexist, se plânsese April, că fratele ei mai mare, Ryan, mergea în vacanța de primăvară cu prietenii lui. Era sexist că el va conduce un Lexus, în timp ce ea se pricopsea cu Uriașul Verde, o vechitură verde-brotac. Și, chiar dacă Ryan era cu doi ani mai mare, iar Lexusul fusese un cadou primit pentru că intrase la Harvard mai devreme, brusc, mamele lui April făcuseră o contraofertă: April și Gemma puteau să ia mașina și să meargă la Bowling Springs, Florida, o săptămână, la bunicii lui April. În plus, îi convinseseră pe părinții Gemmei că e o idee bună.

Și, da, sigur, poate că ieșirea într-o comunitate cunoscută pentru întâlnirile între sexagenari și turneele săptămânale de badminton nu era chiar vacanța de primăvară visată de vreo adolescentă. Dar era mai bine decât nimic. Aveau voie să stea nouă zile, să se bălăcească în piscină, să se plimbe pe la terenurile de tenis și să ia mașina la plajă. Puteau să bea pina colada și să guste aligator prăjit la restaurantele locale. Și mai bine, vor avea casa doar pentru ele trei zile, cât bunicii lui April vor fi plecați la o vizionare ciudată a unui spa, unde se făceau multă yoga și exerciții de respirație – detaliu minor, pe care Gemma reușise să îl evite în toate discuțiile cu părinții.

Tot vorbind despre vacanța de primăvară cu cea mai bună prietenă, Gemma ajunsese să se simtă americancă, o frumusețe de revistă, banală ca un cântec country. Așa că nici nu era sigură că într-adevăr vrea să meargă sau doar să vorbească despre asta.

April fu nevoită să sară, să bâțâie, să intre în blugi. Mereu spunea că mărimea ei preferată era ca un rulou sushi uman. A Gemmei era sacul de gunoi spațios.

— Te iau sâmbătă la opt dimineață, ai înțeles?

— Am înțeles.

Căzuseră de acord pentru sâmbătă, 19 martie, opt dimineață, cu săptămâni în urmă, dar reconfirmau aproape zilnic. De ce nu? Era primul lucru aventuros pe care ele îl făcuseră vreodată, dacă nu puneau la socoteală că băgaseră bezele Peeps la microunde, de Paști, ca să vadă cum explodează.

Gemma își dorea să fie entuziasmată. Își dorea, mai mult decât orice, ca vorbele și avertismentele părinților ei să nu-i fi intrat, în timp, în celule, ca un virus, și să nu se fi înmulțit acolo.

Își mai dorea să nu fie deloc, deloc speriată.

Dar își spuse că nu se va întâmpla nimic. La urma urmei, niciodată nu se întâmplase nimic.

TREI

O listă cu toate afecțiunile pe care le avusese Gemma, de când se născuse:

două tibii rupte

un plămân care cedase
insuficiență cardiacă congenitală
pneumonie
iederă otrăvitoare (pe fund, dintre toate locurile posibile)
pneumonie, din nou
încheietură fracturată
hipotiroidă
pneumonie, a treia oară

O listă cu afecțiunile pe care nu le avusese:

ciumă bubonică

boala aceea care te menține foarte slab, oricât de mult ai mânca

Uneori, când se apropia de porțile masive, din fier care înconjurau proprietatea lor, Gemma vedea un licăr, nu o amintire, nu chiar, dar ceva apropiat de așa ceva, ca o reamintire bruscă a unui cântec pe care l-ai auzit doar o dată. Exista un gard înalt pierdut undeva printre visele ei generate de febră, vise de care avusese parte foarte des, copil fiind, un gard înalt, statuia înaltă a unui bărbat îngenuncheat în praf, parcă întins în același timp spre rai și spre iad.

Aleea pentru mașini avea exact un sfert de milă. Gemma știa, pentru că odată îi ceruse mamei s-o măsoare. Tăia în două un gazon întins, presărat cu molizi bătrâni și tufe de corn înflorit. În zilele în care April avea cor, să ia autobuzul și să meargă pe jos până la alee era infinit mai bine decât să o ia șoferul tatălui ei, adică trebuia să aștepte în zona unde coborau elevii și să fie perfect vizibilă dinspre terenurile de joacă ale seniorilor, ceea ce

însemna să admită că are o singură prietenă care să o aducă cu mașina.

În plus, era singurul efort fizic pe care îl făcea. În zilele senine mergea încet intenționat, să facă drumul să dureze, bucurându-se de mirosul de frezii și caprifoi și ascultând zumzetul slab al țânțarilor adunați la umbră.

Dar azi mergea repede, prea preocupată de planurile pentru sâmbătă (poimâine!) – un drum cu mașina de zece ore, o adevărată aventură, cu cea mai bună prietenă – ca să îi pese de frumusețea zilei. Din cauza peisajului și a pantei pe care o avea aleea ajunse pe veranda din față înainte să observe două mașini de poliție, una cu ușile larg deschise, de parcă polițiștii fuseseră prea grăbiți să le închidă. Mama ei vorbea cu unul dintre ei, ținând o mână la gât.

Tata, se gândi Gemma imediat și, fără să își dea seama, o luă la fugă, cu rucsacul lovindu-i spatele.

— Gemma!

Kristina se întoarse și se uită la Gemma, care ajunsese în fața ei, deja gâfâind, cu transpirația adunată sub talia blugilor. Se întinse și o prinse de umeri.

— Ce s-a întâmplat? E în regulă?

Gemma se holba la ea.

— Cum adică dacă e în regulă?

Gesticula spre mașinile poliției și spre polițistul care stătea aproape de mamă și fiică, cu mâinile în șold, cu ochelarii pe ochi, privind spre cer, parcă nesigur că se putea bronza în poziția aceea.

— Ce se întâmplă?

— A!

Kristina expiră lung și tare și eliberă umerii Gemmei.

— Asta? Nimic. O prostie. O farsă.

Intre timp, Gemma observase că unul dintre geamurile mari de la ușă fusese spart, de parcă ceva greu ar fi trecut prin el. Văzu un al doilea polițist în sufragerie, mișcându-se încet, în timp ce pașii lui scârțâiau pe sticlă. Apăru un al treilea polițist, o femeie, ținând în mâinile înmănușate ceea ce la început îi păruse o pietroaie de un verde neclar. Dar când o întoarse să i-o arate colegului ei, Gemma încremeni cu totul. Nu era o piatră, ci o mască Frankenstein de Halloween, capsată la gât. După cum o

mânuia polițista, își dădu seama că e grea. Evident, era umplută cu ceva ca să își păstreze forma.

— Of, Doamne!

Simțea cum îi pulsează sângele în tâmple. Chloe. Târfa aia nenorocită. Se concentră să gândească logic, să nu înceapă să plângă. Cum se întâmplase? Cum ajunsese Chloe mult înaintea autobuzului? Să fi sărit peste ultima oră? Nu. O văzuse urcând în mașina lui Aubrey. Și cum trecuseră de porți? Toată proprietatea era îngrădită. Dar era sigură că fuseseră Chloe și Aubrey, băga mâna în foc.

Frankenstein. Monstrul diform.

— E în regulă, Gem. E în regulă, zise Kristina, cu voce ascuțită, de parcă nici ea nu prea credea. Nimeni nu a pățit nimic.

Asta o făcu să se simtă mai rău. Nimeni nu a pățit nimic, adică cineva ar fi putut să pățească ceva. Dacă mama ei ar fi fost în sufragerie? Puțin probabil, desigur. Deși casa putea adăposti o armată – Chateau Ives, cum îi spunea April, glumind doar pe jumătate –, mama ei nu stătea niciodată decât în dormitorul ei, în bucătărie, în studioul de yoga și în baie, parcă manevrată de o forță centrifugă, care o făcea să se rotească între cele patru spații. Și dacă Ender și Bean, pisicile lor, ar fi fost ghemuite pe sofa? Dacă Rufus ar fi stat la soare, pe covor?

— Dacă doriți să întocmim un raport, va trebui să veniți la secție, zise polițistul cu ochelari de soare, cel cu aer plictisit.

Dar se străduia să fie politicos. Familia Ives – evident, i se spusese – era importantă. Kristina scutură din cap.

— Nu știu, zise ea. Doar dacă Geoff…

Vocea i se stinse. Apoi continuă:

— Soțul meu are o întâlnire, zise drept explicație.

Tatăl Gemmei era mereu într-o întâlnire, sau într-o mașină, sau într-un avion.

— Cum au intrat? izbucni Gemma.

Porțile din față se deschideau doar cu un cod. Musafirilor trebuia să li se dea drumul înăuntru. Chateau Ives vs Fort Knox. Kristina roși. Chiar și când roșea arăta drăguț. Gemma încercase ani la rând să se regăsească în trăsăturile de model ale mamei sale, în pomeții ei înalți și în încheieturile subțiri. Tot ce reușise să detecteze fusese un fel asemănător de a se încrunta.

— S-au tot perindat tot felul de agenți de vânzare pentru expoziția de duminică, explică ea, parțial pentru Gemma, parțial pentru poliție. Floriști, organizatorul… am lăsat porțile deschise ca să nu tot sune.

Ceea ce, fără îndoială, însemna: *am luat un klonopin, un pahar de vin și am ațipit.* Cum părinții ei nu spuneau niciodată exact ce au în minte, Gemma se obișnuise să traducă ce spun.

— Finke, uite aici!

Celălalt polițist veni alergând dinspre ușa din față. Și el avea mănuși din plastic și aducea un bilet scris pe o bucată de hârtie, ținându-l între arătător și mijlociu.

— Asta a venit cu poșta specială.

Polițistul cu aer plictisit își ridică ochelarii pe vârful capului și citi fără să îl ia. Mesajul era scurt, dar Gemma simți furia răsucindu-se în ea și trăgându-i inima în jos.

ești bolnavă ești un monstru meriți să mori

Kristina tresări, de parcă ar fi fost pălmuită. Finke făcu semn din cap, iar celălalt polițist se retrase și băgă biletul cu grijă într-o pungă din plastic. Gemma și-o imagină pe Chloe arestată, cu mâinile răsucite la spate, cu fața lipită de o mașină a poliției. Și-o imagină aruncată în închisoare pentru restul vieții, dormind în aceeași celulă cu o criminală cu un nume precum *Prințesa.* Și-o imagină punându-și mâinile în jurul gâtului lui Chloe, privind cum trosnește.

— Eu… cred că ar fi mai bine să vin cu voi, zise Kristina.

Roșeața îi dispăruse. Era doar palidă și nedumerită.

— Cine să facă așa ceva? Cine să fie atât de oribil?

— Dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ați avut vreo problemă în ultimul timp? întrebă Finke. Dispute? Probleme de natură legală?

Kristina clătină din cap.

— Au mai fost mesaje de amenințare sau telefoane?

Clătină iar din cap.

— Pur și simplu, nu pot să-mi închipui…

— Mamă, așteaptă!

Gemma percepea cuvintele ca pe o greață. *E vina mea. E din cauză că toți mă consideră o ciudată.* Mama ei știa că au dificultăți la școală, dar simpatia Kristinei mereu o făcea pe

Gemma să se simtă mai rău. Singurul lucru mai dureros decât să fii nepopular era să fii fiica nepopulară a unei foste fete populare. Trase aer în piept.

— Știu eu.

— Ce?

— Știu cine a fost.

Acum, toți polițiștii se uitau la ea, cu milă, își închipuia, își simțea obrajii încinși și era absolut sigură că nu arăta drăguță, ca mama ei. Când roșea arăta de parcă două culori ar fi încercat să-și ia locul una alteia, sub pielea ei.

— O proastă de la școală. Probabil că s-a gândit că e amuzant.

I se părea sau mama ei arătase ușurată o fracțiune de secundă?

— Oh, scumpo! exclamă ea și vru să-și pună brațele în jurul Gemmei.

Dar ea se dădu la o parte.

— E în regulă. Sunt bine.

— Mai doriți să întocmim raportul? întrebă Finke, dar Gemma știa că mama ei nu mai crede că e o idee bună.

Atmosfera se schimbase. Nimeni nu se uita la ea. Polițiștii își strângeau lucrurile, nerăbdători să se întoarcă la lucrurile mai importante decât umilirea socială a unei eleve. Poate că erau chiar iritați că fuseseră chemați acolo.

— Cum vrei tu, dragă.

Kristina se întinse și își trecu mâna prin părul Gemmei:

— Ce zici?

Gemma scutură din cap. Pe cât de tentant era să și-o imagineze pe Chloe în haine de închisoare – sigur, sigur, nici măcar Chloe nu ar arăta bine în portocaliu de închisoare –, știa că, dacă făcea mare tam-tam din asta, lucrurile doar se vor înrăutăți. Avea să fie Frankenstein-Plângăcioasa. Alienul Ciripitor.

Totuși, simțea dorința bruscă și copleșitoare de a țipa. Chloe și mica ei haită se străduiau de mulți ani s-o facă să se simtă mizerabil. Dar niciodată nu ajunseseră la așa ceva. Veniseră acasă la ea. Umpluseră o mască de Halloween cu pietre, cu moloz sau cu șrapnel din inimile lor neînsuflețite. Spuseseră că merita să moară. De ce? Ce le făcuse? Era un alien în derivă, pe o planetă neprietenoasă. Fără speranță și pierdută.

— Ești sigură? zise Kristina, în timp ce cu degetul mare o mângâia pe Gemma pe obraz.

Gemma se încruntă. Făcu un pas înapoi:

— Da.

— Bine.

Kristina răsuflă și zâmbi neconvingător spre Finke.

— Scuze pentru deranj. Știți cum sunt fetele…

— Îhî, răspunse el, pe un ton din care se înțelegea că nu știa și nici nu dorea să știe.

Gemma voia să meargă direct în camera ei, dacă se poate pentru totdeauna, dar Kristina reuși s-o cuprindă pe după umeri. Pentru o femeie subțirică, era surprinzător de puternică și o ținu pe Gemma strâns.

— Îmi pare rău, scumpo. De ce nu mi-ai spus că ai probleme la școală?

Ridică din umeri.

— Nu e mare lucru.

Ca de obicei, Kristina mirosea a apă de trandafiri și a parfum foarte scump. Atât de scump, că mirosea a bani proaspăt tipăriți.

— Nu vreau ca tatăl tău să-și facă griji.

Zâmbi, dar Gemma citi neliniște în ochii mamei sale, descifră cuvintele pe care mama ei nu le-ar fi spus niciodată: *Nu vreau să creadă că ești o dezamăgire, nu mai mult decât crede deja.*

— Hai să-i spunem doar că a fost un accident. Un copil și o minge de baseball. Ceva de genul acesta.

Să arunci o minge de baseball din stradă, prin geamul sufrageriei… copilul acela ar fi trebuit să fie prima opțiune pentru ligile profesioniste. De obicei, consimțământul părinților ei de a minți în legătură cu diverse o deranja. Dacă părinții ei erau atât de buni la inventat povești, cum putea să știe când spun adevărul?

Totuși, în ziua aceea, nu putea decât să fie recunoscătoare.

— Baseball. Sigur.

•

Gemma se trezi în toiul nopții dintr-un coșmar pe care, din fericire, îl uită aproape imediat ce deschise ochii, lăsându-i doar senzația vagă a unor mâini aspre și un gust metalic. Rufus scâncea pe hol.

— Ce e? zise ea și coborî din pat, să-i deschidă ușa.

Îndată, auzi: o intensificare bruscă a unor voci suprapuse, punctuația furioasă a tăcerii. Părinții ei se certau.

— E în regulă, băiete, îi șopti lui Rufus și își trecu o mână prin blana de pe gâtul lui.

Era ca un copil când auzea certuri. Îndată țâșni pe lângă ea, sări în pat și își îngropă capul în grămada ei de perne, parcă să nu mai audă zgomotele de jos. Ea s-ar fi întors în pat, dar exact în clipa aceea se ridică vocea tatălui ei și îl auzi foarte clar:

— *Frankenstein.* Pentru Dumnezeu! De ce nu mi-ai spus?

Gemma se strecură pe hol, recunoscătoare pentru covorul moale care îi absorbea zgomotul pașilor. Trecu repede pe lângă pătratele de lumină date de lună, pe lângă camerele de oaspeți mereu goale și băile cu marmură, pe care nu le folosea nimeni, până ajunse la scările în spirală. Jos, un dreptunghi de lumină se întindea peste hol. Ușa de la biroul tatălui ei era deschisă și avu un șoc. Mama ei era cocoțată pe o canapea din piele, cu o față palidă și extenuată, cu brațele încrucișate peste talie ca să-și țină halatul închis. Acolo Gemma nu văzuse niciodată pe nimeni, în afară de tatăl ei. Întotdeauna crezuse că nimeni nu are voie să intre.

— Am încercat să sun…

Vocea mamei sale era slabă și un pic nesigură, de parcă toate barierele căzuseră. Sigur era trecut de miezul nopții. Probabil că o trezise după ce ea luase vreo pastilă de dormit.

— Să-mi spui o poveste de rahat. A trebuit să aflu de la Frank, la birou. Slavă Domnului că cineva mă respectă!

Inima Gemmei se scufundă. Fusese o prostie să creadă că vor putea ascunde adevărul de tatăl ei. El avea contacte peste tot – la poliție și chiar în guvern, deși își ținea secrete cele mai importante relații. Era cofondator al celei de-a șasea dintre cele mai mari companii farmaceutice din țară, Fine&Ives, care producea de toate, de la șampon la tratamente pentru inimă și la medicamente pentru soldații care sufereau de PTSD. Deși fusese dat afară din conducerea propriei companii, după o bătălie legală dură, timp de trei ani, când Gemma era mică – ea nu aflase detaliile, dar știa că tatăl ei nu fusese de acord cu modul în care compania își folosea resursele –, încă mai călătorea cu o gardă de corp personală și se ducea la Washington D.C. în fiecare trimestru, la întâlniri cu politicieni, cu lobiști și cu ofițeri de rang înalt.

Gemma se temea deseori că nu va reuși niciodată să plece de lângă părinții ei – nici măcar când va merge la facultate, nici când se va muta cât mai departe posibil de Chapel Hill și va avea propria familie. Întotdeauna o vor găsi. Întotdeauna vor putea s-o vadă, oriunde va fi.

— Eu te respect, protestă Kristina, iar Gemma avu brusc o senzație de sufocare, de parcă o mână i s-ar fi strâns în jurul gâtului.

Tatăl ei avea cu doisprezece ani mai mult decât Kristina. El și fratele lui geamăn, Ted, fuseseră la West Point, ca tatăl lor. Geoffrey devenise strateg militar și tot timpul arăta asta – mai ales în fața Gemmei și a mamei ei. *Respect.* Era povestea vieții lor. *Respect.* El putea să scrie o carte despre respect, disciplină, ordine, muncă. Probabil că putea să scrie o întreagă serie.

Pe de altă parte, cu ce știa despre *acceptare, toleranță* și despre *propria fiică,* abia dacă i-ar fi ieșit un tweet. Uneori Gemma se întreba cum e posibil să fie făcuți din același material genetic. Tatăl ei era rigid și rece, iar ea, caldă, blândă și sensibilă. Dar dovada era acolo. Ea ar fi preferat de o mie de ori să semene cu mama ei. În schimb, avea ochii căprui ai tatălui ei, bărbia lui pătrată, zâmbetul lui cu colțurile gurii în jos, de parcă niciunul dintre ei n-ar fi știut vreodată să zâmbească.

— Nu am vrut să te îngrijorez, continuă mama ei. Gemma a zis că a fost doar o glumă. Unele fete o cam necăjesc la școală și…

— O glumă, Kristina? Ești oarbă? N-a fost o glumă. A fost un mesaj. Știi cine e Frankenstein?

— Sigur că știu…

— Frankenstein e doctorul. În povestea originală, în versiunea reală, el e cel care a creat monstrul.

Urmă un moment lung de tăcere. Gemma își simțea inima bătând dureros, umflată ca o rană.

— A fost un mesaj pentru mine.

El e cel care a creat monstrul.

A fost un mesaj pentru mine.

Încercase să-și iubească tatăl. Încercase să creadă că el o iubește, așa cum insista Kristina să îi spună. Ea inventase scuze, aceleași pe care mama ei i le tot repeta papagalicește. *Nu știe să-și exprime sentimentele. E stresat la muncă. N-a primit prea multă dragoste de la tatăl său.* Dar în adâncul sufletului Gemma

suspectase mereu că motivul pentru care tatăl ei o evita, motivul pentru care el abia dacă o privea în ochi, motivul pentru care ținea toate pozele ei de copil încuiate în sertare, în loc să le afișeze mândru în rame, motivul pentru care abia îi vorbea fără să se enerveze, de parcă ea trebuia să plătească tot timpul pentru o crimă pe care nu știa să o fi comis, era mult mai simplu.

Nu o suporta.

O considera o dezamăgire. Un model defect, dar unul pe care, din nefericire, nu putea să îl schimbe sau să îl returneze.

Mama ei spuse ceva, dar Gemma nu auzi ce. Avea un țiuit puternic în urechi, de parcă îi erau pline cu albine. Își dorea să o ia la fugă, să se întoarcă în dormitor, să se trezească și să constate că fusese doar un vis urât. Dar nu reușea să se miște.

— A fost o scăpare la Haven, zise tatăl ei.

— Cum adică scăpare?

— Se pare că una dintre replici a fugit.

O pauză lungă.

— Ei bine, nu va trăi. Nu are cum. Curenții de pe insula aceea…

— Și dacă reușește? Iisuse Hristoase, Kristina! Poți să îți închipui? Poți să îți închipui dezastrul absolut, dacă se află? Vom fi hărțuiți. Vom fi executați.

Vocea Kristinei deveni ascuțită.

— Nimeni nu va afla ce am făcut. Cum ar putea afla?

Tatăl ei izbucni în râs, un sunet furios, amar.

— Se poate, crede-mă! Tot ce trebuie să faci e să urmărești banii.

— Dar tu ai părăsit Fine&Ives tocmai din cauza asta. Ai refuzat să participi…

— Prea puțin, prea târziu. Știam ce plănuiește Saperstein. Știam unde aveau să meargă fondurile.

Gemma nu mai reuși să urmărească firul conversației. Totuși, rămase nemișcată, ținându-se de balustradă, încercând să-și înăbușe un țipăt. O vedea pe mama ei cum mototolea tivul halatului, iar pe tatăl ei cum patrula, cum intra și ieșea din câmpul ei vizual. Unghiul în care era o împiedica să-i vadă fața, o mică binecuvântare.

După un timp, el vorbi din nou:

— Bowling Springs e la doar optzeci de kilometri de Haven.

Mama ei ridică privirea. Era foarte palidă, cu ochii ca două găuri.

— Nu, zise ea.

Gemma era șocată. Niciodată nu o auzise să-i spună „nu” tatălui ei.

— Nu poți. Gemma așteaptă excursia asta de o veșnicie. April o așteaptă cu nerăbdare. Ce o să îi ZIC mamei ei?

— Nu îmi pasă. Nu e în siguranță. Nu după cele întâmplate azi. Optzeci de kilometri, Kristina.

Gemma avea senzația că pieptul îi fusese umplut cu beton ud. Nu putea să respire.

— Of, Geoff. Optzeci de kilometri înseamnă mult. Doar nu crezi cu adevărat…

— Nu cred, Kristina. Știu.

Se întoarse spre ea, iar Kristina se dădu înapoi câțiva centimetri. Gemma simți brusc un val de ură pentru el, mai puternic decât orice simțise vreodată. O clipă îngrozitoare își dori să-l vadă mort, lovit de o forță invizibilă. Dar era prea mult. În schimb, își dori ca el să dispară, pur și simplu. Puf. De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

— Nebunii ăia roiesc pe plajă de multe luni. Săptămâna trecută au atacat-o pe una dintre infirmiere în drum spre feribot.

— Dar ai spus chiar tu că sunt nebuni. Nimeni nu îi crede, de fapt. În plus, ei nu știu nimic. Jumătate dintre ei cred că Haven e adăpost de vampiri, pentru Dumnezeu! Vor obosi în scurt timp și-și vor găsi o altă cauză. Și ce legătură are cu Gemma? Nimeni nu are de unde să știe…

— Unii știu, i-o tăie el. Asta e problema. Nu o trimit în mijlocul nebuniei ăleia. Poate să meargă în vacanța de primăvară de anul viitor.

Gemma deschise gura și scoase un țipăt lung, tăcut. Își imagină sunetul spulberând candelabrul, spărgând ferestrele, aruncând în aer toate prețioasele antichități din porțelan ale tatălui ei.

— Bine.

Kristina se ridică, legănându-se un pic. Gemma nu-și dădea seama dacă era efectul persistent al pastilelor de dormit sau efortul fizic de a i se opune marelui Geoffrey Ives.

— Dar tu trebuie să-i spui. O să-i frângă inima, iar eu nu am de gând să o fac.

— Bine, zise tatăl ei, apoi, spre groaza ei, deschise larg ușa și ieși.

Gemma se întoarse repede și se strecură pe hol, cu inima bătându-i ritmul cuvântului *nedrept, nedrept.* În camera ei, îl dădu la o parte pe Rufus și se băgă sub plapumă, își trânti o pernă peste cap, de parcă ar fi putut înăbuși ceea ce tocmai auzise. Așteptă încordată să audă pașii tatălui ei. Cum o să se uite la el acum? Cum o să-l poată privi vreodată?

Dar minutele trecură, iar el nu veni și încet tensiunea din corpul ei se risipi, înlocuită de senzația apăsătoare că stătea întinsă pe fundul unei gropi. Era cuprinsă de o chinuitoare senzație de nedreptate, de furie, de suferință intensă. *Nedrept.* Nu înțelesese jumătate din cele spuse de părinții ei. Tot ce știa era că, din nou, era prinsă acolo. *Nedrept.* Era ca o insectă în mâna tatălui ei; poate că lui îi plăcea doar să o strivească, să o privească cum se chinuie.

Nu credea că o să mai adoarmă vreodată. Dar reuși, în cele din urmă, după câteva ore, când lumina din camera ei căpătă culoarea cretei. Iar când se trezi află că tatăl ei fusese chemat la Shanghai, așa că mama ei îi dădu vestea cea mare.

PATRU

Nu se duse la școală vineri, pretinzând că e bolnavă, iar mama ei nici măcar nu o sâcâi să o întrebe care e problema, semn clar că știa că se preface. Era bucuroasă că tatăl ei plecase. Bucuroasă că erau despărțiți de fusul orar și de un ocean. N-ar fi putut da ochii cu el. Dacă ar fi făcut-o, se gândea că l-ar fi scuipat, l-ar fi lovit în fluierul piciorului, i-ar fi spus, în sfârșit, unele dintre lucrurile pe care voia să i le spună de șaisprezece ani. Marele Geoffrey Ives, cofondator al Fine&Ives Pharmaceuticals, Stăpânul Universului, un nemernic.

April o sună în timpul orelor, cincisprezece minute inutile, între a doua și a treia oră, când elevii se adunau să afle vești despre meciurile de baschet, despre bal și despre Săptămâna toleranței.

După al treilea apel la care Gemma nu răspunse, April recurse la mesaje și umplu telefonul Gemmei cu selfie-uri încruntate. *Ce rahat se întâmplă? Ești bine*? Gemma simți un impuls de răutate, o dorință de a cauza suferință, dacă tot fusese făcută să sufere. Poate că așa se simțea Chloe și haita: poate că undeva în viețile lor cineva le ciupea, încercând să le facă să sângereze. *Nu,* îi răspunse. Apoi: *Nu vin mâine.* Urmă o pauză de cinci minute între mesaje. Gemma nu era sigură dacă April era uimită sau doar se prefăcea atentă la profesoara din clasă. Următorul ei mesaj zicea: *Glumești, nu*? Ar fi putut să-i scrie, să-i explice. Mai bine, ar fi putut suna. Deja și-o imagina pe April cum bagă telefonul în buzunar și se duce repede la cea mai apropiată toaletă, apoi se cocoață pe un scaun de WC, cu genunchii la piept, și își punea telefonul la ureche, în timp ce Gemma suspina. Putea să-i fi spus despre geamul spart și despre cuvintele oribile ale tatălui ei: *A fost un mesaj pentru mine...* Totul se adeverise: temerile ei nimicitoare, fricile ciudate care mereu o infectaseră. Tatăl ei o ura. Poate că ea va pleca într-o zi, dar nu va scăpa niciodată, nu de el, nu de acel adevăr, nu complet.

Dar deja plânsese – de fapt, se trezise cu gâtul uscat și cu gust de sare pe buze și își dăduse seama că plânsese în somn –

și nu mai simțea decât o senzație ciudată de deșertăciune, ca un balon desprins de pământ, care plutește încet în neant. Se întreba dacă mama ei se simțea la fel când lua pastile.

Așa că îi răspunse: *Nu e glumă.* Și după un minut: *Îmi pare rău.* Telefonul ei rămase tăcut după aceea.

•

În primele două zile din vacanța de primăvară, Gemma nu făcu nimic. Se uită la emisiuni TV pe computer, fără să știe la ce se uita. Cobora să-și încălzească la microunde mâncarea pe care tatăl ei nu ar fi fost de acord să o mănânce, Hot Pockets și macaroane cu brânză congelate, pe care o convinsese pe Bernice, menajera lor, să i le cumpere, și mâncare chinezească, ce se materializase în chip misterios în frigider. O dată îl duse pe Rufus în curtea din spate, iar ea stătu acolo în pijama, clipind în soare, în timp ce el alerga în jurul lui Danny, unul dintre tipii care tundeau gazonul (cel puțin așa credea că îl cheamă; erau prea mulți) și care se mișca încet cu imensa mașină de tuns, ca un căpitan de vapor pe o mare verde.

Mama ei, care în mod normal ar fi sâcâit-o, ar fi întrebat-o dacă vrea să ia prânzul la club sau i-ar fi propus să meargă la manichiură-pedichiură – lucruri pe care Gemma le ura –, o lăsă în pace.

Totul era din vina tatălui ei: regulile tatălui ei. Casa tatălui ei. Pereții tatălui ei, albi și imenși, ornați cu rame foto și candelabre, atât de frumoase că puteau păcăli pe oricine să nu-și dea seama că ea era prizonieră acolo. Până și pastilele tatălui ei, înțelesese ea. Până atunci nu se gândise niciodată că fosta companie a tatălui ei fabrica probabil medicamentele pe care le lua mama ei zi și noapte, să o ajute să doarmă, să o trezească, să o împiedice să viseze.

Dacă era să fie sinceră, o mică parte din ea sperase – bine, poate că o mare parte – că April nu va merge nici ea în Florida, dacă ea nu se ducea. Și știa că, dacă i-ar fi spus lui April adevărul, April nu s-ar fi dus: și-ar fi petrecut bucuroasă vacanța de primăvară uitându-se la emisiuni proaste sau încercând să învețe coregrafia unor videoclipuri stupide de pe YouTube. Era vina ei, lucru care o făcea să se simtă rea și proastă și mică. Și abandonată.

Se complăcea și încă destul de rău.

În a treia zi se trezi și simți o nevoie disperată și urgentă de a se mișca, de a face ceva. April era la casa bunicilor ei de treizeci și șase de ore. Gemma știa, pentru că, într-un moment de patetism, se logase pe contul de iTunes al lui April și folosise Find My Phone pentru a urmări drumul ei de-a lungul coastei; făcuseră schimb de parole cu ani în urmă, să poată mereu să se găsească una pe alta, dacă ar fi fost despărțite de vreo apocalipsă zombi, asta presupunând că rețeaua Wi-Fi ar mai fi funcționat. Fără îndoială, April se bronza deja și încerca să găsească tipi drăguți cu care să flirteze, tipi care nu știau că era extraterestru.

Gemma știa că până acum April trebuie să fi auzit despre masca Frankenstein sau măcar vreo versiune a poveștii filtrată de părinții ei și-ar fi dorit ca ele să poată vorbi despre asta.

De ce îl speriase masca așa de tare pe tatăl ei? Ce păcat că nu ascultase mai atent discuția nocturnă a părinților… Acum deja îi părea un vis. Nu-și amintea detaliile, doar ceva despre un loc numit Haven, un cuvânt pe care parcă și-l amintea din copilărie. Un spital poate? Unul dintre consiliile în care era tatăl ei? El lucra pentru o grămadă de firme, toate cu nume precum NeoTech, și Amalgam, și Complete Solutions.

Dorul de April era ca o gaură în stomac. Precum crampele din perioada ciclului, de parcă ar fi fost umflată și rănită pe dinăuntru. Gemma nu era gay, nu credea că e (deși nu știa, nu sărutase niciodată decât perna, pe care exersase; iar într-un moment de prosteală totală, halucinantă, exersase sexul oral cu un castravete), ceea ce nu o împiedica să fie stupid de îndrăgostită de cea mai bună prietenă a ei.

Îi trimise o poză cu una dintre cele mai vechi jucării din pluș ale ei, o caracatiță căreia îi lipseau două brațe, fiindcă lui Rufus îi era o poftă nebună de tot ce era din pluș. Era preferata lui April. *Mi-e dor de tine*! *Sper că te distrezi*! îi scrise, apoi lăsă telefonul pe pat, îngropat sub o pernă, în caz că April era încă supărată și nu îi răspundea. În plus, nu voia ca mama ei să o sune din cinci în cinci secunde.

Să iasă din casă nu era o problemă. Era devreme, iar mama ei probabil că era la cursul de yoga. Să iasă de pe proprietate era o problemă mai mare, pentru că: a) nu avea mașină și b) nici măcar nu învățase să conducă. Îl eliberă pe Rufus. Era un drum scurt până la alee, pe lângă Danny, care tundea gardul viu, apoi

trebuia să iasă pe porți, să o ia spre autobuzul care trecea de Universitate, pe Franklin Street, cu numeroasele baruri și cafenele drăguțe, și cu librăria facultății, care vindea chestii pentru studenți. Lui Rufus îi plăcea autobuzul și tot drumul stătu pe locul de lângă Gemma, ca un om, cu nasul lipit de geam.

Era o zi frumoasă. Hoinări pe Franklin, cu ochii la vitrine, nesigură dacă să cumpere ceva. Orașul părea mai gol ca de obicei: studenții erau și ei în vacanța de primăvară, până luni. Își tot imagina fantomele colegilor ei trecând pe lângă ea pe străzile pustii, în timp ce ființele reale erau la peste șase sute de kilometri, date cu loțiune de plajă sau bând tequila la micul dejun.

Tocmai cotise pe Rosemary Street, gândindu-se să se oprească la Mama Dip’s să ia chiftele, deși nu îi era foame, când se trezi cu o senzație ciudată de nervi în stomac, de parcă s-ar fi apropiat neașteptat de marginea unei stânci.

Urmărită. Era urmărită.

Dacă ar fi fost singură în beznă, poate că ar fi fost prea speriată să se întoarcă. Dar era între cabinetul ortodentistului, unde își pusese aparatul dentar, și o mică benzinărie, care vindea cărți poștale cu frumusețile din Carolina de Nord. Așa că se întoarse, deși avea senzația de groază și mai adânc întipărită în corp, ca o gură ascunsă sub coaste.

Se relaxă. Nimeni. Un tip în vârstă, mormăind ceva despre amenda de parcare vârâtă sub ștergătoarele de parbriz, un grup de femei – recunoscu două prietene de yoga ale mamei –, în față la Mama Dip’s. Patti Winters, mama unei fete oribile din clasa ei, care încerca întruna să devină celebră purtându-se cu Gemma ca și cum ar fi fost o mămăligă care trebuia halită, astfel încât tribul să poată exulta. Femeia își ridică privirea și o văzu pe Gemma. Flutură mâna și traversă strada spre ea.

Repede, Gemma se întoarse, prefăcându-se că n-o văzuse, și se grăbi spre parcarea benzinăriei. Îl legă pe Rufus de indicatorul locului de parcare pentru persoanele cu handicap și intră în Quick-Mart, țâșnind în spatele unui raft cu ochelari de soare ieftini, din plastic. Pete Rogers, aka Perv Rogers (poreclă primită în clasa a treia, când, în timpul unei excursii cu colegii fusese prins furând o pereche de chiloți din geanta lui Chloe), o văzu, din spatele casei de marcat.

După cincisprezece secunde, Gemma se simți ca o idioată și, o dată în plus, resimți puternic lipsa lui April. Încă se simțea ca la școală, ca o pradă. Un iepure fugărit. Dar prietenele mamei sale nu o vor putea prinde s-o asalteze cu întrebări despre motivul pentru care era acasă în vacanță și unde-erau-toți-prietenii-ei. Cumpără o pereche de ochelarii roșii, în formă de inimă, pentru că nu voia să pară că se ascundea, ceea ce, desigur, făcea.

— Îmi place stilul tău, zise Perv, pe un ton pervers.

Gemma se încruntă la el. Nu o aștepta nimeni în parcare. Patti Winters plecase. Rufus era întins pe asfalt, cu limba scoasă de căldură. Totuși, când traversă cu el înapoi spre stradă, avu din nou senzația aceea de alertă, de parcă cineva șoptea ceva răutăcios, un pic prea încet, la urechea ei. Tipul cu amenda de parcare făcea acum plinul, cu vechiul lui Chevrolet de rahat tras lângă pompă. Privirile li se întâlniră o clipă, iar el deschise gura, de parcă voia să îi spună ceva. Aproape trecuse de el, când creierul ei avu un declic și rotițele se puseră în mișcare, iar ea își dădu seama brusc că el nu alimenta – mașina lui nici măcar nu era conectată la pompă – și nu se uitase la ea întâmplător. O urmărea.

El o urmărea.

Dar până să înțeleagă asta ajunsese în dreptul lui. El o apucă de încheietură și o trase, o mișcare scurtă și eficientă, astfel că scăpă lesa lui Rufus. Acesta rămase pe loc răbdător, dând din coadă. Gemma era prea șocată să strige, apoi se trezi lipită de bărbat, atât de aproape, că îi vedea porii măriți de pe nasul pistruiat, transpirația de pe buza de sus.

— Gem, zise el.

Respirația îi mirosea a cafea și a dulapuri vechi, stătute. Avea părul lung și părea nespălat.

— Ascultă-mă! Nu vreau probleme.

Mintea ei se mișca rapid, scoțând la iveală imagini și idei incoerente. Probabil că îl cunoștea. Altfel, de unde i-ar fi știut numele? Îi analiză fața slabă și suptă, cu cicatrice de acnee și cu un început de barbă, iar gustul acid îi arse gâtul, când creierul ei făcu un clic final.

Răpită. Era răpită.

Mai multe fulgere clipiră în creierul ei: cereri de răscumpărare; un subsol rece și umed plin cu lanțuri și vechi obiecte de tortură.

Bărbatul bâjbâi cu o mână să deschidă ușa mașinii, ținând-o strâns de încheietură cu cealaltă.

— Nu o să-ți fac rău.

Gâfâia tare.

— Trebuie să ai încredere în mine. O să fim bine.

De parcă ar fi fost de aceeași parte. Zări bancheta din spate, plină cu doze goale de suc, bonuri mototolite, o șapcă de baseball, pungi din plastic de la Party City, o chestie neagră, ca un păianjen uriaș și păros, iar în clipa aceea își regăsi vocea și țipă. Sau încercă să țipe. Ceea ce ieși fu mai mult un strigăt răgușit. Până și coardele vocale îi tremurau, împietrite. Doar atunci Rufus începu să latre.

Bărbatul o eliberă imediat, țâșnind înapoi și lipindu-se de mașină, de parcă ea tocmai scosese o armă.

— Iisuse!

Acum și el striga furios.

— Iisuse! De ce faci asta?

Gemma se întoarse, apucă lesa lui Rufus și o luă la fugă. Trecuse foarte mult de când nu mai alergase – de când avusese voie să alerge – și se temea că picioarele ei nu vor fi în stare. Dar erau. Patină spre Quick-Mart, cu inima cât pe ce să-i iasă prin coaste, aproape că dărâmă o bătrână care tocmai ieșea cu un pumn de bilete de loterie. Nu se sinchisi să îl lege pe Rufus. Îl voia lângă ea, oricum, chiar dacă, evident, era cel mai nepotrivit câine de pază din lume.

— Ce știi despre rai? strigă bărbatul după ea sau așa i se păru că zisese.

Când ea ajunse înăuntru, respirând sacadat, în timp ce stătea lângă geamurile acoperite cu flyere care făceau reclamă la reduceri la Bud Light, lapte și țigări, el dispăruse.

— Nu e voie cu câini înăuntru, zise Perv. Scuze. Așa e legea.

Gemma nu luă în seamă.

— Pot să-ți împrumut telefonul?

Nici vorbă să se întoarcă la autobuz. Avea o senzație iritantă că era expusă, chiar și în interiorul cald, stătut al Quick-Mart. Îi venea să se ducă la baie să își spele încheietura, locul de unde o prinsese tipul.

— Ești bine? întrebă el, privind spre ea cu ochii strânși. Pari cam…

Se uită spre el. Din fericire, el tăcu. Tastă numărul mamei sale, cu degetele tremurând atât de tare, că nu nimeri din prima.

— Gemma? Gemma, ce s-a întâmplat? întrebă mama ei, îndată ce ea o salută înecându-se. Unde ești? Al cui e numărul ăsta?

Aproape că se pierdu și fu cât pe ce să înceapă să plângă. Dar Perv încă o privea – de fapt, nu arăta rău, avea pielea foarte curată, dinți drepți și păr blond, ciufulit, de parcă tocmai scosese capul pe geamul unei mașini în mers –, așa că se stăpâni.

— Sunt bine, zise. Am… am pierdut autobuzul. Și nu mă simt bine.

Rostise cuvintele magice: *nu mă simt bine.* Tonul mamei ei se schimbă instant. Deveni energic, ca de afaceri, cum era întotdeauna când era vorba despre sănătatea fiicei sale.

— Vin. Unde?

Gemma îi explică și închise și îi dădu telefonul înapoi lui Perv, încruntându-se la el, să știe să nu pună întrebări. Îndată ce mama ei sosi, îi spuse totul. Își dori să fi fost mai atentă la mașină – era un Chevrolet alb, știa, și vechi, dar nu văzuse nicio cifră din numărul de înmatriculare. Iisuse! Întotdeauna crezuse că se va descurca bine în situații de criză: sigură pe ea, ironică, detașată. Dar îi tremurau genunchii. Nu reținuse nici măcar un detaliu pe care să îl dea poliției, doar că tipului îi plăcea McDonald’s. Asta reducea suspecții la un miliard de oameni.

Mamei sale îi luase cincisprezece minute să ajungă acolo, iar Gemma petrecuse tot acel timp ignorând privirile îngrijorate ale lui Perv, încercând să-l împiedice pe Rufus să se ducă la raftul cu pastramă de vită și străduindu-se să își amintească toate detaliile interacțiunii bărbatului cu ea. Iar când sosi mama ei – lăsând deschisă ușa BMW-ului, după ce coborâse în fugă, încă în pantaloni de yoga, scanând parcarea în căutarea Gemmei, de parcă se aștepta să fie ghemuită în poziție fetală, pe jos – și o apucă de umeri, întrebând ce se întâmplase, Gemma doar zâmbea vag.

— Am obosit, zise ea.

Probabil, știa că arăta ca naiba și nu era nevoie să se prefacă.

— Am mers prea mult pe jos, cred.

Pentru că între timp mintea ei, săpând prin amintiri, detectase câteva mici detalii care, retrospectiv, deveniseră uriașe, foarte importante: pungile de cumpărături de la Party City, unde se vindeau măști de Halloween – precum cele de Frankenstein – tot anul. Faptul că îi spusese Gem. Și, mai important, ultimul lucru pe care i-l spusese și care în amintirea ei devenise mai clar, amplificat. Nu fusese: *Ce știi despre rai*? Ci: *Ce știi despre Haven*?

CINCI

Gemma nu se aștepta să găsească prea multe căutând Haven pe Google. Avea impresia că-și mai auzise părinții vorbind despre asta, deși, în afară de cearta lor din săptămâna anterioară, nu își amintea în ce situație îi auzise.

Prima dată când tastă cuvântul i se afișară diverse articole și pagini web: o trupă numită Haven lansa al patrulea album de studio; o femeie pe nume Debbie Haven fusese condamnată recent pentru că își sedusese unul dintre elevi; un biotehnician pe nume Richard Haven, fondatorul celebrului institut de cercetări, se răsturnase cu mașina, în Florida, în același an în care se născuse ea; același Richard Haven lăsase prin testament o sumă mare de bani Universității din Pennsylvania, unde fusese mulți ani profesor emerit. Nimic care să-i atragă atenția, nimic care să pară logic. Se simți aproape ușurată.

Apoi avu ideea de a tasta „Haven” plus numele ei de familie, Ives. Într-o clipă obținu peste un milion de rezultate, toate cu referire la Institutul Haven – își dădu seama repede că e aceeași instituție de cercetare fondată de Richard Haven –, aflat pe Insula Spruce, undeva pe coasta Floridei. Găsi un PDF despre fosta companie a tatălui ei, Fine&Ives Pharmaceuticals. În document, o scrisoare către acționari, consiliul vorbea despre desemnarea Haven pentru activitatea de cercetare și dezvoltare a companiei. Dar era datată la câțiva ani după ce tatăl ei se despărțise de cofondatorul companiei și fusese dat afară din conducere.

Continuă să dea click, iar în cele din urmă găsi o poză a tatălui ei, la un fel de gală, alături de un tip blond, care parcă era dintr-o reclamă la echipament de surf, dar care era, potrivit explicației, faimosul Richard Haven. Lângă ei era un bărbat cu o barbă neagră, creață și o frunte ascuțită, care îl făcea să semene cu un rechin: dr. Mark Saperstein, un nume pe care și-l amintea vag din copilărie. Își aminti că tatăl ei îl pomenise în seara aceea. *Știam ce plănuia Saperstein.* O căutare rapidă pe Google îi arătă că Saperstein îi luase locul lui Richard Haven, după moartea acestuia, la institutul care-i purta numele.

Continuă să se uite prin rezultate, tot mai confuză. Dacă Fine&Ives nu contractase Haven pentru activitatea de cercetare decât la mult timp după ce plecase tatăl ei, de ce erau atâtea poze cu el și Richard Haven prieteni? Găsi un interviu cu Haven însuși, pentru Asociația Medicală Științifică, în care îl credita pe tatăl ei pentru „neobosita susținere a cercetărilor medicale și a progreselor în tehnologia celulelor stem”.

Reluă căutările, tastând „Institutul Haven”. Pagina oficială avea unul dintre acele *template-uri* anoste pe care se pare că toate instituțiile de cercetare le foloseau, plină cu terminologie plictisitoare, precum „rezoluție neurobiologică” și „servicii de biotehnologie revoluționară”. Nu găsi pe site nimic care să arate ce fel de cercetări se făceau la Haven, cel puțin nimic ce putea să înțeleagă. Institutul, observă ea, fusese deschis în anul dinaintea nașterii ei. Indiferent ce simțea tatăl ei pentru Haven acum, nu putea fi motivul pentru care el plecase de la Fine&Ives. Sincronizarea nu era potrivită.

Mai interesante erau site-urile despre Haven: milioane de rezultate, jumătate dintre ele bloguri, site-uri despre conspirații și articole speculative despre ce se întâmpla de fapt acolo, ce fel de cercetări se făceau și dacă erau sau nu legale. Unele articole erau de-a dreptul sci-fi și pretindeau că insula e un loc unde se creează animale hibride pentru uz militar sau se studiază și chiar se antrenează extratereștri. Alți bloggeri speculau că la Haven oamenii de știință efectuau cercetări ilegale legate de celulele stem. Unul dintre site-urile citate mai des se numea HavenFiles.com. Când intră pe el apăru un avertisment de un portocaliu aprins, cu majuscule. *Nu vă lăsați păcăliți de site-urile false*! *HavenFiles.com este sursa NUMĂRUL UNU pentru informații ADEVĂRATE și VERIFICATE despre Institutul Haven!!*

Pe jumătate amuzată, pe jumătate curioasă, începu să citească. Din cât își dădea seama, site-ul era operat de un tip din Florida, pe nume Jacob Witz, care, din cine știe ce motiv, își dedicase viața scriind despre diverse teorii, zvonuri și fenomene ce aveau de-a face cu Haven. La biografia lui era o poză a unui tip de vârstă mijlocie, cu strungăreață, privind spre soare, cu o șapcă de pescuit, pe care avea prinse diverse momeli. Arăta exact ca unul pe care te aștepți să îl vezi amețit și bătând câmpii despre cum l-au răpit extratereștrii. În biografia lui, pe jumătate disertație, pe jumătate manifest, spunea că absolvise

jurnalismul la Universitatea din Miami și fusese devotat „integrității” și „dezvăluirii adevărurilor despre cel mai bine păstrate SECRETE militare și oferirea de INFORMAȚII PUBLICULUI AMERICAN, în concordanță cu principiile LIBEREI EXPRIMĂRI”. Această ultimă propoziție se încheia cu vreo patruzeci de semne de exclamare.

— Bine, nebunule! zise Gemma cu voce tare. Să vedem ce ai.

Site-ul lui era ca unul dintre bufetele unde mâncai oricât puteai și se aducea mâncare încontinuu: fiecare pagină ducea la multe altele, fiecare link la și mai multe link-uri. Gemma se simțea nesatisfăcută. Erau hărți detaliate cu Haven văzut de sus și poze neclare ale clădirilor, făcute de la distanță, și, evident, de pe un fel de barcă. (Citind printre rânduri, Gemma era sigură că Witz nu pusese niciodată piciorul pe insulă, care era păzită de soldați și împrejmuită cu un gard ca acelea ale închisorilor. Avea poze și cu asta, un gard din sârmă ghimpată, a cărui înălțime Gemma o estimă la vreo optsprezece metri.) O mulțime de pagini erau dedicate diverselor teorii despre experimentele făcute la Haven, iar Witz argumenta atent, detaliat împotriva ideii că Haven crea monștri sau că făcea teste pe alieni, deși adăuga repede că el era „expert” în operațiunile militare secrete legate de aterizările extratereștrilor și chiar scrisese o carte pe tema asta, pe care o publicase pe banii lui (*Ceilalți ascunși: ce nu vrea guvernul SUA să știți*!)

Câteva pagini erau dedicate unui subiect intitulat „Controversata asistentă M”: asistenta M, al cărei nume real nu era cunoscut și care se presupunea că se sinucisese, după ce lucrase la Haven, cu o zi înainte ca Witz – care dăduse de urma ei, dar cel puțin pe site refuza să-i spună numele real – să îi ia un interviu. Găsi un link spre o știre veche de trei ani, în care era pomenit Haven, deoarece se presupunea că o rețea națională de spitale vindea ilegal celule embrionice și fetale, pentru cercetare. Un video îl arăta pe unul dintre șefii spitalului părăsind tribunalul, înconjurat de reporteri și protestatari cu pancarte.

Pe Gemma o durea spatele și o usturau ochii de la cât se uitase în monitor. Era șocată să vadă că trecuseră aproape trei ore. Totuși, avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Compania tatălui ei contractase Haven pentru activitatea de cercetare și dezvoltare. Și ce dacă? Fine&Ives era una dintre

cele mai mari companii farmaceutice din țară. Aveau contracte cu multe instituții de cercetare și, în plus, tatăl ei plecase deja, după un lung proces cu fostul lui partener.

De ce bărbatul din parcare credea că ea știa ceva despre Haven? Și de ce era important, în primul rând? Ce se întâmpla la Haven? De ce toată secretomania, paza, gardul? Îi scăpa ceva, ceva evident și totuși ascuns, cum erau ghicitorile acelea vizuale, în care o poză se putea vedea în două feluri. Și-ar fi dorit să intre în biroul tatălui ei, dar desigur că el ținea ușa încuiată. În plus, nici măcar nu știa ce ar fi căutat.

Se ridică, făcu o mișcare yoga nereușită și aproape căzu. Rufus înălță capul și clipi spre ea.

— Gata cu zen-ul, zise ea.

Vădit neimpresionat, Rufus se lăsă la loc pe pernă. Aproape instant, se auzi soneria de jos. Era cineva la poartă. Câinele țâșni în picioare și sări din pat, lătrând furios și luând-o pe scări. O clipă Gemma se temu că putea fi din nou Chloe, pentru o a doua rundă de stricăciuni. Dar era o prostie. Chloe nu s-ar fi deranjat să sune, în plus, probabil că era plecată în vacanță și se îmbăta cu tequila ieftină, împreună cu haita ei. Și chiar dacă în urmă cu câteva zile fusese sigură că ea aruncase acea mască Frankenstein, acum avea îndoieli. Poate, dacă toate acele zvonuri despre Haven și despre monștri erau adevărate, chiar fusese un mesaj pentru tatăl ei, deși încă tot nu vedea legătura.

Se uită la camera de supraveghere și fu surprinsă când îl văzu pe Perv Rogers pe jumătate coborât din mașină, ciuful lui blond fiind vizibil în ciuda rezoluției proaste. Dar îl lăsă să intre, fără să îl întrebe ce voia. Perv era inofensiv. Ei bine, cu excepția faptului că era pervers și poate că ținea chiloții fetelor atârnați în subsol, să îi adulmece. Poate că ținea fete în subsol.

Două minute mai târziu, când mașina lui Perv – un minivan movuliu, care arăta ca o vânătă uriașă și mobilă, evident, împrumutat de la unul dintre părinții lui – intră pe alee, Rufus încă lătra. Fu nevoită să îl țină de zgardă, să nu sară în curtea din față.

— Scuze, zise ea peste lătrăturile lui, când Perv coborî din mașină și se îndreptă precaut spre ușă. Nu mușcă, pe cuvânt. Doar îi place să facă gălăgie. Jos, Rufus!

În cele din urmă, Rufus se potoli și chiar linse mâna lui Perv, când el se aplecă și i-o dădu să o adulmece.

— Câți ani are?

— Un artefact. Treisprezece. Dar încă e foarte sănătos, adăugă ea repede, pentru că era superstițioasă cu comentariile despre vârsta câinelui.

Venise când era cățeluș, iar ea avea trei ani. Nu avea amintiri care să nu-l includă.

— Cred că miros a hot dog de la Quick-Mart, zise Perv.

Probabil că se schimbase după muncă, pentru că, în loc de tricoul ieftin cu guler, acum era îmbrăcat chiar drăguț, cu o cămașă albă, care îi scotea în evidență pielea un pic bronzată și cu pistrui, plus o pereche de pantaloni scurți, din bumbac și niște tenişi vechi Chuck Taylor. Își dădu seama că ea era îmbrăcată cu un tricou vechi Hannah Montana – ironic, desigur, dar el nu știa – și-și încrucișă brațele peste piept.

— Ce faci aici?

— Ți-ai uitat restul, zise el și băgă mâna în buzunar și scoase câteva bancnote mototolite și niște mărunțiș. Uite. Trei dolari și douăzeci și șapte de cenți.

Gemma se holbă la el.

— Ai venit până la mine să îmi aduci trei dolari?

— Și douăzeci și șapte de cenți, repetă el zâmbind larg. În plus, am vrut să văd unde stai. Am auzit că ai o casă super.

Își întinse gâtul, privind dincolo de ea, spre casă.

— O, frate! Ăla e un candelabru? Credeam că astea sunt pentru hoteluri și pentru cazinourile din Las Vegas. Și poate pentru șefii cartelurilor mexicane.

— Pe bune?

Gemma schimbase cam trei cuvinte cu Perv în toată viața ei, înainte de povestea de la Quick-Mart, cel mai recent când el se întorsese spre ea la ora de biologie și o întrebase dacă știe că în cazul căluților-de-mare doar masculul purta ouăle.

— Scuze!

Perv își trecu o mână prin păr și îl făcu să stea ridicat, ca o flacără.

— Uneori gura mea spune lucruri fără să se consulte întâi cu creierul.

— Da, am văzut. Șefii cartelurilor mexicane?

Perv ridică din umeri. Părea să aștepte ceva, iar ea habar n-avea ce. Era primul băiat care trecuse pe la ea – nu că el venise pentru ea – și, brusc, era mortificată. Voia ca el să plece, dar nu

știa cum să îi spună fără să pară rea. La urma urmei, el doar îi făcuse un serviciu. Și era drăguț, chiar dacă le furase chiloții fetelor. Și, poate, cine știe, avea o cameră pentru sex în subsol, cum speculase April odată, când îl surprinsese pe Perv uitându-se la Gemma, la cantină.

— Deci pot? întrebă el, după ce o privi răbdător o vreme.

— Ce să poți?

El clipi.

— Să intru, să văd unde locuiești.

Ea nu voia să spună da, dar nu-i veni în minte un motiv să refuze. Așa că se dădu înapoi, luându-l pe Rufus de zgardă.

— Bine. Adică dacă vrei cu adevărat.

Perv înaintă un pas, apoi ezită.

— Ești sigură că nu-i place gustul de carne de om?

Arătă spre Rufus. Ea dădu ochii peste cap.

— Te rog! E un morocănos. Îi place să facă multă gălăgie, mai ales în preajma oamenilor pe care nu…

Se opri brusc. Își aminti că Rufus, care lătra de parcă era sfârșitul lumii când era un străin la ușă, nu scosese un sunet când bărbatul din parcare se apropiase de ea, cel puțin nu până când nu țipase. Ba chiar dăduse din coadă. De parcă…

De parcă îl recunoscuse, îl știa de undeva.

Apoi o cuprinse un sentiment teribil: că se va întâmpla ceva. Ceva ce nu înțelegea. Bărbatul, Haven, tatăl ei, toate se legau, iar ea, Gemma, era în mijlocul haosului, inima întregii povești.

La dracu’!

Perv încă bolborosea, neatent.

— La naiba! În pictura aia în ulei e mama ta?

— E acuarelă, răspunse ea automat.

— Uau! Super! E sexi mama ta. E ciudat?

— Da.

Pe Gemma o durea capul.

— Chiar îmi pare rău. Dar nu mă simt prea bine. Nu e tocmai un moment bun…

Dar el nu părea să o audă. Tocmai văzuse baia de lângă hol.

— Fir-ar! Ăla e un televizor? Chiar lângă WC?

Perv dispăru, deși încă îl auzea vorbind, cu vocea distorsionată de gresie. Reapăru o clipă mai târziu, vorbind.

— … scufundări în cada aia. Parcă ar fi vacanța de primăvară pentru modele.

Gemma trase aer în piept.

— Ți s-a spus vreodată că vorbești mult?

— Tot timpul, zise Perv rânjind. E un fel de marcă personală. Deci ce mai ai? O pistă de bowling ascunsă? O piscină interioară?

— Fără pistă de bowling.

Era tentată să adauge: *Iar piscina e afară*, *în spate.* Dar n-ar fi făcut decât să îl încurajeze.

— Ascultă! Serios, putem să amânăm turul?

Gemma știa că o amânare era puțin probabilă. Ea și Perv nu erau prieteni. Sigur, mereu fusese drăguț cu ea – niciodată nu râdea când cineva șușotea ceva despre cicatricile ei, de exemplu, sau când o strigau „Frankenstein” –, dar el era drăguț cu mai toată lumea. Probabil că era genul acela de sfânt care salvează balene. Poate credea că, dacă e drăguț cu Gemma, o să câștige niște puncte karmice.

— Sigur.

Perv reuși să își ascundă destul de bine dezamăgirea.

— Ar trebui să merg acasă, oricum. Plec în Florida mâine, iar mama se poartă de parcă m-aș duce la război. Jur, parcă ar fi o plecare cu salve de tun.

Florida. Cuvântul aprinse mici scântei în mintea Gemmei.

— Unde în Florida? întrebă ea, încercând să pară indiferentă.

El deja se îndrepta spre ușă. Acum, se întoarse, ridicând din umeri.

— Tallent Hill. Nimeni nu a auzit de el. E cam la o oră de Tampa.

— Eu am auzit, zise Gemma repede.

Și chiar auzise, Tallent Hill era chiar lângă rezervația naturală Chassahowitzka, la ceva mai mult de o oră la sud de Barrel Key, unde bărcile aduceau diverse de la Haven și luau provizii tot pentru Haven. Își aminti că văzuse Tallent Hill pe una dintre hărțile de pe site-urile care vorbeau despre Haven.

Cuprinsă de o subită senzație de claritate, știu: trebuia să meargă în Florida. Trebuia să meargă acolo, la Haven, să vadă chiar ea.

— Mătușa mea are o proprietate acolo, zicea el. Și face o margarita criminală. Fără alcool, dar totuși. Ce e vacanța de primăvară fără rude și cocktailuri, nu?

Își vârî mâinile în buzunare.

— Dar tu? Ai vreun plan măreț?

— De fapt, Gemma își linse buzele, brusc avea gura uscată, ar fi trebuit să merg spre Florida. La Barrel Key.

Perv ridică sprâncenele, dar nu zise nimic. Ea continuă să elaboreze minciuna, sperând ca el să nu observe cât de tare roșise.

— Am o problemă cu mașina – o minciună stângace; erau trei mașini doar pe alee, dar el nu va observa – iar acum sunt cam abandonată. Mă gândeam să iau un autobuz…

Vocea ei se stinse, cu speranță.

— Nu, zise el imediat. Nici vorbă. Odată, am rămas într-un autobuz nouă ore, fără nimic de mâncare, doar cu niște Tic Tac. Iar toaleta era înfundată. Prietenii nu își lasă prietenii să ia autobuzul.

Gemma ridică sprâncenele.

— Deci acum suntem prieteni?

— Sigur, zise el și se întinse să o înghiontească ușor în braț.

Când făcu un pas spre ea, îi simți mirosul. Nu mirosea deloc a hot dog, ci a ceva curat și ușor picant.

— Am devenit prieteni când am stabilit să mergem împreună. Te iau mâine la nouă.

•

April țipă când află că Gemma o să vină în Florida, până la urmă – Gemma fu nevoită să depărteze telefonul de ureche, să nu îi spargă timpanele. April era atât de bucuroasă că nici măcar nu o întrebă pe Gemma cum plănuia să ajungă acolo, din fericire, pentru că se gândea că o să moară, dacă trebuia să recunoască faptul că Perv Rogers o va duce cu mașina.

— Nu pot să cred! zise ea.

Cearta lor fusese dată uitării de tot.

— Gemma Ives! Nu te credeam în stare. Iar părinții tăi au cedat, pur și simplu?

— Cred că s-au săturat să facă pe polițiștii răi.

Minciuna îi dădea o senzație lipicioasă în piept, de parcă ar fi înghițit din greșeală un prezervativ. Din fericire, călătoria de afaceri a tatălui ei avea să îl țină în Shanghai cel puțin încă o săptămână, deci mai rămânea s-o păcălească doar pe Kristina. Totuși, habar n-avea cum s-o mintă pe mama ei, și nu doar s-o mintă, dar să plece spre un alt stat. Nu era chiar o rebelă din fire. Singura dată când ea și April hotărâseră, în anul doi, să

încerce o țigară electronică, Gemma fusese atât de îngrozită a doua zi, crezând că va muri de cancer, încât îi mărturisise mamei ei, doar ca să se liniștească.

Dar a doua zi dimineață, la opt, Kristina avea să fie într-o ședință de consiliu, la una dintre organizațiile caritabile pe care le susținea, ceea ce însemna că Gemma avea la dispoziție patru ore bune să iasă naibii din stat, înainte ca mama ei să își dea seama că lipsește.

Kristina și Gemma mâncară în fața televizorului în seara aceea, una lângă alta, cum făceau ades când tatăl ei era plecat. De obicei, jocul lor era să pună pe un canal cu vreun reality-show de rahat și să facă mișto de participanți. Dar în seara aceea Gemma era prea distrasă și agitată să se concentreze.

— Îți vine să crezi cum îi arată buzele? zise Kristina gesticulând cu furculița spre televizor. Parcă ar fi fost atacată de un aspirator.

Gemma râse, dar o clipă prea târziu.

— Ești bine? Pari tăcută.

Apoi, alarmată:

— Te simți bine?

— Sunt bine.

Gemma puse mâncarea comandată de la Whole Foods – pentru că mama ei se gândise să gătească ceva din diversele opțiuni semipreparate – pe măsuța de cafea și o împinse cu degetul mare departe de nasul lui Rufus. Senzația lipicioasă era încă în pieptul ei. Fără să vrea, izbucni:

— De ce a plecat tata de la Fine&Ives?

Kristina se întoarse spre ea, evident, surprinsă. Pentru o clipă, păru aproape speriată. Apoi, deveni imediat cam suspicioasă.

— De ce întrebi?

Gemma ridică din umeri.

— Eram pur și simplu curioasă. Adică era a lui, nu? Încă are numele lui. Eram foarte mică…

Gemma avea doi ani când tatăl ei hotărâse să plece de la Fine&Ives, dar procesul care urmase se întinsese pe mai mult de trei ani. Nu își amintea nimic din perioada aceea; amintirile ei din copilărie constau în mare parte din vizite la spital, medici și analize, boli, recidive, injecții și un medicament amar, pe care i-l dădea mama ei cu lingurița. Dar își amintea că părinții ei sărbătoriseră sfârșitul procesului, în camera ei de spital, la Duke

University, și își amintea că fusese copleșită de fericire și de senzația că nu va dura. Niciodată nu dura.

Kristina se întoarse la televizor. Dar nu mai era atentă. Era evident. Iar după o clipă luă telecomanda și opri sonorul.

— Tatăl tău și Matthew Fine aveau… păreri diferite despre direcția în care trebuia să o ia compania.

— Ce fel de păreri diferite? insistă Gemma.

Kristina oftă.

— Sinceră să fiu, Gem, niciodată nu am înțeles prea bine detaliile.

Rosti cuvintele încet, iar Gemma își dădu seama că exersase asta.

— Matthew Fine voia să facă niște investiții, iar tatăl tău nu era de acord. Era ceva plictisitor și foarte, foarte complicat.

Pleoapele Kristinei clipiră: semn sigur că mințea. Gemma crezu că asta fusese tot, dar Kristina se întoarse spre ea.

— Știu că tatăl tău poate fi dificil, zise ea și se strâmbă, de parcă vorbele erau acre. Face și el greșeli, ca toată lumea. Dar e un om bun. În adâncul sufletului este.

Gemma aproape că zise „dacă spui tu”. Dar își înghiți cuvintele. Nu avea rost să se certe cu mama ei, nu atunci când, dacă totul mergea conform planului, aveau să urmeze multe certuri.

ȘASE

Gemma era absolut sigură că ceva nu va merge bine. Kristina își va da seama că e în neregulă ceva și va refuza să meargă la întâlnirea ei de consiliu. Perv va apărea la nouă, iar adevărul va ieși la iveală și ea va fi încuiată în cameră până la menopauză.

Avea nervii în pioneze. Nu-și putea imagina cum reușeau hoții și criminalii să stea calmi. Ea abia dacă reușea să se furișeze afară fără să i se înmoaie stomacul. Dar mama ei tocmai îi sărută obrazul, cum făcea mereu, și-i promise că va fi acasă mai târziu, pentru încă un maraton de mâncat de la Whole Foods și reality show-uri. Un avantaj când nu prea ai prieteni și ești abstinentă: nimeni nu se așteaptă niciodată să faci ceva rău. Gemma era în afara suspiciunilor.

Își făcu bagajul, îl desfăcu, atunci când își dădu seama că pusese doar ce nu trebuia și mult prea multe lucruri, apoi împachetă din nou. Era prea agitată să stea la laptop, deși deschisese din nou Haven Files pe telefon și se uita la secțiunea de hărți, parțial să se asigure că locul exista.

Perv fu punctual și apăru la volanul aceleiași minicamionete. De data asta, Rufus se duse la ușă, dar scoase doar trei lătrături slabe, în semn de salut.

— Pa, Roo!

Gemma se lăsă în genunchi să-și îmbrățișeze câinele, bucurându-se de mirosul lui familiar. Știa că e ridicolă – avea să lipsească doar câteva zile, poate nici atât, dacă mama ei se enerva rău și hotăra să zboare în Florida după ea –, dar nu se putea abține, avea impresia că pleca pentru totdeauna. Și, într-un fel, chiar pleca. O lăsa în urmă pe vechea Gemma. Nu va mai fi Gemma-care-făcea-totul-corect, care-își-asculta-părinții, Gemma-cea-fragilă-cu-un-trup-defect. Era Gemma-care-pleca-la-drum-cu-băieți-ciudați, Gemma-care-investiga-mistere, Gemma-care-își-sfida-părinții-și-își-mințea-cea-mai-bună-prietenă.

Ninja Gemma.

— Gata de aventură? întrebă Perv, când ieși, cu rucsacul pe umăr.

Era îmbrăcat cu un tricou verde, care făcea ca părul lui să pară și mai blond, și pantaloni scurți, cu dungi.

— Sigur.

Gemma îl lăsă să îi ia rucsacul, deși nu era greu, iar el îl azvârli în portbagaj.

— Cât avem de mers?

— În mod normal? Nouă ore. Când sunt eu la volan?

Perv îi deschise ușa înainte s-o deschidă ea. El nu doar vorbea repede. Făcea totul repede. Dacă ar fi fost un personaj de benzi desenate, în spatele lui ar fi fost bule cu replicile lui.

— Record de opt ore și patruzeci și cinci de minute. Asta, cu trei opriri normale pentru pipi. Bine. Patru, zise când Gemma se uită la el. Dar să nu dai vina pe mine, dacă depășim timpul.

•

Toată dimineața Gemma așteptă ca Perv să rămână fără ceva de spus. În scurt timp, își dădu seama că era o cauză pierdută, ca încercările ei de a-l ignora. Să încerci să îl ignori pe Perv era ca și cum ai fi stat în mijlocul străzii, încercând să ignori camionul pe punctul de a-ți face creierul terci.

O discuție tipică cu el era cam așa:

— Hei, uite! O dubă Hostess. Poți să-ți închipui cum ar fi să jefuiești o mașină cu prăjituri? Ar fi cea mai delicioasă infracțiune văzută vreodată. Ai fi erou național. Odată, când eram mic, am încercat să fac prăjituri punând aluatul în căni, porțelanurile mamei, mai exact. Interesant, s-a dovedit că porțelanul nu se comportă prea bine la temperaturi mari. Și știi ce altceva nu se comportă bine la temperaturi mari? Telefoanele mobile. Amintește-mi să-ți povestesc cum mi-am băgat din telefonul în cuptorul cu microunde din greșeală…

Șamd, șamd, șamd. Din când în când, se oprea să aștepte ca Gemma să spună *oh-oh* sau *pe bune* ori o bombarda cu o serie de întrebări, s-o facă să vorbească. De cele mai multe ori, ea răspundea în cât mai puține cuvinte posibile. Era prea agitată să aibă o conversație normală, mai ales cu Perv. Niciodată nu fusese prea sociabilă cu străinii și avea experiență zero cu băieții, astfel că acea combinație – băiat și aproape străin – însemna că limba ei se lupta cu ea însăși, de fiecare dată când încerca să vorbească. Spera că el se va prinde și va propune să asculte muzică sau doar o va lăsa în pace.

Dar n-avea un astfel de noroc.

— Deci tatăl tău e un barosan al farmaceuticelor, nu?

— Era.

— Îmi place să spun cuvântul „farmaceutice”. Farmaceutice. Parcă e un soi de plantă. Spune-l!

— Trebuie?

— Da. Eu conduc. Tu ești aici pentru distracție. Fă-mă să râd!

— Farmaceutice.

— Vezi? Categoric, un soi de plantă.

Opriră imediat după prânz, la un popas din Carolina de Sud, unde era un magazin Panera și un McDonald’s. Când coborau din mașină, Gemma făcu greșeala să îi spună Perv, cu voce tare.

— Pe bune?

— Scuze!

Gemma se simți vinovată imediat. Perv era drăguț și, în secret, fusese flatată când April îl prinsese privind-o, la cantină, chiar dacă probabil fusese doar pentru că avea ceva în ochi sau așa ceva. Nimeni nu se uitase vreodată la ea, doar într-un mod oribil, de parcă fața ei era imaginea unui accident de mașină. Iar Pete era drăguț – într-un fel foarte băiețesc și complicat, dar totuși, incontestabil, drăguț.

— Chiar crezi că am furat chiloții lui Chloe?

Gemma încercă să facă o glumă.

— Adică i-ai furat de la altcineva?

Se simți ușurată când Pete – din clipa aceea el avea să rămână pentru ea doar Pete – schiță un zâmbet.

— Poate, zise el, în alte circumstanțe. Cum ar fi pentru binele dreptății sociale.

— Ce legătură are furatul chiloților cu binele dreptății sociale?

— Politica e complexă, Gemma, răspunse el solemn, iar ea nu se abținu și râse.

Căzură de acord să se întâlnească la mașină – sau mai degrabă Pete decise să se întreacă, să vadă cine ajunge mai repede la mașină, pretinzând că o dată comandase ceva la McDonald’s, făcuse pipi și cumpărase câteva figurine din plastic, de la un automat cu douăzeci și cinci de cenți, unde mereu era aglomerat, totul într-un timp record, de nici patru minute.

Gemmei nu-i plăcea să mănânce în fața străinilor, de când în clasa a șaptea Chloe imitase un porc care guiță când ea își lua tava cu mâncare și jumătate din clasă îi ținuse isonul. În schimb, îl urmă pe Pete în refugiu și mâncă repede un baton de cereale,

în timp ce făcea pipi, simțindu-se patetic și stupid, dar tot prea jenată să cumpere ce voia, adică un Happy Meal. Nu prea se mai simțea ca Ninja Gemma, cu pantalonii la glezne și cu firimituri de baton pe coapsele goale.

Ajunse prima la mașină, iar Pete ieși după vreo treizeci de secunde, alergând, cu o sacoșă imensă de la McDonald's. Se opri când o văzu, ridică brațele teatral și aproape scăpă paharul cu suc.

— Nu pot să cred. M-ai bătut.

Apoi, descuie mașina și văzu că ea avea mâinile goale.

— Nu ți-e foame?

— Nu chiar, zise Gemma, deși îi era.

Se întoarse, să nu îi vadă obrajii arzând. Când urcară în mașină, el trânti sacoșa cu mâncare în poala ei. Simțea aroma de cartofi prăjiți. Miroseau a grăsime, și a sare, și a rai.

— Ia de la mine, zise el. Nu vreau să mori de foame. Ar fi ciudat să le explic asta părinților tăi.

— Mă îndoiesc că o să mor de foame prea curând.

Nu era sigură dacă el făcea mișto de ea – în comparație cu unele fete de la școală, ea era ca un balon imens, care plutea peste mulțime la parade –, dar nu părea. Gândul la părinții ei făcu să i se strângă stomacul. Își verifică telefonul. Ora unu. Mama ei avea să ajungă acasă în orice clipă, avea să descopere că ea nu e acolo și să dea alerta.

— Bine. Dar ești în pericol să te transformi într-o scobitoare ambulantă, cum e Chloe. De câte ori o văd, am senzația că mi-a rămas ceva între dinți.

Îl plăcu de o sută de ori mai mult, pentru că spusese asta, chiar dacă nu era adevărat. Dar nu se putu abține. Chloe arăta cum trebuiau să arate fetele drăguțe, cel puțin conform revistelor de modă și blogurilor. Gemma arăta de parcă înghițise fata drăguță.

Băgă mâna în pungă și aruncă în gură niște cartofi. Erau delicioși. Nu o interesă că atunci când se aplecă în față burta îi ieși un pic peste talia pantalonilor. Pete nici nu se uita la ea. Era ocupat să înfulece propriul burger. Gemma decise că îi plăcea felul în care mânca el, cu mare atenție, de parcă mâncarea era o complexă problemă de matematică, pe care trebuia să o rezolve.

— Deci chiar nu ai furat chiloții lui Chloe? întrebă ea, după o clipă.

— Sigur că nu, zise el, deși, având gura plină, ieși un „sigr cnu”.

Înghiți teatral.

— Vrei să știi teoria mea? Teoria mea, zise el, fără să aștepte răspunsul ei, e că Chloe DeWitt a fost și este disperat de îndrăgostită de mine și faptul că nu i-am furat chiloții a înnebunit-o. A trebuit să mintă că am făcut-o.

Gemma se holba la el. Avea un pic de sos în colțul gurii și simți impulsul de a-l șterge.

— Ești nebun! Știi ceva? Ai putea fi chiar nebun cu acte.

Pete scutură din cap. Expresia lui deveni serioasă.

— Fetele alea sunt clone, Gemma. Le lipsește creierul. Gemma se întoarse spre geam, să nu mai observe diverse la el – cât de drăguțe și lungi erau mâinile lui, cu pistrui pe încheieturi. Mărul lui Adam, ciudat, care se ridica și cobora când vorbea. Chiar dacă era amabil, tot era un băiat drăguț, iar băieții drăguți nu alegeau fete ca Gemma. Văzuse suficiente comedii romantice să știe asta.

— Clonele au crier, zise ea. Te referi la zombi.

— Clone zombi, atunci, zise el și porni mașina.

ȘAPTE

Erau aproape de Jacksonville când auziră de explozia de la Barrel Key și de incendiul scăpat de sub control de pe Insula Spruce. Gemma căuta la radio ceva ce să nu îl tenteze pe Pete să cânte. Se dovedise că atunci când nu vorbea cânta, de obicei, fals, și cu versurile alandala, încât abia mai aveau legătură cu cele originale. Gemma căuta gospel, folk, rap, orice. Prima oră de karaoke fusese în regulă – chiar îi plăcuse versiunea lui pentru *Man în the Mirror* și aproape că se pișase pe ea când văzuse că știa toate versurile de la *Baby One More Time,* a lui Britney Spears –, dar după a doua oră tânjea după liniște, mai ales că Pete o tot bătea la cap să cânte și ea. Când dădu de un post de știri, aproape că sări peste el.

— … oficialii locali au confirmat incendiul… la Institutul Haven…

— Haide, DJ, ce zici de un cântec?

Pete dădu mai departe, exact când Gemma îngheță. Radioul trecu la un cântec al lui Jimmy Buffett.

— Nu. Stai! Dă înapoi, te rog!

Gemma dădu radioul înapoi, peste fâșâitul frecvențelor goale, pană auzi din nou vocea prezentatorului.

— … zvonuri neconfirmate… un atac…

Pete se prefăcu bosumflat.

— J-immy Buffett, Gemma. Un fel de imn al Floridei. Cred că e obligatoriu să ascultăm *Margaritaville,* cel puțin o dată pe zi. Altfel, s-ar putea să fim dați afară din stat.

— Te implor! Te rog. E important, da?

Gemma roti butonul de volum, dar calitatea sunetului era groaznică. Habar n-avea de unde transmitea postul, dar trebuie să fi fost aproape de Barrel Key, iar vocile continuau să fie întrerupte de frânturi de muzică de la un alt post.

— Tom, e adevărat… de fapt, a revendicat, pe Facebook?

— Problema e… nimeni nu vorbește…

— Poliția spune să stați departe, până… situația va fi sub control…

— Prezența militară…

— Zvonuri despre un protest la Barrel Key…

Dar apoi interferențele deveniră foarte puternice și se auzi o cântăreață de cândva, triluind ceva despre o inimă frântă. Gemma opri radioul. Avea nevoie de liniște, să gândească. Era un incendiu pe Insula Spruce, posibil un atac. Dar al cui? Și ce însemna asta? De ce să atace cineva un institut de cercetări? Își aminti de bărbatul care o prinsese în parcare, cu respirația mirosind a cafea și cu frenezia din privire.

— Barrel Key, zise Pete încet.

De data asta, nu zâmbea, nu bâțâia, nu încerca s-o facă să râdă. Doar se încrunta, ținând strâns volanul, cu ambele mâini.

— Acolo mergi, nu-i așa?

— Acolo o să mă duci, zise Gemma.

Și după aceea el tăcu, poate pentru că răspunsese într-un anumit fel sau arăta într-un anumit fel.

•

Ajunseră la Barrel Key imediat după ora șase. Gemma își închisese telefonul cu ore în urmă, după ce îi trimisese un singur mesaj mamei – *Am plecat s-o văd pe April în Florida* –, astfel încât Kristina să nu fie tentată să sune poliția sau Garda Națională. Totuși, știa că mama ei se va agita. Probabil că îl sunase deja pe tatăl ei, iar asta îi dădu Gemmei singura satisfacție: el era la mii de kilometri distanță și nu putea să o pedepsească.

Barrel Key era un șir lung de depozite și ateliere pentru bărci, barăci metalice și tarabe cu articole de pescuit. Observă că cerul era verzui și doar când lăsă în jos geamul și simți mirosul acru de ars își dădu seama că vântul aducea cenușă dinspre Insula Spruce.

— Uau! exclamă Pete când trecură pe lângă un motel din firma căruia lipsea litera *M,* în timp ce cuvintele *Camere libere* clipeau spre ei ca o amenințare. Superloc de vacanță. Foarte, hmmm, autentic.

— Mai degrabă o vacanță de lucru, zise ea, știind că, altfel, el nu o va lăsa acolo.

— Ce fel de muncă? Ești vreun pescar de talie mondială sau așa ceva? Sau încerci să-ți refaci stocul de momeli?

Asta, în timp ce treceau pe lângă un panou care făcea reclamă atât la ouă proaspete de fermă, cât și la arme de foc.

— Nu-mi spui ce faci, de fapt, aici?

— Nu pot, răspunse Gemma, ezitând.

Nu era o minciună. Nu știa exact ce se aștepta să găsească, doar că universul părea să indice spre Haven. Un indicator ponosit arăta drumul spre port.

— Întoarce aici!

Continuă să țină geamul lăsat, chinuindu-se să zărească Insula Spruce, dar clădirile îi stăteau în cale, iar oceanul era vizibil doar sub forma unor sclipiri scurte. În sfârșit, orașul era nu chiar drăguț, dar mai drăguț: un alt motel, cu toate literele intacte; restaurante și baruri, magazine cu ispite colorate în vitrine, un magazin de tricouri și un restaurant cu mese afară. În depărtare, auzi un sunet care i se păru că era foșnet de valuri, iar când se apropiară distinse voci. Un elicopter trecu pe deasupra, apoi altul. Drumul coti și fură împiedicați să înainteze de un șir de opritori și de polițiști care gesticulau înverșunați și îi îndemnau să întoarcă. Dincolo de blocaj erau portul și sute și sute de oameni adunați, care ovaționau și fluturau pancarte. Dincolo de ei, catargele unor bărci mici, care pluteau pe apă. Un fuior de fum se vedea înălțându-se în smocuri spre cer, de undeva de pe coastă, acoperind soarele cu un portocaliu ciudat.

Un polițist bătu cu degetele în geamul șoferului, iar Pete îl deschise.

— Va trebui să întoarceți, zise polițistul.

Era îmbrăcat în echipament de intervenție și avea la vedere trei arme.

— Acolo mergem, zise Gemma și gesticulă spre mulțimea furioasă din port, iar Pete o întrebă din privire: *da*?

— Întoarceți! Nu e nimic de văzut acolo.

— Cu excepția uriașului bolid de foc și a oamenilor care o iau razna, zise Pete.

Gemma îl înghionti, când polițistul se aplecă să se uite la ei prin geam.

— Dar altfel, da, aveți dreptate, nu e nimic de văzut. Absolut nimic.

Un al doilea polițist se îndrepta spre ei, iar Pete dădu repede înapoi.

— O zi bună! strigă el, în timp ce dădea mașina cu spatele, la întâmplare.

Cei doi polițiști rămaseră pe loc holbându-se la ei, până când întoarseră în parcarea unui magazin de hardware și o luară înapoi, pe unde veniseră.

— Ei bine, a fost o excursie drăguță, zise Pete, în timp ce lăsau în urmă portul. Unde mergem acum? Vreun dezastru natural pe care vrei să îl vizitezi? Vreo tabără de detenție? Revolte politice?

Gemma zări un loc de parcare liber, în spatele unui șir lung de depozite.

— Oprește aici!

Pete se întoarse spre ea.

— Vorbești serios?

— Te rog! Oprește!

Era bine să dea ordine, să aibă un plan, să fie pe cont propriu, să facă ce voia, fără să fie nevoită să ceară voie. Ceva prindea viață în pieptul ei, o forță dincolo de vină și teamă. Parcă trăise întreaga viață într-o bandă desenată în două dimensiuni și tocmai se eliberase dintre pagini.

Pete abia coti și se opri.

— Cei mai mulți, când se gândesc la vacanța de primăvară, se gândesc la costume de baie, pina colada, spray de bronzat…

— Nu și eu, zise Gemma, încercând să glumească. Sunt alergică la nuca de cocos. Și nici măcar nu am costum de baie.

— De ce nu?

Privirea lui era foarte limpede, când se întoarse spre ea.

— Ai arăta super în costum de baie.

Încă o dată, nu-și dădea seama dacă râdea de ea. Urmă o secundă ciudată, în care Gemma fu cât se poate de conștientă că și-l imagina pe Pete cum și-o imagina pe ea în costum de baie, cu șunci, cu coapse care se frecau una de alta și așa mai departe. Își dorea să moară de jenă. Își simțea obrajii de parcă cineva pusese o torță pe ei. Abia suporta să se uite la el, dar trebuia să afle dacă el râdea.

Nu râdea. Umbla nervos la radio, deși oprise motorul mașinii. Gemma se gândi că era agitat, chiar nervos. Din cauza ei.

Germ Ives. Monstrul Frankenstein.

— Mă descurc, zise ea și deschise ușa mașinii.

Nu știa de unde apăruse toată acea tensiune, dar era disperată să scape de ea. Acum, întregul corp îi era ca o torță. Îndată ajunse la ea mirosul slab de ars, iar dincolo de el mirosul

de mlaștină, mâl ars de soare și pești morți, și microorganisme mișcându-se adânc în pământ.

— Mulțumesc că m-ai adus. Sincer.

— Pe bune? întrebă el, de parcă nu-i venea să creadă.

Pete ridică brațele.

— În regulă. Orice te stimulează.

— Orice mă stimulează?

Gemma scutură din cap, uimită.

— Da. Știi tu. Orice te entuziasmează, orice te face să te simți bine, orice te face fericită...

— Pete? zise ea și nu se abținu să nu râdă. Trebuie să știi când să te oprești. Serios.

Gemma coborî din mașină, așteptându-se cumva ca el să o cheme înapoi. Dar Pete deschise portbagajul, când ea bătu cu degetele în el, apoi își puse rucsacul pe umăr, tot cu acel ciudat sentiment de vină și teamă, care se bătea cu entuziasmul, în stomacul ei. Pete lăsă în jos geamul și o strigă, înainte ca ea să plece.

— Să mă suni, da? Dacă ai nevoie de ceva.

— Asta e felul tău elegant de a-mi cere numărul?

Îndată își dori să-și muște buzele. Spusese o prostie. Și se ura pentru că îi păsa. El o dusese până acolo și gata. Nu era ca și cum ar fi avut o întâlnire.

— Practic, zise el, e modul meu elegant de a te face să-mi ceri numărul.

Îi zâmbi aplecat, cu părul ridicat, de parcă și el ar fi fost fericit. Ea își notă numărul lui, iar el pe al ei.

— Promiți să suni, da? Să știu că nu te-a mâncat vreun crocodil.

Gemma promise că o să sune, deși știa că nu o va face, în plus, el era doar politicos. Rămase acolo și flutură din mână, simțind o senzație de regret, când Pete săltă pe șosea ridicolul lui minivan. Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că nu îi displăcuse să fie în preajma lui. Era enervant, evident. Nu îi plăcea felul în care o privea uneori, de parcă ochii lui erau lasere care-i pătrundeau direct în creier. Dar era amuzant și era... și era, să zicem, poate-cumva-drăguț.

Acum era, evident, singură.

Se întoarse spre port. De cum porni, îi păru rău că îi spusese lui Pete s-o lase atât de departe. Nu putea să meargă direct spre

port. Nu voia să dea nas în nas cu RoboCop și colegul lui. Dar se gândea că, dacă va găsi o altă rută spre plajă, va putea să meargă de-a lungul apei, spre mulțime. Apoi spera să afle ce se întâmplase la Haven, ce era Haven chiar.

Când auzi zgomotele de la protest, o luă la stânga și o tăie pe o alee bătătorită, dintre două barăci cu bărci, apoi drept pe o stradă paralelă cu cea care ducea la port. Printre crăpăturile asfaltului creștea iarbă și un strat fin de nisip acoperea trotuarele. Printre case se aflau magazine cu țigări și bodegi sordide, fiecare vopsită în altă nuanță prăfuită și decolorată, ca pozele vechi care și-au pierdut strălucirea. După încă un minut, clădirile dispărură și văzu apa clipind în spatele ierburilor arse, de culoarea caramelului. Un gard din plasă bloca trecerea spre plajă, iar dincolo de el văzu bărci ruginite îngrămădite în iarbă, sticle de bere sparte și mucuri de țigară. Se uită în urmă: nicio mișcare, în nicio casă, niciun semn de viață, cu excepția unei pisici slăbănoage, care ieșea de sub o Toyota Corolla veche. Alte câteva elicoptere se auziră deasupra.

Își dădu jos rucsacul și îl aruncă peste gard, verificând încă o dată că nu o vede nimeni, își vârî degetele în plasă și se cățără. Gardul se legăna periculos și, pentru moment, se imagină cum cade pe spate și trage tot gardul după ea. Trecu stângaci peste el și se lăsă să cadă pe nisip, gâfâind și transpirând sub ciudatul soare fumuriu. Luă rucsacul și-și dădu seama că acum vedea Insula Spruce în depărtare sau cel puțin ceea ce vedea trebuia să fie Insula Spruce. Cam la o milă în susul coastei se vedeau un fel de tufișuri dese, închise la culoare. Restul insulei și orice era sau fusese Haven era încețoșat de o perdea de fum și căldură.

Își continuă drumul de-a lungul acelei porțiuni de plajă neîngrijite, spre port, atentă să nu calce pe vreun ciob îngropat în nisip. Ajunse la un alt gard din plasă, acesta mergea până în apă, dar din fericire găsi o poartă descuiată și nu trebui să se mai cațăre. Apoi, se trezi în fața unui depozit gri ponosit. Îl văzuse în diagonală, din mașina lui Pete, și știa că se întindea ca un braț lung, pe o parte a portului.

Acum vocile erau aduse de vânt până la ea. Trebui să intre prin noroi, să înconjoare depozitul, și de câte ori pășea, câțiva centimetri de apă îi intrau în pantofi. În celălalt capăt al depozitului era parcarea blocată de poliție, iar mulțimea era adunată acolo, unii oameni cu pancarte, scandând la unison,

alții așezați pe asfalt, cu pături de picnic și binocluri, de parcă erau la un concert. Câțiva tineri de vârsta ei sau ceva mai mari erau grupați de-a lungul unui acoperiș din vecinătate, cu picioarele atârnate. Gemma numără cincizeci de oameni și peste zece polițiști. Ce se întâmpla la Haven, de trebuia protejat într-atâta? Sau distrus?

Se strecură neobservată în mulțime. Trecu pe lângă un bărbat care avea un coif de wiking din plastic, ornat cu diverse antene și spirale metalice. Patrula în cercuri, gesticulând spre un public invizibil și mormăind, iar când o surprinse pe Gemma privindu-l se răsuci spre ea și-și continuă mai tare monologul -”… și de ce nu puteam bea deloc apă când eram staționați în Nasiriyah, de teama otrăvirii, desigur, o parte trebuie să fi ajuns în alimente, de aceea medicii spun că găurile din creierul meu…”. Gemma se întoarse repede dinspre el. Câțiva oameni aveau măști de gaze, care îi făceau să arate ca băieții răi din filmele de groază sau ca niște insecte enorme, iar ceea ce era și mai ciudat era că stăteau acolo în blugi și pantofi ponosiți, privind peste apă. Protestatarii cereau închiderea Haven. *Țara noastră, sănătatea noastră, dreptul nostru,* scria pe o pancartă, iar pe alta: *Țineți-vă chimicalele departe de curtea mea.* Iar printre ei erau unii cu pancarte și mai ciudate: referiri la Roswell, și la Big Brother, și la zombi, iar câteva afișe vorbeau despre pericolul iadului. O fată de doisprezece ani ținea o pancartă colorată, pe care scria cu litere ondulate – *Iar pe sclavul acela nefolositor aruncați-l în întunericul de afară!*

Gemma alese un cuplu de vârstă mijlocie, ars de soare, care părea suficient de normal, și își croi drum spre ei. Bărbatul avea sandale din piele și o șapcă de baseball, cu logoul unei cabane de vânătoare pe ea. Femeia avea un rucsac ciudat. Amândoi priveau spre norii de fum din depărtare, care tot creșteau, de parcă un vulcan erupsese în mijlocul oceanului.

— Ce se întâmplă? îi întrebă Gemma.

Era ciudat cum dezastrele îi împrieteneau pe toți.

— Știe cineva cum a izbucnit focul?

Bărbatul scutură din cap.

— Nimic oficial. Am auzit că se poate să fi explodat o conductă de gaz. Desigur, insula e plină cu chimicale, s-o fi aprins repede…

Soția lui pufni.

— Nu a fost nicio conductă de gaz. Am vorbit cu o grămadă de localnici care spun că au auzit cel puțin două explozii, una după alta.

— Explozii, repetă Gemma și își aranjă rucsacul pe umăr.

Sub gulerul tricoului i se adunase transpirația.

— O bombă sau așa ceva?

Femeia îi aruncă Gemmei o privire plină de milă.

— Nu ești de pe aici, nu? Oamenii cer închiderea institutului sau ce o fi, de mulți ani. N-aș fi surprinsă dacă cineva ar decide să apeleze la o scurtătură. Desigur, zvonurile...

Desfăcu brațele.

— Ce fel de zvonuri? insistă Gemma, deși își amintea de pe Haven Files o listă lungă de tot felul de lucruri care se presupunea că se făceau la Haven, de toate, de la boli contagioase la organe umane.

— Unii oameni cred că au extratereștri acolo, pe insulă, zise soțul.

Acum Gemma înțelese referirile la Roswell, unde se presupunea că aterizase o navă extraterestră, care apoi ar fi fost ascunsă de armată.

— Ei bine, îți spun eu, venim în fiecare an din Orlando să ne dăm un pic cu barca și să vedem păsările din rezervație. Frumoase păsări acolo, ibiși albi, fugaci și sitari, pe vechile bancuri! Îți plac păsările?

Gemma își luă o expresie care spera că era politicoasă și aprobă din cap. Bărbatul făcu un gest de parcă nu-i venea să creadă, și continuă:

— Am un binoclu cu care pot vedea un botgros de la o distanță de aproximativ șapte sute de metri și am stat un pic pe insulă, dar nu am văzut niciun omuleț verde.

Continua să își țină privirea pe focul din depărtare.

— Dar îți spun eu că au gardieni în turnuri, garduri din sârmă ghimpată, înalte de șaizeci de picioare. Te vor împușca, dacă te apropii prea mult, și nici nu vor clipi. Spun că fac cercetări medicale acolo, chestii pentru băieții noștri plecați afară, dar eu nu cred. Ascund ceva, asta e sigur.

Un alt elicopter trecu pe deasupra, iar Gem simți vibrațiile sacadate ale rotorului direct în piept. Părea evident că nimeni nu știa ce se întâmpla sau ce se întâmplase la Haven, dar ea continua să înainteze prin mulțime, căutând un oficial, pe cineva

responsabil. Croindu-și drum printre protestatari, văzu un polițist certându-se cu un băiat cu păr negru, cu trăsături simetrice oarecum plăcute, pe care Gemma îl asocie cu filmele cu eroi. Polițistul avea o cameră foto profesională și părea să șteargă poze.

— ... niciun drept să îl confiscați, zicea băiatul, în timp ce Gemma se apropia. E proprietate privată.

— Ce v-am spus despre poze? zise polițistul și se întoarse, blocându-l pe băiat cu un umăr, când acesta încercă să ajungă la cameră. Aici nu e afurisitul ăla de Marele Canion. Avem o situație de urgență. Dați dovadă de un pic de respect.

Gemma nu se putu abține și i se făcu milă de băiat. Părea furios. Nu putea fi cu mult mai mare decât ea, iar camera părea scumpă.

— Nu sunt turist, zise el. Și pot să fac poze, dacă vreau. Suntem în America.

— Asta e scena unei infracțiuni, cel puțin până stabilim altfel.

Băiatul strânse pumnii. Gemma înlemni privindu-l. O clipă privirea lui se îndreptă spre a ei, dar se mută la fel de repede. Nu se simțea jignită. Era obișnuită să fie invizibilă pentru ceilalți, ba chiar prefera să fie așa.

— În regulă.

Polițistul terminase cu camera. Deschise o fantă din spatele ei, scoase bateria, apoi îi înapoie lui Jake camera, acum inutilă.

— Acum telefonul, vă rog!

— Glumești!

Băiatul se albise complet. Gemma se enervă în numele lui. De ce nu avea dreptul să facă poze, dacă voia? Evident, polițistul își pierdea răbdarea. Ridică un deget și îl împunse pe băiat în față.

— Uite ce e, băiete...

— Mă cheamă Jake, zise băiatul calm. Jake Witz.

— Bine, Jake Witz. Vrei să faci probleme, continuă să pălăvrăgești. Dar o să te duc la secție...

— Pentru ce? Pentru că am un iPhone?

— Gura aia o să te bage în belele...

Gemma era prea uimită să se poată mișca. Jake Witz era numele tipului care deținea site-ul Haven Files. Trebuia să fie o coincidență, nu semăna deloc cu bărbatul din poza de profil de pe site. Tipul ăsta arăta de parcă putea fi dublura lui Clark Kent, doar că fără ochelari. Și totuși... Când se uită mai atent, i se

păru că vede unele similitudini. Linia bărbiei băiatului, care la bărbatul mai în vârstă fusese estompată. Același nas un pic prea mare, care la băiat părea puternic și perfect, iar la bărbatul mai în vârstă părea doar comic. Rude, atunci? Nu era sigură.

În cele din urmă, băiatul nu avu de ales și trebui să îi dea telefonul. Polițistul îl puse să deblocheze ecranul, apoi se uită prin poze și le șterse pe cele care le considera nepotrivite. Jake stătea acolo cu fața încordată de furie, ceea ce îl făcea cumva și mai atrăgător. În cele din urmă, polițistul îi înapoie telefonul și îl înghionti în spate, de parcă erau prieteni buni, la un meci de baseball.

— Bine, omule! Nu mă face să repet! Valea de aici! Nu e nimic de văzut.

Aproape imediat polițistul plecă țanțoș, înghesuindu-se pe lângă Gemma, fără să îi arunce o a doua privire, de data aceea, ca să țipe la două adolescente care încercau să filmeze cu telefoanele. Jake dădu cu piciorul într-o cutie goală de coca-cola, care sări peste nisip și ateriză pe un petic de iarbă. Fie nu o observase pe Gemma, fie se prefăcea. Ea își drese glasul.

— Jake? Jake Witz?

În sfârșit, el ridică privirea, iar inima ei tresări. Ochii lui erau mari, și negri, și triști și îi aminteau de felul în care privea Rufus când nu îl băga nimeni în seamă.

— Da?

Părea obosit. Arăta obosit, iar Gemma se întrebă de cât timp era acolo.

— Numele meu este Gemma Ives.

Își dădu seama că nu plănuise exact ce să îi spună. Încă tot nu știa care era legătura dintre acest Jake Witz și tipul de pe Haven Files sau dacă măcar exista vreo legătură. Dacă el îi recunoscuse numele de familie, nu o arăta în vreun fel.

— Te cunosc. Mă rog, știu de tine. Ești de la Haven Files, nu?

El se încruntă.

— Site-ul a fost al tatălui meu. Nu am nicio legătură cu el.

Vru să se întoarcă să plece.

— Trebuie să ai vreo legătură cu el, zise Gemma.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri. Încet se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui?

Gemma își linse buzele.

— Ești aici, nu? Suntem atât cât se poate de aproape de Haven. Faci poze. Trebuie să fii interesat, măcar un pic.

Nu o aprobă. Dar nici nu negă. Doar rămase pe loc, privind-o. Gemma nu își dădea seama dacă o găsea amuzantă sau enervantă. Fața lui era perfectă. De necitit. Doar a fi în preajma lui o făcea să se simtă de parcă își croia drum într-un restaurant prea elegant pentru ea. Își dădu seama că, dacă evita să îl privească direct în ochi și își concentra atenția pe nas, pe sprâncene sau pe pomeți putea măcar să gândească.

— Uite ce e, zise ea. Am venit tocmai din Carolina de Nord. Tata a avut legătură cu Haven, cumva, sau cel puțin așa cred oamenii. Nu îi e frică de nimic, dar îi e frică de asta. Vreau să aflu de ce. Trebuie să aflu ce fac la Haven. Trebuie să aflu de ce e important pentru el.

Și pentru mine, adăugă în gând. O clipă lungă, Jake nu zise nimic. Apoi o secundă îi trecu peste față un zâmbet.

— Absolut deloc, zise el, atât de încet, că Gemma nu era sigură că i se adresase.

Vru să se întoarcă din nou, iar Gemmei i se strânse inima.

— Ce ai spus?

Acum era sigură că soarta o adusese acolo, la Jake Witz. Sigură că, indiferent ce pretindea el, știa adevărul despre Haven.

— Spuneai că suntem atât cât se poate de aproape de Haven. Dar nu suntem. Nici pe departe.

Înclină capul, iar Gemma recunoscu ce însemna gestul: o invitație. Voia ca ea să îl urmeze. De data aceea, zâmbetul lui era real și aproape o orbi.

— Hai, Gemma Ives! Am stat în soare toată ziua. Mi-ar prinde bine o gofră.

Jake îi spuse că erau două ieșiri spre Haven. Puteai să pleci din Barrel Key și să ocolești prin celălalt capăt al insulei, unde coasta se dizolva în ocean, departe de mlaștini. Pe acolo o luau bărcile cu angajații și îi duceau pe feribot și tot pe acolo erau luate încărcăturile. Nicio barcă, de nicio mărime nu putea trece prin mlaștini.

Dar mai era o cale: râul Wahlee, care trecea prin micul sat de pescari Wahlee și se vărsa în mlaștini, kilometri întregi de canale înguste, șerpuite și insule pe jumătate scufundate, care

acopereau aproape toată porțiunea până la coasta de nord a Haven.

— De unde știi toate astea? întrebă Gemma.

Găsiră un bistro mai departe de drumul principal, care era gol, cu excepția unei mame cu copilul ei și doi bărbați mai în vârstă, cu veste de vânătoare, aplecați peste cafele, cu fețele atât de ciupite de vânt, încât pielea parcă li se dizolva. Deși de acolo oceanul era invizibil, se simțea în aer un miros de cauciuc și auzeau din când în când elicopterele trecând pe deasupra.

Jake alinie patru capsule de lapte pentru cafea și le goli în cană una câte una.

— Am trăit în Little Waller toată viața, zise el. E la șaizeci și cinci de kilometri de aici. Tata a fost mare amator de pescuit, de camping, chestii din astea. Mergeam cu cortul pe Wahlee. Insula Spruce era a unei companii de cherestea, dar Haven a cumpărat-o ca să construiască acolo institutul. Îmi amintesc că era încă în lucru când eram copil.

Ridică din umeri.

— Poate că atunci a început obsesia lui. Nu am apucat să îl întreb.

Gemma înghiți.

— El a...?

— ... murit, completă Jake direct, fără să o privească.

Învârti în cafea cu o linguriță, dar nu bău.

— A murit acum patru ani, când aveam paisprezece ani. Înecat în mlaștini. Cel puțin, așa au zis.

Gemma simți brusc că îi e frig.

— Ce vrei să spui?

Jake doar scutură din cap. Se aplecă în față pe coate, se uită pe geam și rămase tăcut o vreme. Un televizor mic montat deasupra cafetierei era pus pe știri și se tot vorbea despre portul pe care tocmai îl lăsaseră în urmă. Ospătară, o femeie cu părul adunat neglijent într-un coc, stătea în fața televizorului, cu brațele încrucișate.

— Niciodată nu prea l-am înțeles pe tata, zise Jake.

Vocea lui era aspră, de parcă aluneca pe pietriș.

— Nu era ca alți tați. Lucra la una dintre fabrici, curăța pește, dar avea mereu o carte de vizită, de parcă era președintele Statelor Unite, niciodată nu pleca de acasă fără sacou, indiferent ce altceva purta, pantaloni scurți sau costum de baie. Mereu

vorbea despre teoriile lui. Vorbea al naibii de mult. Obișnuia să spună în glumă că de asta plecase mama, pentru că nu mai suporta să îl audă. Dar nu știu. Poate că așa o fi fost. Copil fiind, uneori tot ce îmi doream era să tacă.

Se lăsă pe spate și întâlni din nou privirea Gemmei, iar ea fu surprinsă de cât erau de negri ochii lui, de intensitatea lor. Se tot gândea că Jake și Pete erau complet opuși: Pete mergea de parcă ar fi țopăit, Jake de parcă gravitația era dublă pentru el. Pete era relaxat, Jake era grav.

— Îmi era rușine cu el, știi? Chiar copil fiind, îmi era rușine. Asta înseamnă că sunt om rău?

— Nu, șopti Gemma.

El zâmbi, de parcă nu o credea. Își aranjă farfuria goală și puse lângă ea tacâmurile, cana și sosiera. Era cel mai ordonat client pe care îl văzuse vreodată. Se simți jenată când zări un strop de ketchup și niște firimituri lângă cotul ei și le șterse repede, când el nu se uita.

— Tatei îi plăcea să spună că îi e dor să fie jurnalist. Mereu vedea mușamalizări, conspirații, chestii din astea. JFK a fost omorât pentru că era pe cale să facă public un memorandum despre viața pe alte planete. Vărsatul de vânt era, de fapt, un agent biologic scos dintr-un laborator guvernamental. Iar Haven. Haven era balena lui albă.

Jake își puse palmele pe masă și apăsă, de parcă ar fi putut scoate amintirea tatălui său prin palme. Până și degetele lui erau perfecte.

— Obișnuia să mă ia cu el în excursiile lui de pescuit, prin mlaștini. Cel puțin așa credeam la început, că erau excursii de pescuit.

— Recunoaștere, zise Gemma.

Jake aprobă.

— Prin mlaștini ești ca într-un labirint. Arțar roșu și spartină, stufăriș, palmier pitic – cresc înalte de trei-patru metri și înghit orizontul. Tata a avut prieteni care s-au rătăcit ore în șir, chiar zile, plutind pe acolo și încercând să lingă apă de pe plante și să mănânce viermi, deși erau la câțiva metri de tabără. O dată am ajuns foarte aproape de insulă, puteai auzi strigătele de acolo. Ei bine, brusc, au apărut opt, zece paznici cu arme, strigând să ne întoarcem. Tata s-a înfuriat. Eram doar un copil. Dar ei se purtau de parcă ar fi fost gata să ne împuște în cap. Probabil că

ar fi făcut-o. Mai trăseseră în oameni, în civili. Știu un pescar din oraș, care spunea că aproape a rămas fără o mână. Un lunetist, așa crede, dacă l-a nimerit de la o distanță atât de mare. Desigur, toți sunt militari.

Scutură din cap, zâmbind vag.

— În toți anii în care am locuit aici am auzit de o singură persoană care a reușit să ajungă pe insulă, un copil care s-a strecurat pe sub o porțiune slăbită de gard, în toiul nopții. A fost dat afară la fel de repede.

Gemma avea dificultăți în a urmări tot ce spunea Jake, dar înțelese ideile principale: securitate nebunească, nimeni nu avea voie să vorbească.

— Dar cei care lucrează acolo? Paznicii și personalul? Cineva trebuie să ajungă pe insulă și să plece de acolo.

Jake aprobă.

— Încărcăturile intră și ies, desigur, iar gunoiul se strânge duminica. Dar nimeni nu trece de poartă. Personalul vine cu bărcile din oraș. Unii locuiesc acolo și vin pe uscat cu permisiune. Unii fac naveta. Dar ei nu vorbesc. Nu spun un cuvânt despre ce se întâmplă acolo. De parcă se tem.

Trase aer în piept.

— Toți, mai puțin asistenta M.

— Asistenta M? Cine e asistenta M?

— Aș vrea să fi știut.

De data aceea zâmbetul lui era strâmb, de parcă ar fi fost obosit să zâmbească normal.

— Înainte să moară, tata mi-a spus că lucra la ceva important. Zicea că va da publicității întreaga operațiune. Așa vorbea el, știi. De parcă toți făceam parte din distribuția unui film de spionaj, de la Hollywood.

O grimasă de durere îl învălui pentru moment.

— Mi-a spus că găsise o femeie, asistenta M., care fusese de acord să stea de vorbă cu el. Voia ca toată lumea să știe adevărul. Dar cu o zi înainte să se întâlnească, ea a murit. Sinucidere, cică.

Își aranjă din nou furculița și cuțitul, evitând privirea Gemmei. Deși era cald acolo, Gemma se simțea de parcă o limbă rece îi lingea ceafa.

— Dar tu nu crezi asta, zise ea încet, privindu-l.

El ridică din umeri.

— Crezi că a fost… omorâtă? Să nu poată vorbi?

Acum, el pigulea masa cu o unghie.

— Nu știu. Dar e ciudat, nu?

Scutură din cap.

— Tata a lăsat notițe. Multe, multe notițe despre Haven, unele fără sens, unele doar irelevante. Niciodată nu am dat de numele ei real. Încerca să o protejeze, cred. Dar n-a reușit.

Gemma simți dintr-odată ca i se face greață. Tatăl ei era implicat. Familia ei era implicată.

— Ziceai că ți-au spus că s-a înecat. Tu nu crezi.

Ei îi era teamă să întrebe. Dar trebuia să știe.

El privi în jos.

— După ziua aceea când aproape am fost împușcați, tata nu m-a mai luat cu el când se ducea la mlaștini. Îi era teamă. Dar el se apropia. Acum știu. A murit la numai două luni după ce asistenta M a fost găsită spânzurată. Asta nu e coincidență.

Îi tresări un mușchi de pe bărbie.

— Încă țin minte mirosul din dimineața aceea, mirosul de after shave al unuia dintre polițiști. Nu e o nebunie? Nu pot să-mi amintesc fața lui, dar îmi amintesc afurisitul de after shave.

Râse încet. Ea vru să-l ia de mână, dar sigur că nu îl luă.

— Aveam paisprezece ani. Mi-au spus că fusese la pescuit, când izbucnise o furtună. Ziceau că probabil caiacul lui s-a răsturnat.

— Și tu ce crezi?

Jake ridică privirea. Ochii lui erau ca două găuri. Era atâta durere în ei, că Gemma vru să își ferească privirea, dar în zadar.

— Tata a fost în multe feluri, zise el încet. Dar nu a fost prost. Putea să navigheze prin mlaștinile alea legat la ochi. Pe apă, era mai fericit ca oriunde. Zicea că era singurul loc căruia îi aparținea, știi?

Își feri privirea din nou. Gemma se întrebă cum putea fi să îți pierzi un părinte la o astfel de vârstă și nu reuși să își imagineze. Ar fi fost nefericită, dacă tatăl ei ar fi murit? Întotdeauna visase să îl șteargă din viața ei, pur și simplu, să apese tasta backspace și să îl vadă dispărând. Dar, desigur, adevărul era mai complicat.

— Ce crezi că s-a întâmplat, de fapt?

El oftă.

— Cred că a reușit. Cred că a ajuns pe insulă. Mai cred că a fost prins. Au făcut să pară un accident.

Gemma avea impresia că i se blocase un păianjen în gât, încercând să iasă pe trahee. Nu voia să creadă nimic din toate alea.

Dar credea.

— Tu știi ce fac la Haven?

Era întrebarea pentru care venise în Florida, singura întrebare care conta.

— Nu, răspunse Jake abrupt, iar ei i se strânse inima. Dar am o idee.

Ea așteptă, aproape temându-se să respire. Jake se uită în jur, de parcă încerca să își dea seama dacă erau în siguranță. Nimeni nu era atent la ei. Totuși, o chemă pe chelneriță.

— Scuzați-mă, vreți să dați volumul mai tare?

Ea abia dacă se uită la el, înainte să apese butonul de volum de pe telecomandă. O femeie cu ochii bulbucați, în spatele unui pupitru de știri, se uita serioasă în cameră și, pentru o clipă, Gemma se agăță de vocea ei.

— … dr. Mark Saperstein, care apare ca actual director al Institutului Haven, nu poate fi contactat pentru comentarii. Nu se știe dacă și el a fost pe insulă, când explozia…

Jake se aplecă și își drese vocea.

— Experimente pe oameni.

— Ce?

Gemma își luă privirea de la televizor, unde se vedeau din nou imagini cu litoralul și cu soarele care apunea după o perdea de fum. Jake își trecu mâna prin păr.

— Experimente pe oameni. Știu că sună a nebunie, adăugă, înainte să o spună ea. Și nu mă refer la obișnuitele teste de medicamente. Vorbesc despre experimente ilegale. Dezvoltarea armelor. Experimente chimice. De asta toată securitatea și de asta sunt izolați. Nicio scăpare.

Gemma se încruntă. Fiecare medicament sau tratament scos pe piață trebuia să treacă prin teste clinice pe oameni. Tatăl ei critica mereu miopia consiliului în ceea ce privește etica medicală și spunea că e foarte dificil să facă rost de voluntari pentru anumite tratamente. Era convins că mii de oameni mor în fiecare an din cauză că medicamentele care i-ar fi putut salva sunt încă analizate de FDA sau nu fuseseră aprobate pentru

testare pe oameni. Să fi fost Haven un loc unde cercetătorii săreau peste reguli și-și făceau munca pe ascuns? Dacă da, ea putea să înțeleagă de ce tatăl ei refuzase să bage bani în Haven și poate că plecase de la Fine&Ives înainte ca numele lui să fie asociat cu asta. Niciodată nu existase un mai mare fan al respectării regulilor decât Geoffrey Ives.

Totuși, toată povestea era puțin probabilă. Și nu explica de ce tatăl ei era atât de speriat. Dacă el chiar refuzase să se implice, dacă își părăsise compania pentru a evita asocierea cu Haven, ar fi fost considerat un erou.

— De unde iau voluntarii? întrebă ea.

Cafeaua ei era rece deja, dar era plăcut să țină cana între palme. Jake își mușcă buza, privind-o pieziș.

— Asta e ideea. Nu cred că sunt voluntari.

Gemma se holbă la el.

— Ce vrei să spui?

— Nu fac rost de voluntari, nu pentru aceste experimente.

Obligă oamenii să participe.

— Dar… cum?

Pâinea prăjită pe care o mâncase părea să-i stea în gât.

— Nu pot să… nu știu… să răpească oameni.

— De ce nu?

Jake se aplecă în față.

— Uite, Gemma, asta a fost treaba tatălui meu. A fost viața lui. Oricât de nebunesc sună, cred că el descoperise ceva. Fine&Ives are contracte militare, bani care vin direct de sus. Jumătate din bugetul Fine&Ives vine din contracte militare. Vorbim despre guvern.

Gemma se gândi la tatăl ei și la fosta lui companie și i se strânse stomacul. Își aminti petrecerile de Crăciun, când era copil, la Carolina Inn, tavanul acoperit cu beteală și fulgi de nea și toată lumea așteptând să îl aplaude pe tatăl ei când intra, strângându-i mâna Gemmei. Își aminti vizita la Casa Albă, când fusese într-o excursie la DC cu tatăl ei și cum el dăduse mâna cu președintele, iar Gemma și mama ei se duseseră jos, să joace popice, pe pista de bowling de acolo. Și bărbați îmbrăcați în uniforme pline cu medalii strălucitoare, care intrau și ieșeau din biroul tatălui ei, zâmbind spre ea, aruncând-o în sus și prinzând-o cu brațele lor musculoase.

Jake se aplecă și coborî vocea:

— Ai auzit de dr. Saperstein?

Gemma aprobă. Își aminti că citise că dr. Saperstein preluase conducerea Haven, după ce Richard Haven murise într-un accident de mașină, chiar în anul nașterii ei. Acum coincidența îi părea stranie.

— Acum vreo cincisprezece ani, Saperstein și-a făcut loc în consiliul unui ONG numit Fundația Casa, în Philadelphia. Încă există, adăugă el, când Gemma scutură din cap, în semn că nu auzise de ea. A petrecut câțiva ani dezvoltându-și operațiunile, extinzându-și rețeaua de voluntari, lăudându-se cu asta în presă. Mă rog, tata a făcut rost de toate detaliile. Fundația Casa plasează copii spre adopție temporară. Acestea simt cele mai rele cazuri, copii care sunt plimbați ani la rând sau sunt abandonați în fața secției de pompieri, sau la spital. Era aranjamentul perfect. Copiii erau mutați de ici-colo, scoși din sistem, dispăruți. Nimeni nu îi căuta, nu?

Acum Gemma simțea că gândurile îi erau ca de gumă și lipicioase. Creier din sirop de arțar.

— Nu înțeleg, zise ea. Ce vrei să spui? Doar nu…

Trase aer în piept.

— Fac experimente pe copii?

— Doar asta fac, zise Jake blând, aproape apologetic, i se păru ei. Cred că Saperstein îi fura. Îi fura și îi ducea la Haven. De aceea atâta securitate. Nu doar să ne țină pe noi deoparte, știi. Nici vorbă. Să îi țină pe ei acolo.

Gemma simțea că o ia amețeala, deși nu se mișcase. Era îngrozitor. Nu voia să creadă.

— Nu există nicio dovadă, zise ea.

Vocea îi părea firavă și îndepărtată, de parcă se auzea printr-o țeavă. Jake se întoarse să se uite pe geam. Fumul încă umplea orizontul și transforma soarele care apunea într-un portocaliu ce ardea mocnit. El rosti ceva atât de încet, încât Gemma aproape că nu auzi.

Aproape.

Brusc, inima ei bătea așa de repede, că putea să îi sară din piept.

— Ce? Ce ai zis?

El oftă. De data aceea, când o privi, ei îi fu frică.

— I-am văzut, repetă el.

— Cum?

Gemma simțea că se sufocă.

— Îl ții minte pe băiatul despre care ți-am spus, cel care a reușit să intre la Haven, prin gard?

Jake zâmbi într-o parte.

— Eu am fost băiatul acela.

OPT

Motelul Doi Bibani era în afara orașului, o clădire lungă, joasă, cu o singură față, cu doar o mașină în parcare. Când Gemma ceru o cameră, proprietăreasa bătrână își răsturnă ceaiul surprinsă, de parcă nu mai auzise cuvintele acelea. Dar camera era curată, deși mirosea ușor a mucegai și era decorată, previzibil, cu o grămadă de pești: o pătură aspră, care avea modele cu somoni săltând, o poză înrămată, cu pești zburători, era atârnată deasupra televizorului, un biban din plastic era pus pe peretele din baie. Gemma spera că nu era genul care cântă.

Căzuseră de acord ca Jake să se întoarcă după ea la ora șapte, iar Gemma nu știa sigur ce anume o făcea așa de agitată, ideea de a încerca să se furișeze la Haven, deși Jake o făcuse o singură dată, sau ideea de a fi singură cu el pe întuneric. Singură cu mâinile acelea perfecte, cu ochii și cu genele, și cu patul unghiilor. Nici măcar nu observase până acum la nimeni patul unghiilor. Dar le observase la el.

Își porni telefonul. Se auzi un țiuit brusc și frenetic, când apărură o grămadă de mesaje scrise și mesaje vocale și fu surprinsă când văzu că printre cele de la mama ei avea deja și unul de la Pete.

Nu te-a mâncat un aligator, nu?

O fracțiune de secundă chiar se simți vinovată, de parcă îl înșela pe Jake. Apoi, desigur, se simți o proastă. O proastă plină de iluzii.

Îi răspunse: *Aș vrea să îl văd pe vreunul că încearcă.*

Apoi, formă numărul lui April, care răspunse din prima și începu să vorbească înainte ca Gemma să apuce să o salute.

— Slavă Domnului, în sfârșit! Te sun de vreo cinci ore. Credeam că ai spus că părinții tăi au fost de acord, dar mama ta e înnebunită, practic, a zis că ai fugit, adică, serios, vorbesc despre Garda Națională, panică gen Armageddon, dacă țipetele ar fi o superputere, chiar că ar fi eligibilă pentru propria franciză…

— I-ai spus că sunt cu tine? întrebă Gemma repede.

Era greu de crezut că mama ei țipa sau măcar ridica tonul. Tatăl ei țipa. Mama ei își cerea scuze, mediatorul, cea care aplana conflictele. Genul de persoană nu-există-ceva-ce-un-pahar-de-vin-și-un-klonopin-nu-pot-rezolva. April pufni.

— Chiar crezi că sunt o amibă? Sigur că da! Doar că am rămas fără motive pentru care nu puteai să vii la telefon, întâi am zis că ai ațipit, apoi că te-ai dus să înoți, apoi că ai plecat în oraș după cafea, după care a trebuit să mă opresc din a răspunde la telefon. Vorbesc despre insistențe serioase, cred că a sunat de vreo douăzeci de ori...

— O să o sun, da? O sun chiar acum, zise Gemma, iar April expiră zgomotos.

— Te rog! înainte ca să cheme maică-ta SWAT-ul. Bunicul mă omoară dacă îi calcă în picioare mușcatele.

Apoi pe un alt ton:

— Unde ești? Ești bine? Și cum ai ajuns acolo?

— Sunt în Barrel Key, nu departe, zise Gemma, evitând ultima întrebare a lui April, în timp ce își trecea degetul peste conturul unui pește de pe pătură.

Toți peștii erau la fel și toți aveau același defect anatomic, aveau o înotătoare în plus pe spate, care le dădea un aspect vag preistoric.

— Dar ce faci acolo? Credeam că vii să stai cu mine.

— Vin. Mâine. Și o să-ți spun tot. Promit, zise ea, înainte ca April să poată protesta.

Deja mințise foarte mult în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu suporta s-o mintă și pe April. Dar ce putea să-i spună, să îi explice? *Oh, nu e mare lucru, cineva a aruncat o mască Frankenstein pe geamul nostru, apoi un psihopat oarecare a încercat să mă înșface dintr-o stație de benzină și cred că totul a fost din cauză că fosta companie a tatălui meu răpește copii și testează chimicale pe ei, iar el se poate să fi știut despre asta tot timpul.*

— Doar ai încredere în mine, da?

April oftă.

— Jură că nu ești ascunsă în vreun motel mizerabil, cu un străin pe nume Pericol66, care se dă student francez, în căutare de profesor de engleză!

Gemma se uită în jur prin cameră și stabili că, evident, era un motel mizerabil.

— Pe cuvânt că nu mă întâlnesc cu un străin pe nume Pericol66. Pe cuvânt că nu mă întâlnesc cu niciun străin.

Pentru moment, în mintea ei apăru imaginea lui Jake Witz. Dar el nu se punea. Ea îl căutase pe el, nu invers. În plus, nu credea că cineva care arată ca Jake Witz poate fi periculos. Ea crescuse cu o porție constantă de Disney. Cei răi erau întotdeauna urâți. După aceeași logică, știa că ea e sortită să fie pe viață prietena simpatică și bondoacă: doar fetele slabe ajungeau lideri.

Următorul apel telefonic nu fu nici pe departe la fel de blând. April avea dreptate. Mama ei era în stare de panică totală. Gemma nu o auzise niciodată atât de supărată, cu o excepție, când ea, mică fiind, hotărâse să zdrobească cu un ciocan lănțișorul preferat al mamei ei, să vadă dacă diamantele erau cu adevărat cea mai tare substanță de pe planetă.

— Nu te cred. Chiar nu te cred. Niciodată nu m-aș fi așteptat, nici într-un milion de ani, după ce anume ți-am spus…

— Mamă, calmează-te!

Gemma era enervată nu de regulile nedrepte ale părinților ei, ci de faptul că mama ei presupusese automat că ea se va supune mereu. Exact cum se supusese copil fiind, tremurând în paturile de spitale, înghițind pastile când i se spunea să le înghită, trezindu-se cu noi cicatrici, noi dovezi ale deteriorării.

— Nu e mare lucru, da?

— Nu e mare lucru? Nu e mare lucru?

Kristina părea să fi rămas fără aer rostind cuvintele.

— Cum poți să spui asta? Ai idee cât de îngrijorată am fost? Cât de îngrijorat a fost tatăl tău?

— Mda. Sunt sigură că a plâns peste PowerPoint.

Cuvintele îi ieșiră din gură imediat ce le gândi. Kristina inspiră adânc. Apoi zise, pe un ton calm:

— Ca să știi, tatăl tău e în drum spre casă chiar acum. Îndată ce aterizează, urcăm în avion și venim să te luăm…

— Nu!

Era surprinsă că într-o clipă toată furia îi dispăruse și brusc era pe cale să plângă. Trase aer în piept.

— Te rog, zise ea, știind că cearta și țipetele nu o vor ajuta. Nu am probleme. Sunt în siguranță. Sunt cu April.

Nu se mai simțea vinovată că mințea. Dacă Jake avea dreptate în legătură cu ce făceau la Haven, tatăl ei trebuie că

știuse și mințise toată viața, la fel și mama ei. Parcă îl auzea spunând: el nu făcuse nimic.

— Te rog, lasă-mă! Doar de data asta. Lasă-mă să fiu normală!

Kristina oftă, iar Gemma știu că rostise cuvintele potrivite. Și-o imagină pe mama ei ținând telefonul cu umărul, în timp ce desfăcea un flacon cu pastile, scuturând una în palmă și începând să se calmeze.

— O să vorbesc cu tatăl tău. Dar știi cum e el. E furios. Ne-ai mințit, Gemma.

Voi de câte ori m-ați mințit? aproape că întrebă. Dar își înghiți cuvintele. În schimb, zise:

— Nu prea mi-ați dat de ales.

Spre surprinderea ei, mama ei râse. Dar era cel mai trist râs, de parcă îi venea cu adevărat să plângă.

— Doar încercăm să te ținem în siguranță, Gem. Asta am vrut mereu.

— Sunt în siguranță. Sunt bine.

Când Kristina vorbi din nou, vocea ei era mai blândă. Probabil, doar gândul la o pastilă care îi ajungea în sânge o calmase.

— Vreau să mă suni mâine-dimineață.

— O să te sun. Doar spune-i tatei să nu-și facă griji.

Kristina ezită.

— O să văd.

Gemma închise. Pe moment, fusese euforică, aproape amețită, dar senzația fusese scurtă. Scăpase de mama ei doar temporar. Dacă tatăl ei insista să meargă direct la casa lui April… dacă descoperea că nu era acolo…

Dar, dacă totul mergea conform planului, putea să ajungă la April până dimineață, când tatăl ei va fi tot la aproape zece mii de kilometri deasupra Atlanticului. Dacă totul mergea conform planului, în noaptea aceea putea primi toate răspunsurile de care avea nevoie.

Și apoi? Ce conta cu adevărat?

Nu era sigură. Dar simțea – nu, știa – că la Haven exista o explicație pentru furia constantă, mocnită a tatălui ei; pentru pastilele pe care mama ei le lua zi de zi; pentru tăcerea grea care umplea casa și pentru cum îi prindea uneori pe părinții ei că o privesc, de parcă ar fi fost o străină.

Trebuia să afle de ce.

Îi vibră telefonul. Presupuse că era mama ei, dar văzu un mesaj nou de la Pete: un GIF cu un cowboy care se lupta cu un aligator.

Încercă să se uite la televizor, dar nu obținu decât un mesaj de eroare. Era agitată din cauza a ceea ce urma să facă, mai periculos decât orice își imaginase vreodată că va face; odată aproape că făcuse pe ea, pentru că sărise peste ora de sport, să hoinărească cu April în spatele terenurilor de tenis, cum făceau chiulangiii. Își dorea să fie genul de fată care, când e agitată, își pierde pofta de mâncare. În schimb, ea făcu patru drumuri la automatul în care erau doar câteva sucuri calde, niște KitKat, chips-uri cu gust de carton și o pungă de bomboane Sour Patch Kids vechi, stafidite și uscate, ca niște teci de cicade.

Căută vești despre ce se întâmplase la Haven, apăsând refresh pe câteva site-uri de știri locale și plimbându-se între câteva bloguri și site-uri conspirative. Explozia retrezise interesul oamenilor pentru Haven. Găsi câteva site-uri de știri care făceau referire la controversele din urmă cu câțiva ani, când Haven era menționat ca unul dintre institutele de cercetare care cumpărau ilegal țesut uman, inclusiv celule embrionice și celule stem. Știa că celulele embrionice se foloseau pentru cercetări medicale. Se potrivea cu teoria lui Jake. Fine&Ives chiar dăduse un comunicat, un document fad de PR, despre un incendiu izbucnit la unul dintre institutele lor de cercetare. Fiecare articol atrăgea o grămadă de comentarii, multe lipsite de logică sau pline de înjurături și referiri isterice la agenți biologici scăpați din laborator.

Pe la nouă văzu pe câteva site-uri referiri la un atac terorist al unei tipe care credea că acționează în numele Domnului și reușise cumva să se infiltreze pe insulă. Dar erau frustrant de puține informații despre atac, iar după doar douăzeci de minute multe dintre linkuri fură dezactivate sau șterse. Era pe la jumătatea unui articol despre posibilitatea ca persoana în cauză să fi călătorit clandestin cu feribotul care lua gunoiul de la Haven, de două ori pe săptămână, când toată pagina clipi și se făcu neagră, de parcă cineva ar fi tras o perdea peste ecran. Reîncărcă pagina de câteva ori, dar obținea aceeași eroare 404.

— Ce dracu'?

Lovi ecranul cu un deget, încercând să-și dea seama cum era posibil ca o pagină web să dispară, pur și simplu, în timp ce se

uita la ea. Se auzi o bătaie în ușă și sări cât colo. Pierduse de tot noțiunea timpului. Era deja unsprezece.

Jake se schimbase într-un tricou negru, blugi închiși la culoare și teniși negri. Când Gemma deschise ușa, i se păru că el arăta ca un solist al vreunei trupe indie, de care April ar fi putut deveni obsedată. Pentru moment, își dori să-și fi făcut ceva cu părul – mai multe amăgiri. De parcă o freză super l-ar fi distras de la cele treizeci de livre în plus.

El intră în cameră fără să salute și se așeză pe pat.

— Ai auzit?

Când își trecu o mână prin păr, îi alunecă la loc imediat. Moale, deci. Desigur.

— Polițiștii au aflat cum s-a produs explozia.

Gemma închise ușa și se rezemă de ea. Se gândi că era exact ce îi jurase lui April că nu va face, să se întâlnească cu un străin într-o cameră de motel sordidă. Poate că se va așeza lângă el, iar el va încerca să îi atingă coapsa sau îi va băga limba pe gât. Totuși, ea nu s-ar supăra. Dacă cineva era în pericol de hărțuire sexuală, probabil că el era acela.

Jake scoase din rucsac un laptop.

— Am găsit asta în inbox acum o oră.

Roti ecranul computerului.

— Când a murit tata, nu mi-a venit să închid Haven Files, așa că mesajele au fost direcționate spre mailul meu.

Se duse și ea pe pat, rigidă, sperând însă ca el să nu observe asta. Îi simțea mirosul de săpun, iar când îi puse laptopul în poală degetele îi atinseră coapsa. Era prima dată când o atingea un tip. Și, chiar dacă era întâmplător, simți un fior.

Mesajul părea să fi venit prin formularul de contact de pe site, nu îi era adresat lui Jake, ci admin-ului. Era scris cu majuscule.

> CÂND IISUS A MURIT, DRAPERIA TEMPLULUI A FOST SFÂȘIATĂ ÎN DOUĂ. MORMINTELE S-AU DESCHIS ȘI TRUPURI ALE MULTOR SFINȚI CARE MURISERĂ AU FOST ÎNVIATE. MATEI, 27:51-3 DUMNEZEU ȘI-A ÎNTORS FAȚA DE LA GROZĂVII ȘI ÎI ARUNCĂ PE MONȘTRI ÎN IAD, IAR CEI CARE NU ÎI ASCULTĂ CUVÂNTUL VOR SIMȚI MÂNIA ETERNITĂȚII. LA HAVEN MORȚII IES DIN MORMINTE, IAR DUMNEZEU CERE DREPTATE PENTRU CRIMELE CELOR CARE NU ASCULTĂ. VOI ADUCE FOCUL IADULUI PESTE HAVEN CUM A FĂCUT

DUMNEZEU CU PĂCĂTOȘII DIN BABILON PENTRU A-I RADE DE PE FAȚA PĂMÂNTULUI IAR EU VOI FI ÎNTÂMPINATĂ CU BUCURIE DE TOȚI ÎNGERII DIN RAI CARE MĂ VOR PREAMĂRI.

Mesajul era semnat „Îngerul de Foc" și includea un link spre Tumblr, www.wrathofgod.tumblr.com, dar când încercă să intre Gemma văzu că era dezactivat.

Jake luă înapoi computerul.

— Site-ul a fost înregistrat pe numele Estelle Williams, în Sarasota. Deja l-au șters, dar am reușit să fac niște screenshot-uri, totuși. Stai o clipă!

Ea se gândi la toate paginile pe care le găsise pe Google și care fuseseră șterse sau nu se mai încărcau.

— Cine sunt ei?

Jake se foi pe pat, iar Gemma își dădu seama că era agitat.

— Unul dintre departamentele federale, presupun, zise Jake privind-o pieziș, de parcă se aștepta ca ea să nu îl creadă. Nu aș fi surprins, dacă până mâine toți ar raporta că Haven nici n-a existat vreodată, a fost doar un experiment holografic și ar trebui să uităm de el. Iată!

Roti din nou ecranul spre ea.

— Astea sunt câteva dintre chestiile Îngerului de Foc.

Gemma se uită pe câteva pagini, multe dintre ele ornate cu cranii rânjind sau cu flăcări și presărate cu versete biblice și cu o grămadă de semne de exclamare.

— Ea crede că la Haven învie morții?

— Credea, zise el încet. Dacă ea chiar e responsabilă pentru ce s-a întâmplat, dacă s-a transformat într-un IED, cum spun ei, s-a risipit deja prin mlaștini.

Jake scutură din cap, iar Gemma nu se abținu să nu gândească: încă un mort. Încă un mort din cauza Haven. Asistenta M, tatăl lui Jake, iar acum femeia aceea, Îngerul de Foc.

— Trebuie să își fi programat mesajul, să ajungă la mai mulți deodată. Până și canalele de știri au aflat de el, iar ei sunt mereu ultimii care află ceva.

Închise laptopul, îl băgă în rucsac – care era, previzibil, negru – și se ridică.

— Deci? Ești gata?

— Cred că da.

Știa că era o prostie să se sperie de teoria unei zănatice despre Haven și activitatea ciudată de acolo. Dar nu reușea să scape de imaginea oamenilor bântuind prin întunericul mlaștinilor, cu mâinile umede întinse spre ea.

— Trebuie să fii sigură-sigură. Am putea ajunge în arest.

Totuși, brusc, Gemma avea impresia că toate bomboanele Sour Patch erau unghii care încercau să urce înapoi pe gâtul ei. Se gândea că arestarea lor putea fi cel mai bun lucru care li se putea întâmpla.

Jake îi spusese că, la câteva săptămâni după moartea tatălui său, se trezise în toiul nopții, sigur că cineva tocmai îl scuturase. Dar era singur în cameră. Totuși, la fiecare câteva minute simțise o apăsare fantomatică pe umăr, de parcă cineva îl atingea.

— Știu la ce te gândești, zisese el, cu prea multă convingere. Dar eu nu cred în astfel de lucruri. Spirite, voci din mormânt. Eu nu sunt ca tata.

Totuși, impresia unei prezențe nu îl părăsise. La fiecare câteva minute, simțise o atingere pe umăr. Așa că se ridicase, coborâse și ieșise din casă. Mama lui tocmai se întorsese din Las Vegas, unde locuia și Dumnezeu știe cu ce se ocupa, în esență refuzând să recunoască existența fiului ei, cu excepția unor mesaje de ziua de naștere, de obicei, trimise prin e-mail, cu întârziere de câteva zile. În mai puțin de o lună, urma să plece din nou, iar Jake trebuia să se mute la sora tatălui său, o văduvă care nu avea copii și nici nu își dorise. Mânat de o certitudine pe care niciodată nu reușise să o explice, mersese pe jos cinci mile, până la locul de campare din golful Wahlee, unde el și tatăl lui fuseseră de atâtea ori, și găsise o barcă cu vâsle ruginită, probabil, lăsată acolo de vreun pescar local. Tot timpul, zisese el, simțise din când în când atingerea pe umăr, ca un fel de cod Morse, care îi spunea să continue. Nu avea busolă. Nici apă. Nici provizii. Și totuși, cumva, în noaptea aceea, singur prin mlaștini, știuse exact unde să meargă.

Se iviseră zorii, pe când văzuse un pâlc de molizi și își dăduse seama că ajunsese la Insula Spruce. Institutul nu se vedea. Își dăduse seama că probabil vâslise spre vestul insulei, zonă care era încă neatinsă. Acolo și securitatea era mai lejeră. Era un gard și turnuri de pază, dar în zori erau abandonate. Iar degetul continuase să îl atingă pe umăr.

Trăsese barca pe mal, la mai puțin de zece picioare de un copac culcat, care dărâmase o bucată din gard. Stătuse pe insulă mai puțin de zece minute, înainte să fie prins și culcat la pământ de gardieni, în stil militar, apoi îmbrâncit de la spate peste insulă și scos pe chei, unde deja îl aștepta poliția. Nu reușise să se apropie de clădirile principale, abia zărise institutul cu zidurile lui albe și oamenii dinăuntru.

Dar fusese destul.

Gemma privi în jur prin cameră, dorindu-și să nu aibă senzația melodramatică că o vede pentru ultima dată. Deși fusese ideea ei să încerce să ajungă la Haven în noaptea aceea – sau poate tocmai din cauza asta –, simțea că nu putea să dea înapoi acum.

— Sunt sigură, zise și apucă singurul hanorac pe care îl luase cu ea.

Își dori să nu fi fost ciclam. Evident, Jake se gândea la același lucru, pentru că se încruntă.

— Ia ăsta!

Scoase din rucsac un hanorac negru. Era o noapte caldă, dar țânțarii din mlaștini, îi zise, erau criminali. Mașina lui Jake era atât de veche, încât părea făcută mai mult din bandă adezivă și sfoară.

— Scuze, zise el, cu un zâmbet spăsit, care îi făcu inima să toarcă. Dar cel puțin ai parte de servicii complete.

Mașina se zdruncină atât de tare, când acceleră, încât era sigură că va fi aruncată de pe scaun, iar mașina se va rostogoli și va ceda gâfâind, ca un câine obosit, dar nu voia să se plângă și se ținu de scaun atât de strâns, încât o dureau degetele.

— Mai sunt doar câteva mile, zise Jake.

Ocoliră, să se apropie de Wahlee din nord, pe unul dintre drumurile care duceau la rezervația naturală, iar legănatul farurilor o făcu pe Gemma să simtă rău de mare. În mod miraculos, ajunseră fără probleme, deși putea să jure că mașina oftase ușurată când Jake opri motorul. Când coborî o copleșiră imediat sunetele scoase de broaștele de copaci. Se auzeau atât de tare și de uniform, că păreau o singură entitate, de parcă ar fi fost bătăile inimii lumii. Chiar și acolo i se păru că simte un vag miros de fum.

Jake scoase o lanternă din rucsac și îi făcu semn să îl urmeze. Practic, Rezervația Naturală Wahlee se închidea la apus și doar mașina lor era acolo. O luară pe una dintre aleile care dădeau

într-un pâlc de pini și manglieri și imediat Gemma simți că solul era diferit, avea o spongiozitate care îi făcu inima să tresară un pic. Jake îi spusese dezinvolt că toate insulele și mlaștinile de acolo aveau să dispară în douăzeci de ani, înghițite de apă. Își imagina copacii scufundați, întinzând degete fantomatice în sus, spre un soare filtrat prin straturi de apă noroioasă. Se întreba ce ar zice April, dacă ar ști că ea era cu un băiat necunoscut, într-o rezervație naturală, prin beznă, fără să fie nici țipenie, pe distanță de câteva mile. Nu mai știa dacă era bucuroasă sau îngrijorată că nu spusese nimănui unde era.

Merseră vreo cincisprezece minute, deși i se păruse mai mult, iar aerul umed și lipicios părea să i se încâlcească în plămâni. La un moment dat, parcă nu mai urmau o anumită cale și habar n-avea cum era Jake sigur că se îndrepta în direcția potrivită. Mlaștinile aveau o maree ce se mișca subtil și neauzit: apa nu putea nici măcar să-i avertizeze înainte să apară brusc sub picioarele lor. Jake se opri și îi atinse cotul.

— Suntem aproape, zise el. Ai grijă! Pe aici sunt smârcuri rămase după reflux.

— Bine, răspunse ea.

Vocea îi suna ciudat în bezna umedă, parcă înfundată de o pernă. Îi păru rău când Jake îi dădu drumul la braț. După câțiva pași, se opri de tot și înclină lumina lanternei deasupra unui petic de iarbă fantomatic de albă, apoi spre o întindere neagră, pe care acum o recunoscu, era un golf. Parțial ascuns sub un mirt era un caiac roșu, pe care îl închiriase de la un magazin local și îl adusese acolo mai devreme în seara aceea. Era îngust și lung, ca o înghețată pe băț. Gemmei i se strânse stomacul.

— Nu cred că încăpem amândoi, zise ea disperată, când Jake se aplecă să scoată caiacul din tufișuri.

— Sigur că încăpem. Are două locuri.

Îndreptă lanterna spre el. De fapt, erau două locuri în caiac, dacă puteai să le numești locuri. Gemma se gândi că arătau ca locurile din mașini destinate bebelușilor. *Eu nu o să încap,* voia Gemma să spună. Dar nu putea, desigur. Nu lui. Jake era genul de tip care avea iubite ce purtau mărimea zero, care erau modele și se plângeau mereu că încearcă să găsească haine suficient de mici.

— Nu putem lua altă barcă? întrebă ea disperată. O barcă-barcă?

Probabil, el se gândea că ea glumește, pentru că doar râse.
— Orice barcă mai mare se va înțepeni. Unele canale sunt atât de înguste, că e greu și cu un caiac.
Jake se apleca și băgă caiacul în apă, care plescăi când plasticul o atinse. El o rezemă cu un picior.
— În plus, e mai confortabilă decât pare.
El se cățără ușor în caiac – sau înghețata plutitoare – și își îndoi cumva picioarele în el, de parcă stătea pe un scaun. Apoi, îl manevră în așa fel încât să poată întinde o mână să o ajute să urce.
— Hai! O să fie în regulă.
Ea își mușcă buza. Brusc se imagină blocată pe locul ei, ridicată din caiac de o macara. Sau, mai rău, își imagină că nu încape. Dar îi luă mâna. Cum puse un picior în el, caiacul începu să se clatine ca un cal prost antrenat și, dacă încă nu se înțepenise în nămol, era sigură că tot se va duce naibii.
— Bun. Acum, celălalt picior… așa, ușor acum…
Reuși totuși să urce fără să răstoarne caiacul și, chiar mai surprinzător, să se înghesuie pe scaunul din plastic, simțindu-se cam ca un elefant prins cu o centură.
— Vezi?
Jake folosi o vâslă din plastic, să iasă cu barca din nămol și să întoarcă în direcția potrivită. Îi zâmbea din nou, arătându-și dinții albi în lumina lunii.
— Nu e chiar așa rău, nu?
— Ca să știi! izbucni ea. E exact atât de confortabil cum pare.
— O, hai! Nu fi copil!
Dar el continua să zâmbească. Iar în timp ce se mișcau prin mlaștină buna ei dispoziție reveni. Jake îi dăduse o vâslă, dar o sfătuise să nu o folosească și se bucura să îl lase pe el să o facă. Înaintau constant și aproape fără zgomot, se auzea doar apa clipocind peste vâslă. Căzuseră de acord dinainte că vor încerca să evite să vorbească, pe cât posibil, în caz că erau patrule prin mlaștină.
Deocamdată părea că presupunerea lor – că, după cele întâmplate, serviciul de pază va încerca să-i scoată pe toți de acolo, fără să se gândească și la faptul că unii vor încerca să intre – era corectă.
Din când în când, în depărtare se auzeau elicoptere care treceau înspre și dinspre insulă, dar mai rar acum. Iar Gemma

își dădu seama că ei încă scoteau oamenii cu feribotul de pe insulă. Oricum, era puțin probabil ca, dată fiind securitatea de la Haven, vreun supraviețuitor să fi reușit să ajungă în mlaștini, ceea ce explica de ce nici nu se străduiau să caute acolo.

După o oră, nu întâlniseră pe nimeni, nu auziseră pe nimeni, deși uneori li se părea că aud strigăte în depărtare, iar Gemma știu astfel că încă erau departe de Haven. Mlaștinile chiar arătau ca un labirint, pline de canale înguste, care îi forțau să dea înapoi spre uscat, înainte să găsească o altă ramificație de apă, pe care să o urmeze în direcția bună. La fiecare câteva minute, Jake se oprea să consulte busola și să se uite la telefon. Având în vedere că ierburile erau înalte cât un om, iar manglierii plini de mușchi ce atârnau de ei, n-ar fi avut cum să știe altfel unde era uscatul și în ce direcție era largul oceanului.

Dar era o frumusețe ciudată în mlaștini, în încrengătura de alge întunecate, care pluteau la suprafața apei și se agățau de vâsla lui Jake ca niște degete lungi și negre ce-l trăgeau înapoi, și în ierburile alburii de la găinațul păsărilor. Luna era plină și strălucitoare, chiar și în spatele unei perdele subțiri de fum, și atât de aproape, că Gemma vedea craterele, șanțurile și umbrele care parcă desenau o față zâmbitoare. Jake se uita după constelații, să i le arate, iar Gemmei i se părea că toate îi făceau cu ochiul și îi împărtășeau un secret. Evident, lui Jake îi plăcea mlaștina, în ciuda celor întâmplate cu tatăl lui acolo. Și îi spunea povești despre excursiile lor acolo și despre expedițiile lor, despre cum tatăl lui redenumise toate stelele pe care nu le cunoștea, spunându-i, de exemplu, că Centura lui Orion fusese numită după un zeu beat, căruia îi plăcea să se ușureze în Wahlee. Jake scutură din cap.

— Foarte mulți ani l-am crezut. Zâmbi. Ori de câte ori văd Centura lui Orion, mă gândesc la el.

Gemma își dădu seama că era a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore când era înghesuită lângă un băiat drăguț, într-un vehicul ciudat. Poate că a doua zi va întâlni un străin înalt, brunet, arătos, care va vrea să o ducă pe o motocicletă. Poate că va ajunge în Vegas, unde va lucra pentru mafie, ca dealer profesionist de blackjack. În clipa aceea absolut orice părea posibil.

Pierduse complet noțiunea timpului, dar știa că probabil se apropiau. Uneori i se părea că aude ecoul unor voci întretăiate,

iar la un moment dat Jake înlemni, ținând vâsla nemișcată în nămol, cu barca în umbra unui stejar de nisip. Dar vocile se îndepărtau întotdeauna. În caz că mai erau alți oameni în beznă, mlaștinile erau suficient de întinse să îi țină la distanță.

La un moment dat, Jake își scoase telefonul, să verifice cât era ora, iar Gemma văzu că arăta obosit. Se simți oribil: ea nu îl ajutase deloc, iar el vâslea de aproape două ore.

— Unu, zise el.

Respira cam greu.

— Probabil că ne apropiem.

— Ai nevoie de o pauză.

— Sunt bine, zise Jake, deloc convingător.

— Nu știi să minți, zise ea hotărât. Ai nevoie de o pauză.

Iar ea avea nevoie să se întindă. Picioarele îi amorțiseră cu mult timp în urmă. El nu mai protestă. Înclină caiacul spre umbre și se eliberă, atât de obosit, că nici nu se plânse când un picior i se cufundă în nămol. O ajută să ducă barca pe un teren mai stabil, să se poată da jos. Gemma simți un junghi în picioare și aproape că se împiedică. Jake o prinse și o clipă fu atât de aproape de el, mâinile lui pe cotul ei, buzele lui, bărbia lui cu niște tuleie firave, ochii lui în beznă, în care nu puteai citi nimic. Gemma se trase repede înapoi.

Îl ajută să împingă barca mai mult în ierburi, să nu o ia apa. Vegetația îi ajungea aproape până la umeri, iar acum era bucuroasă că avea hanoracul: iarba era tăioasă și îi lăsa urme pe pielea expusă. În timp ce înaintau, pentru prima dată zări Insula Spruce, atât de aproape, încât vedea copacii și vârfurile turnurilor de pază, care păreau abandonate. Cumva, înconjuraseră cel mai vestic punct al insulei, care era năpădit de buruieni. Nu zărea nicio clădire, deși dârele de fum indicau în depărtare zona unde probabil că se aflau.

Ea era atât de obosită, că uitase că ar fi trebuit să se teamă. Dar își aminti.

— Și acum? șopti ea. Crezi că mai putem…

Se opri, înainte să poată spune să ne apropiem. Jake era complet nemișcat. Amândoi auziseră: un țipăt înăbușit. Jake o apucă de braț și o trase în jos. El duse un deget la buze, dar nu era nevoie. Era atât de speriată, încât nu ar fi putut scoate un sunet nici dacă ar fi vrut. Liniștea era oricum, numai liniștitoare nu. Auziseră o voce, o voce umană, la trei, patru metri de ei.

Ceea ce însemna că, oricine o fi fost, cel care strigase acum tăcea dinadins. Apropiindu-se de ei, poate. Așteptând să atace. Gemma se imagină încătușată într-un sediu al armatei, cu un bec legănându-i-se deasupra capului și cu un sergent urât, cu o față ca o mănușă veche de baseball, aplecat spre ea, să o scuipe.

Ea se temea de Chloe DeWitt, crevetele blond, de patruzeci și unu de kilograme. N-ar fi supraviețuit în închisoare. Totuși, poate că va fi împușcată în spate de un lunetist, de la distanță de o sută de iarzi. O inspirație și o expirație, apoi întuneric pentru totdeauna.

Și auziră: un foșnet slab al ierburilor, urmat de o tăcere bruscă, de parcă cineva înaintase un pas, apoi înghețase. Jake era atât de nemișcat, că Gemma nici nu-și dădea seama dacă respira. Sunetul venise de undeva din spatele lor. Jake făcu semn spre direcția opusă. Mișcă-te, mimă el, și, cu toate că Gemma își simțea picioarele mai țepene și mai grase ca de obicei, înaintă centimetru cu centimetru, ca un crab, cât mai silențios cu putință. Coapsele îi ardeau, iar din ochi îi țâșniră neașteptat lacrimi. Patetic. În mlaștini, în toiul nopții, plângând pentru că nimeni nu știa unde era, pentru că nu îi spusese mamei sale că o iubește, pentru că nu îi spusese nici lui April, pentru că avea coapsele cu adevărat diforme și niciodată nu va mai purta costum de baie… O vor ucide, vor trage și vor face să pară că a fost un accident…

— Cine e acolo?

Un glas aspru, masculin venea din spate, de la nici trei metri. Gem uită să rămână ghemuită, uită să rămână ascunsă. În piept și în cap îi țipa o voce străveche, care îi spunea *du-te,* o forță care îi exploda în mușchi și o ridica în picioare. O luă la fugă. Plonja orbește prin ierburi și tufișuri, ignorând tăieturile de pe glezne și de pe brațe. Acum se auzeau strigăte peste tot în jur sau așa i se părea, nu se opri, nu gândea, nu auzea nimic în afară de ritmul alert al panicii.

Piciorul i se agăță, iar glezna îi cedă. Se împiedică de ceva îngropat în iarbă și, pentru o clipă care îi păru o eternitate, se trezi în aer, plonjând, încă imaginându-și mâini care se întind să o prindă. Ateriză atât de tare, că aerul îi ieși din corp și se ghemui în ea, șocată și lipsită de aer, chinuindu-se să respire.

Apoi Jake ajunse lângă ea, o trase în sus și se trezi șezând. În sfârșit, respiră, trase adânc aer în piept și tuși!

— Iisuse! șopti el.

Transpira. Parcă era gata-gata să i se facă rău.

— Iisuse Hristoase!

— Vocea aceea, reuși ea să zică, de unde a venit? Unde sunt?

— Nu știu. Hristoase, Gemma! Uite…

Se întoarse să vadă în ce se împiedicase. Timpul care se mișcase atât de încet păru să se oprească de tot. Pentru o clipă lungă, nu înțelese ce vedea, apoi se gândi – își dori, speră – că era un animal, vreo chestie ciudată, pistruiată, care creștea sub apă, apoi Jake se dădu înapoi și începu să tușească, înecându-se, și scăpă lanterna: în lumina ei, Gemma văzu cotul cu gropițe, degetele curbate și o brățară medicală verde în jurul încheieturii osoase.

N-ar fi putut spune nici atunci, nici după aceea ce anume a făcut-o să dea la o parte iarba să vadă mai bine fața fetei. Instinctul, poate, sau șocul. Era mai slabă decât Gemma, mult mai slabă. Avea scalpul ras, dar pe alocuri începuse să crească la loc puf șaten. Ochii verzi erau deschiși spre cer, gura era și ea deschisă, ca într-un țipăt tăcut. Avea patru pistrui pe nas, patru pistrui pe care Gemma îi știa, pentru că îi număra în fiecare zi în oglindă, pentru că o dată Chloe DeWitt luase un pix și îi unise, în timpul somnului, la grădiniță. Gura pufoasă care fusese a bunicii ei. Bărbia colțuroasă a tatălui ei.

În spatele ei, Jake încă se chinuia să respire.

— Ce dracu’? Ce dracu’?

Fata – fata moartă – avea fața Gemmei.

NOUĂ

Uneori Gemma avea coșmaruri în care era prinsă într-o mulțime, în subteran. În vis de obicei căuta pe cineva, ades pe părinții ei, uneori pe April sau chiar pe Rufus. Oriunde se uita, vedea însă reflexii ale ei, nu în oglinzi, ci în fețele distorsionate ale oamenilor care se uitau la ea, toate acele non-Gemma râzând, cu cât ea devenea mai agitată. Mereu se trezea tremurând și cu o senzație de rău.

Acum era la fel, dar mai rău. Avea senzația că se clătina deasupra unei gropi, de parcă lumea putea să o arunce, pur și simplu, în neant, iar apoi să aterizeze lângă fata moartă, care putea fi geamăna ei.

Nu o văzuse pe străină când se apropiase, nu o observase deloc, până vorbi.

— Cassiopeia?

Era foarte slabă, nu în genul Chloe DeWitt, care slăbea cu diete, detoxifieri și SoulCycle, ci cu adevărat slabă, genul mâncare-insuficientă sau poate-bolnavă-de-cancer. Avea obrajii supți, articulațiile îi erau uriașe și bărbătești, iar genunchii, ca niște vele ascuțite, gata să fie luate de vânt. Era rasă în cap. Deasupra sprâncenei drepte avea o cicatrice lungă, albă, ca un ac.

Străina înaintă nesigură un pas și aproape se împiedică de fata moartă întinsă în nămol, apoi trase aer în piept și se opri nemișcată. Când ridică privirea spre Gemma, se schimbă la față. Gemma avea impresia că ochii mari se scufundaseră în chipul ei îngust și exprimau o întrebare la care nu știa să răspundă. Se uită la haine – un tricou alb, pătat cu noroi și iarbă și cu ceea ce părea găinaț, pantaloni urâți, din bumbac, cu elastic în talie, apoi la sânii ei fără sutien, nu mai mult decât două sfârcuri ascuțite, sub materialul tricoului, picioarele goale, unghiile nefăcute. Picioare goale. De unde venise fără pantofi? Dar Gemma știu, încă înainte să vadă brățara de spital, identică cu cea de pe încheietura fetei moarte.

— O, Dumnezeule!

Avea impresia că inima îi fusese redusă la tăcere cu un ciocan. Și-o imagină ca pe un ceas demodat, făcut țăndări.

— Cred… cred că e unul dintre ei.

Fata de la Haven părea dintr-odată sălbatică.

— Cine sunteți? întrebă ea. De unde veniți?

— Tu cine ești?

Fața lui Jake era albă, dar vocea îi era calmă. Gemma voia să-l ia de mână. Dar corpul ei nu o asculta și tocmai atunci atenția îi fu atrasă de o mișcare din spatele fetei, unde ceva înalt și întunecat se materializă într-un băiat.

— Lyra, zise fata și, când ei nu spuseră nimic, făcu un gest de nerăbdare cu o mână. Numărul douăzeci și patru.

— O, Doamne! exclamă Gemma din nou.

Vocea îi era pițigăiată și neobișnuită, de parcă ar fi ieșit printr-un ceainic. Voia să nu se mai gândească la fata moartă, întinsă la câțiva metri de ea, la pistruii ei, la forma identică a gurii ei, departe de adevărul situației, ca un magnet ce respingea alt magnet.

— Încă unul.

Cum păru, cum își dădu seama că și băiatul trebuie să fie de la Haven. Era desculț și foarte slab, deși nici pe departe la fel de slab ca fata. Prin tricou i se vedeau mușchii atunci când se mișca. Avea un amestec de rase și era foarte frumos, dar era și ceva dur la el. Arăta ca una dintre figurinele de ceară de la Madame Tussauds, unde fusese cu mama ei într-o excursie la New York, cu mulți ani în urmă. De parcă puteai să te tot uiți fix în ochii lui, fără să obții vreo reacție. Un om cam ca o gaură neagră: toată lumina din jurul lui dispărea.

Nu văzu cuțitul din mâna lui, până când băiatul înaintă, astfel că lumina cădea pe lamă.

— Uite!

Jake ridică ambele mâini, de parcă l-ar fi putut opri.

— Stai o clipă! Doar stai.

El nu dădea semne să fi auzit.

— Cine sunteți? zise el, ținând cuțitul ridicat.

Gemma își dădu seama în clipa aceea cât de proști fuseseră, cât de nepregătiți. Se temuseră să nu fie arestați. Nicio clipă nu se gândiseră că pacienții de la Haven ar putea fi periculoși. Maniaci. Ucigași cu creierul bolnav. Doar Dumnezeu știa ce fel de experimente făceau acolo.

— Suntem nimeni, zise Jake.

Se aplecă foarte încet și o ajută pe Gemma să se ridice în picioare. Ea își simțea corpul amorțit și mai greu ca de obicei, de parcă aparținea altcuiva. Acum, în picioare, o vedea mai bine pe fata moartă care arăta ca ea și era îngrozitor, mai rău decât orice coșmar, de parcă se uita într-un mormânt deschis, cu o oglindă pe fundul lui. Avu impresia că o să cadă. Abia dacă se ținea pe picioare. Jake încă vorbea, dar ea abia îl înțelegea.

— Ascultă! Nu vă facem nimic. Eu sunt Jake Witz. Ea e Gemma. Ne-am rătăcit prin mlaștini, asta e tot.

Fata se încruntă și se întoarse spre Gemma, care se bucură că avea un motiv să se uite în altă parte, oriunde, dar nu la trupul de la picioarele ei.

— Dar cine te-a creat?

Gemma era sigură că nu auzise bine.

— Ce? șopti ea.

— Cine te-a creat? repetă fata, acum mai rar, de parcă Gemma ar fi fost foarte tânără sau foarte proastă.

Vântul, care umpluse mlaștina cu un fel de șuierat constant, un ritm de fundal, se opri. Gemma simțea apăsarea a o mie de ochi care o priveau ascunși prin nămol.

— Nu… nu înțeleg.

— Ești o replică, zise fata.

— O ce?

— O replică, repetă ea nerăbdătoare. Un organism provenit din sau identic genetic cu un singur strămoș comun.

Gemma închise ochii, izbită de o amintire bruscă, ea cu mama ei, copil fiind, la o licitație de artă, plictisită, ascultând bălmăjeala licitatorului despre o vază care se presupunea că era replica exactă a uneia de la Versailles, în care Ludovic al XVII-lea își ținea ades dinții falși. *De ce,* se aplecase mama ei să șoptească, *ar da cineva atâția bani pe un fals?*

— O clonă, zise ea.

Cuvântul avea un aer stupid, de sci-fi.

— Vrea să spună o clonă, Jake.

Jake scânci.

— Mda, mă rog. Deja mă gândisem.

El era tot cu ochii pe băiatul cu cuțitul. Gemma simțea cum panica o cuprinde din toate părțile, din interior, de parcă mii de pumni micuți băteau în ea să iasă.

O clonă. O replică. *De ce ar da cineva atâția bani pe un fals?* Gândurile Gemmei se roteau ca o ninsoare abundentă, apoi se dezintegrau, când încerca să le prindă.

— Dar… dar e imposibil.

Știa că era isterică, știa că striga, dar nu îi păsa și nu putea să se abțină.

— E imposibil. Nu există tehnologie; e ilegal…

— Nu e imposibil, zise fata de la Haven.

Gemma simți pornirea bruscă, răutăcioasă de a o lovi, de a-i scoate ochii mari din orbite, de a o face să tacă, de a o împiedica să se mai holbeze, de a o opri.

— La Haven există mii de replici.

— Iisuse! șopti Jake.

El închise ochii o clipă, iar Gemma văzu că fața lui era aproape relaxată. Liniștită. De parcă nici n-ar fi dat peste o fată cu chipul Gemmei, cu pieptul pătat de sânge, de parcă n-ar fi găsit doi supraviețuitori ai acelui loc, speriați, dar și periculoși, ca niște animale sălbatice.

— Clone. Totul pare logic acum.

— Ești nebun? Nimic nu e logic.

Gemmei i se zbătea inima, ca un gândac pe moarte.

— Acolo e o fată moartă, care are fața mea.

Jake se întoarse spre ea cu o mină afectată, de parcă l-ar fi pălmuit. Gemma și-ar fi dorit să-l pălmuiască. Simțea nevoia de a-l plesni, de a-l scutura, de a scutura întreaga lume ca să își revină, cum făcea tatăl ei cu router-ul, de câte ori semnalul era prost. Amintindu-și de tatăl ei, de casă, se simți brusc foarte mică și foarte speriată. Își dori să-și fi ascultat părinții. Avuseseră dreptate. N-ar fi trebuit să vină acolo. Nu era suficient de puternică.

— Stăm aici, în toiul nopții ăsteia nenorocite – oamenii ăștia îmi spun că pe aici umblă clone, mii de clone…

— Calmează-te!

Jake puse o mână pe brațul ei. Ea aproape că țipă. Dar îi era groază să mai deschidă gura, de teamă să nu cedeze complet. Tatăl ei știuse de Haven. În tot acest timp, el știuse.

— Toți trebuie să ne calmăm, da? zicea Jake.

Băiatul cu cuțitul se încordă din nou.

— Lasă ăla jos, te rog? Nu o să vă facem nimic.

Băiatul lăsă cuțitul în jos, în sfârșit. Jake spusese ce trebuia, dar Gemmei nu îi păsa. Deși erau într-un spațiu deschis, avea impresia că în orice clipă cerul se va prăbuși peste ei și îi va îngropa. Își apăsă pieptul cu o mână, dorindu-și ca bătăile inimii ei să încetinească. Observă că și fetei părea să îi fie rău. Cumva, asta o făcu să se teamă mai puțin. Nu puteau fi atât de periculoși, chiar dacă aveau un cuțit și arătau ca niște bolnavi mintali scăpați dintr-un film horror. Iar când fata nu mai suportă, se gemui și își puse capul între genunchi, respirând încet și, evident, încercând să-și controleze greața, Gemmei i se făcu milă de ea și se înfurie pe băiatul cu cuțitul. El abia dacă se uită spre ea. Trase aer în piept.

— Ce e cu ea?

Nimeni nu răspunse. Fără să vrea, se duse încet spre fată. Când aceasta tresări, șira spinării îi ieși în evidență sub tricou, aproape arhitectural, și pentru prima dată în viață Gemma chiar se bucură că nu e slabă. Se aplecă. Mâna ei deasupra umărului fetei părea un obiect străin, un balon sau o farfurie zburătoare.

— Te simți bine?

O fracțiune de secundă fu surprinsă să simtă căldura fetei, încordarea pielii și mușchiul de sub ea. Fata părea atât de lipsită de materialitate, că Gemma aproape se aștepta să-i treacă mâna prin ea. Apoi fata se smuci, iar Gemma făcu repede un pas înapoi, ținându-și respirația. Fata avea în privire ceva ce semăna cu ura, iar Gemmei îi aminti din nou de un animal; cu câțiva ani în urmă, unul dintre cei care lucrau acasă la ei încolțise pe proprietatea lor un raton turbat, tatăl ei își scosese pușca să tragă în el, iar ea nu uitase niciodată privirea animalului, disperată și sălbatică, înainte să-l lovească glonțul.

— Poate că îi e foame, zise Jake.

Fata nu zise nimic – își înfășură brațele în jurul genunchilor și lăsă iar capul în jos, spatele mișcându-i-se în ritmul respirației –, dar băiatul făcu un pas înainte.

— Aveți mâncare?

Fața lui exprima nevoie, iar Gemma simți din nou un val de milă. Erau înfometați la Haven? Jake se ghemui să scotocească prin rucsac.

— Scuze, zise când scoase câteva batoane de cereale și două sticle de apă. Nu am adus multe cu noi.

Băiatul mânca într-un fel care îi amintea Gemmei de o veveriță, ținând batonul cu ambele mâini și mestecând repede, până îl termină. Luă apa și bău jumătate de sticlă, înainte să îi dea și fetei, încă ghemuită lângă el. Zise ceva prea încet ca Gemma să poată auzi, dar fata luă apa de la el și bău și imediat arătă un pic mai bine. Ar fi foarte frumoasă, se gândea Gemma, dacă ar fi un pic mai plinuță, dacă privirea pierdută și întunecată ar fi devenit cumva mai blândă.

Jake nu reușea să își ia ochii de la ei, iar Gemma abia suporta să îl privească. Presupunea că pentru el era sfârșitul unui lung mister, actul final. Pentru ea era începutul. Vechea ei lume explodase, iar ea renăscuse în una nouă. Tot ce își dorea era să se întoarcă.

— Uitați ce e, zise Jake. Probabil sunteți obosiți – ați trecut prin multe –, nici măcar nu știu prin ce ați trecut...

Gemma se gândi că știa ce voia să facă, dar spera să se înșele.

— Jake, nu! replică ea pe un ton de avertizare.

Își puse o mână pe frunte, încercând să alunge bubuitul unei migrene, care o apăsa undeva în spatele ochilor.

— Au trăit la Haven, Gemma, zise Jake repede, de parcă ea nu înțelegea. Tata a murit pentru asta. Trebuie să știu.

— Jake, nu!

Migrena prinse viață: își imagina că un psihopat cu un ciocan îi lovea creierul.

— Nu pot să cred! Chiar nu pot să cred. Bieții oameni au trecut Dumnezeu știe prin ce – sunt morți de foame și de frig, nu au unde să meargă, iar tu vrei să-i iei la întrebări...

— Nu vreau să-i iau la întrebări. Vreau să înțeleg.

— Nu oameni.

Fata vorbi neașteptat. Gemma își întoarse fața spre ea.

— Cum?

Fata ținea strâns sticla cu apă, iar articulațiile îi ieșeau în afară. Dar părea calmă.

— Nu suntem oameni.

Vocea ei avea un ritm muzical, dar părea lipsită de afecțiune, de parcă nu ar fi fost învățată să simtă sau cel puțin să exprime ce simțea.

— Ai zis „bieții oameni au trecut Dumnezeu știe prin ce”. Dar noi suntem replici. Nu Dumnezeu ne-a creat. Dr. Saperstein ne-a creat. El e Dumnezeul nostru.

Toată furia Gemmei se risipi într-o clipă. Pentru moment, erau în beznă doar ea și fata aceea slabă, fragilă, clona care credea că ea nu era om. Gemma voia să o îmbrățișeze. Voia și să înțeleagă cum ajunsese așa, cum fusese creată și de ce, cine o învățase că Dumnezeul ei era de neatins. Și-și dădu seama apoi că Jake avea dreptate, într-un fel. Toate răspunsurile de care ea avea nevoie, toate misterele din trecutul ei erau adunate în fata și în băiatul de pe insulă. Încă se temea de ei, dar îi era și frică pentru ei, într-un fel pe care nu putea să îl exprime. Dar nu putea să îi lase acolo. Trebuia să îi țină aproape.

— Ar trebui să ne instalăm aici peste noapte, se auzi spunând, înainte să își dea seama că avea să sugereze asta.

Jake se uită la ea de parcă o luase razna. Poate că așa și era.

— O să ne întoarcem la Wahlee de dimineață.

Băiatul părea nesigur.

— Nu mergem nicăieri cu voi.

— Nu, zise Gemma calm. Nu, voi nu trebuie să mergeți cu noi. Nu dacă nu vreți.

Încă o dată, Jake doar se holbă la ea, de parcă tocmai îi ieșise o mână din gură și începuse să fluture spre el.

— De ce am vrea? întrebă băiatul.

Gemma îl ignoră pe Jake, vorbind direct cu băiatul.

— Nu puteți sta aici o veșnicie. Nu aveți bani. Nu aveți acte de identitate. Se presupune că nici nu existați. Și probabil că sunt oameni care vă caută.

Ea ar fi știut asta, chiar dacă în noaptea aceea nu ar fi văzut mai devreme elicopterele trecând pe deasupra, chiar dacă n-ar fi văzut soldați echipați pentru intervenție patrulând pe coastă. Dacă fata spunea adevărul – iar Gemma avea dovada că spunea, sub forma cadavrului pe care abia suporta să îl privească –, iar Haven fusese într-adevăr plin de clone, trebuia să existe un motiv pentru toată secretomania, pentru protecție, pentru confidențialitate. Ar fi fost un miracol pentru știința modernă. Cercetătorii care perfecționaseră procesul ar fi trebuit să ia premii Nobel. Toată lumea ar fi trebuit să afle. Și totuși, nu știa nimeni.

Întrebarea era de ce.

Știa că oricine era la conducere nu va permite ca produsele experimentelor să umble libere, nu dacă acele produse puteau vorbi și gândi. Presupunea că singurul motiv pentru care fata și băiatul, replicile, nu fuseseră încă prinși și luați în custodie era haosul. Probabil că încă numărau morții și dispăruții. Să rămână în mlaștini era un risc uriaș. Dar Gemma simțea că replicile nu erau încă pregătite să plece și știa că trebuia să stea aproape de ele, că sâmburele adevărului era acolo, la ele. Avea nevoie de timp să facă un plan.

Se aștepta ca Jake să se opună. Dar el doar scutură din cap și zise:

— Ar trebui să încercăm să dormim. O să vrem să ieșim din mlaștină cât mai repede posibil.

Iar clonele nu mai protestară. Evident, nu voiau să stea prea departe de mâncare și apă. Se îndreptară spre capătul îndepărtat al unui desiș de manglieri contorsionați, care le bloca vederea spre corp. Gemma nu voia să se instaleze foarte aproape de fata moartă. Nu putea nici să se gândească la ea, la fața aceea ca a ei, suptă de foame, la părul pe care ea se chinuia să îl îndrepte și care la fata aceea era ras aproape de tot. Niciodată nu fusese superstițioasă, dar îi părea de rău augur, de parcă soarta dublurii ei putea să se răsfrângă asupra ei.

Pe de altă parte, nu voia să înainteze prin beznă, iar fata și băiatul, replicile, erau extenuați. Replicile se culcară una lângă alta, deși Gemma observă că abia își vorbeau și abia se acceptau una pe alta. De parcă aparțineau unor realități diferite, care coexistau doar pentru moment.

Jake adormi imediat, pe un prosop răsucit pe post de pernă și cu rucsacul în brațe, de parcă era un ursuleț din pluș. Dar Gemma rămase trează mult timp după ce și replicile adormiră. Nu pentru că nu se simțea confortabil fizic – era lipicioasă și îi era prea cald; țiuitul țânțarilor o înțepa; pământul era denivelat și moale, într-un mod neplăcut; era murdară și era sigură că mirosea –, ci din cauza unei senzații interioare de mâncărime, greu de definit, de parcă mii de furnici îi umblau pe sub piele, în sânge, prin vene. Își imagina că fata de pe cealaltă parte a copacilor, a doua Gemma, învie, se târăște prin nămol, întinde unghiile murdare de sânge spre fața ei, spre părul ei, cerându-le

înapoi... Trebui să se ridice în fund, înăbușindu-și un strigăt de groază.

Cineva o clonase. Era singura explicație logică, dar nu putea s-o accepte. Tatăl ei știuse? De aceea plecase de la Fine&Ives și o rupsese pentru totdeauna cu partenerul de afaceri? De aceea voise să închidă Haven? Vreun cercetător luase mostre din ADN-ul ei, când fusese bebeluș, și le folosise pentru a crea o altă Gemma? Doar că...

Fata moartă nu era doar o altă Gemma. Avea ADN-ul ei, fața și pistruii ei și chiar în clipa aceea interiorul ei se lichefia, stomacul i se umfla. Avusese un alt nume, alte amintiri și preferințe și o viață foarte diferită de a ei. Doi oameni creați din același material, dar radical diferiți prin experiență și acum prin moarte.

Tatăl ei știuse? Sau doar suspectase?

Poate că în vreuna dintre numeroasele ei internări în spitale cineva furase țesut de-al ei, fără știrea părinților ei. Asta trebuia să fie. Probabil că exista o piață neagră pentru așa ceva, locuri pe internet de unde puteai să cumperi pornografie cu copii, ficați noi și mostre medicale.

Știa că se gândește la prostii, totuși. Care erau probabilitățile ca ADN-ul ei să ajungă întâmplător exact într-un institut de cercetare pe care compania tatălui ei îl finanțase?

Nu avea cum să doarmă. Cum putea să doarmă, cu fata aceea moartă, dublura aceea, atât de aproape? Atâtea gânduri i se învârteau prin cap, că se simțea amețită. Trebuia să afle. Trebuia să înțeleagă locul acela și legătura tatălui său cu el. Legătura ei cu el.

Era mult mai greu să urce în caiac fără ca Jake să o susțină și mai era și teama ei că se va răsturna și va rămâne înțepenită, ca o banană într-o coajă prea strâmtă. Dar reuși în cele din urmă, iar după ce plescăi un pic cu vâsla izbuti să iasă din încrengătura de ierburi lungi și stufăriș și să pornească pe apa întunecoasă și lucioasă. Nici măcar nu știa cum se citește busola, deși telefonul ei trebuie să fi avut una. Dar se simțea încrezătoare că e suficient de aproape de insulă ca să nu se rătăcească și chiar îi trecu prin minte să atârne hanoracul de crengile unui manglier, să poată găsi drumul înapoi.

După doar câteva minute, îi păru rău că hotărâse așa. Vâslitul era mult mai greu decât făcuse Jake să pară. În scurt timp, îi

bubuia inima și o dureau umerii. Trebui să meargă prin zonele umbrite și pe mici petice de pământ, să se orienteze. În apă nu vedea nimic, nu cu manglierii care o înconjurau și cu stufărișul înalt, ascuțit și albicios. După o vreme, văzu că apa avea un mic strat de spumă la suprafață și un strat de mizerie de pe insulă, nu chiar cenușă, ci obiecte precum nasturi vechi, bucăți de plastic carbonizat și chiar bucăți de hârtie. Găsi un card de identitate înfoliat, agățat de stuf: poza înfățișa o femeie neagră încruntată și părea un permis de securitate. Îl băgă în buzunar. Acum, bătăile rapide ale inimii ei nu aveau nicio legătură cu efortul de a vâsli.

Coti și trase aer în piept: dincolo de o întindere de apă nămoloasă era gardul și turnurile de pază goale și copacii înnegriți de incendiu. Probabil că trebuia să fie tot în zona neamenajată a insulei, pentru că printre copaci vedea doar o clădire lungă, un depozit sau un șopron, care părea abandonat. Trase caiacul la mal și trecu printre trestii, pe plaja îngustă, în timp ce broaștele săreau zgomotos în apă, să o evite, încercând să rămână cât mai jos, în caz că mai erau soldați care patrulau.

Acolo, în apa mică de la mal, era și mai multă mizerie adunată. Își înclină telefonul, pe post de lanternă. Găsi o plăcuță dreptunghiulară, genul care se atârna pe ușile birourilor, pe care scria *Magazia.* C, orice o fi fost aia. Plasticul ei se topise la margini și arăta parcă decolorat de la spălat. Văzu bucăți de tencuială și chestii albe adunate printre pietre și-și dădu seama, cu un val de greață, că arătau ca niște oase. Din loc în loc erau pete întunecoase, mai închise la culoare decât apa și se gândi că e sânge. Explozia trebuie să fi fost uriașă. Apoi, desigur, începuse vântul, care purtase mirosul de ars până la Barrel Key și întețise focul.

După cinci minute, copacii se răriră, iar mirosul de plastic carbonizat, de foc mocnit și de ceva mai dulceag și mai neplăcut se intensifică. În sfârșit, vedea clădirile – sau cel puțin o clădire – uriașe și dreptunghiulare, și pătate cu funingine, cu geamurile sparte, astfel încât parcă se holba peste ape. Era șocată să vadă că focul încă arde, mocnind încetișor, astfel că pereții aveau o nuanță ciudată, de un roz transparent, ca al unei inimi. Se ghemui când văzu mișcare și băgă telefonul în buzunar. Auzea vag oameni care strigau unii la alții, iar când ochii i se obișnuiră cu lumina slabă văzu oameni în echipament de pompieri. Își

dădu seama că, de fapt, scormoneau focul ca să ardă mai departe. Și înțelese că fuseseră însărcinați să ardă ce mai rămăsese din Haven, să se asigure că nu rămâne nimic. Nu avea cum să meargă mai departe, nu fără să riște să fie prinsă.

Deși pompierii trebuie să fi fost la vreo mie de metri de ea, tot scânci când se dădu înapoi și auzi un trosnet. Se întoarse și văzu că pășise peste o poză înrămată, cu plasticul crăpat. Se aplecă să o ia, dar nu se vedeau decât niște siluete încețoșate. O băgă în buzunar și se întoarse pe plajă, în direcția din care venise. Așteptă până nu mai auzi oamenii și nu mai zări sclipirea focului printre copaci, înainte să-și scoată telefonul, să lumineze cu el.

Îl recunoscu pe bărbatul din poză, avea o barbă mare și era îmbrăcat cu halat de laborator, era dr. Saperstein, actualul director de la Haven, dintr-o poză pe care o văzuse pe internet. Era afară, cu ochii strânși din cauza soarelui, iar în depărtare recunoscu clădirea pe care tocmai o privise arzând, deși poza fusese făcută dintr-un alt unghi, parcă dintr-o curte interioară. În spatele lui era o statuie, *statuia.*

În amintirile ei, neclare cum erau, întotdeauna presupusese că statuia reprezenta vreun zeu, dar acum văzu că era o figură ce semăna cu David, un muritor cu un braț ridicat spre cer, un braț lăsat în jos, de parcă scotea ceva din pământ. În poză, abia zări un fir de ADN, reprezentat de panglicile de piatră ce se împleteau sub mâna lui. Bărbatul reprezentat în statuie avea poziția lui Dumnezeu care îl crea pe Adam din praf. Era o statuie menită să reprezinte oamenii de la Haven și munca lor, felul în care ei creau viață, felul în care ei preluaseră controlul de la Dumnezeu.

Iar ea, Gemma, își amintea. Era prima ei amintire. Ceea ce însemna că mai fusese acolo.

Creată acolo. Ideea prinse viață în mintea ei înainte să o poată împiedica. Creată, fabricată, la fel ca ciudatele plăcinte vegetariene servite la cantina de la școală. Se simțea furioasă, melodramatică, disperată. Se gândi o clipă că ar putea pur și simplu să se așeze și să refuze să se miște, doar să aștepte să o erodeze sarea și să o mănânce crabii.

Dar nu. O nouă idee o lovi, iar de data asta părea una salvatoare, ca atunci când găsești o frânghie în mijlocul unui ocean rece ca gheața: ea nu putea să fi fost creată la Haven, nu ca fata și băiatul care pretindeau că erau replici. Cum trebuie să

fi fost creată dublura ei. Ea văzuse o grămadă de poze cu mama ei în spital, ținând la piept copilul Gemma, transpirată și extenuată, la câteva momente după naștere. Era una cu ambii ei părinți și cu Gemma, care avea doar câteva minute, roșie și înfășurată într-o pătură galbenă, plus una cu o asistentă cu o sticlă de șampanie. Evident, era ea în poze. Chiar și atunci avea cârlionți șateni și un nas cârn, care parcă era împins în sus de un deget invizibil.

Se simțea mai calmă. Putea să respire din nou. Era prostuță. Poate că vizitase Haven cu tatăl ei. Și, cu toate că asociase statuia cu o ședere îndelungată acolo, știa că e probabil o invenție sau confundase Haven cu un alt spital în care fusese.

Era trecut de cinci și jumătate, era timpul să se întoarcă, deși îi era groază să se întoarcă, să se apropie de dublura ei oribilă, care avea să putrezească acolo, fără nimeni care să o jelească sau să o îngroape. Dar la orizont se întrezăreau deja prin întuneric lungi tentacule rozalii. Știa că trebuie să îi trezească pe ceilalți. Era timpul să plece din mlaștini.

Scoase poza din rama ruptă, o împături și o băgă în buzunar, lângă cardul laminat pe care îl găsise atârnat de trestie. Aproape că era tentată să lase în urmă poza, faptul că o lua cu ea o făcea să fie agitată și rușinată, de parcă era de contrabandă sau dovada unei infracțiuni. Și era o dovadă, deși nu știa, încă nu știa exact care fusese infracțiunea.

Vâslitul i se păru și mai greu pe drumul înapoi. O dureau brațele, iar lipsa de somn își spunea cuvântul. Îi era sete și era extenuată. Chiar în timp ce era înlocuit de soarele ce răsărea, întunericul încă îi juca feste. I se tot părea că vede mișcare cu coada ochiului, se tot întorcea, așteptându-se să vadă încă o versiune însângerată a ei, ținând vâsla ca pe o armă, dar nu era decât vreo insectă care zbura deasupra apei sau vreo broască mare ce clipea spre ea, din stufăriș. Avea noroc că cerul se lumina, altfel n-ar fi găsit drumul înapoi. Trecu pe lângă o grămadă de manglieri care se întindeau peste apă, mulți având mușchi atârnați de crengi, care în beznă ar fi arătat la fel ca hanoracul ei. Dar reuși să ajungă înapoi la scurt timp după șase și fu surprinsă să îl găsească pe Jake și pe cele două clone încă adormiți. Îngenunche lângă Jake.

— Bună…

El se trezi brusc și, o clipă, cât era încă învăluit în somn, Gemma văzu cum îl cuprinde groaza. Dar el clipi și îi trecu. Ea se întrebă dacă avusese un coșmar. Nu voia să-i atingă pe ceilalți, încă nu uitase cum se smucise fata. Rămase la o distanță apreciabilă și îi strigă, până când băiatul se trezi și sări în picioare, întinzându-se după cuțit, înainte să fie pe deplin treaz.

— E în regulă, zise ea repede, în timp ce privirea lui se limpezea. Sunt eu, Gemma, îți amintești?

Băiatul se șterse la gură cu dosul palmei. Pieptul i se ridica și cobora sub tricou, iar Gemma fu din nou izbită de cât de frumos era, frumos și ciudat, cu un aspect sălbatic, ca o specie nouă și nedescoperită. Ea nu reușea să înțeleagă că el își petrecuse toată viața în spatele unui gard. Era genul de persoană care arăta de parcă ar fi trebuit să navigheze pe mări întinse sau să facă parașutism.

Se trezi și fata. Arăta chiar mai bolnavă decât în timpul nopții. Pielea ei era de un albastru vânăt, culoare pe care Gemma o asocia cu degerăturile. Dar nu avea cum să-i fie frig. Ea transpira.

— Încă mai sunt oameni pe insulă, zise Gemma. Ard ce a mai rămas din Haven.

— I-ai văzut?

Jake se ridică. Părul îi era răvășit, iar ochii ușor umflați de somn, dar tot arăta de parcă putea face reclamă la ceva.

— Te-ai apropiat?

Ea aprobă, iar el se încruntă.

— Ar fi trebuit să mă trezești. E riscant.

— Cum adică ard ce a mai rămas din Haven?

Fata se ridică clătinându-se. Duse o mână la ochi, de parcă era amețită.

— Exact cum am spus.

— Deci nu putem să ne întoarcem?

Fata vorbi atât de încet, că Gemma abia o auzi. Înainte să-i poată răspunde, băiatul zise:

— Nu putem să ne întoarcem. Ți-am spus. Dacă ne găsesc, ne omoară. Într-un fel sau altul, ne vor omorî.

Fata scutură din cap, de parcă nu credea, dar nu zise nimic. Gemma voia să știe ce vrusese el să spună – *într-un fel sau altul, ne vor omorî* – și se gândi că probabil exagera. Dar nu mai

aveau timp. Chiar în clipa aceea auzi vuietul îndepărtat al unei bărci cu motor.

Luă brusc o hotărâre: fata era bolnavă și avea nevoie de ajutor. Mâncare, apă, un loc unde să doarmă. Un loc unde să se ascundă. Iar ea avea nevoie să înțeleagă cine era și dacă ea și băiatul spuneau adevărul despre numărul clonelor de la Haven și la ce erau folosite. Trebuia să înțeleagă cine era fata cu fața ei și cum luase naștere. Poate că va reuși chiar să afle ce știa tatăl ei și ce nu.

— Trebuie să plecăm din mlaștini. Acum e lumină și vor urma alte patrulări. Vor căuta supraviețuitori.

Și trupuri moarte, se gândi, să le numere.

— Veniți cu noi și o să vă dăm haine și o să vă ascundem undeva unde n-o să vă caute nimeni. Apoi o să vedeți unde mergeți. O să vedem împreună.

Jake scutură din cap, dar nu obiectă. Oricum, ea observă că atunci când se uită la ea părea aproape speriat. Se întrebă ce credea despre ea acum, după ce descoperiseră cadavrul, și simți o rece strângere de inimă. Dar avea lucruri mai importante pentru care să își facă griji.

— Bine.

Fata vorbise. Băiatul îi aruncă o privire, fie surprinsă, fie iritată, fie amândouă, Gemma nu își dădea seama. Dar băiatul nu protestă.

— Bine, zise ea, un pic mai tare. O să mergem.

Nu aveau nimic de împachetat și nimic de mâncare, în afară de două batoane de cereale, pe care Jake le oferi replicilor. Poate pentru prima dată în viață, Gemma nu simțea că îi este foame. Vuietul bărcilor cu motor se auzea mai tare și constant. Vor scoate de pe insulă unele lucruri, dosare și echipamente prea scumpe să le ardă. Dar în scurt timp trupurile vor fi numărate, iar trei vor lipsi. Atunci, soldații vor veni să le caute.

Gemma nu voia să se mai apropie de fata moartă, dar îi părea rău s-o lase acolo, să fie cuib pentru muște și să o sfâșie animalele sălbatice. Spera ca cineva s-o îngroape decent măcar. Alungă gândul la propria față undeva într-o morgă rece, pieptul pistruiat, pe care îl cunoștea atât de bine, despicat de la stern la stomac.

Înainte să plece, Gemma își croi drum înapoi printre manglieri și îi făcu fetei o poză, nemișcată pentru totdeauna, nevăzută

pentru totdeauna. Un cărăbuș îi urca pe glezna stângă, iar Gemma vru să se ducă să îl alunge, dar îi era prea frică. Nu voia să simtă răceala pielii care era a ei. Avu stupida idee că fata ar putea învia, să o apuce de încheietură, furioasă că dublura ei trăia, în timp ce ea murise. Se dădu înapoi repede și băgă telefonul în buzunar: grămada ei de dovezi, tot mai mare.

Nici fata, nici băiatul nu știau să înoate și se gândi că e logic, deși era ciudat, pentru că trăiseră la doar câteva picioare de ocean, dar desigur că de partea greșită a gardului. Ei vor lua caiacul, în timp ce ea și Jake vor merge pe jos sau vor înota. Jake își îndesă rucsacul la picioarele fetei, iar Gemma adăugă hanoracul pe care i-l dăduse Jake. Nu îi păsa dacă restul hainelor i se udau. Dar avea nevoie de dovada a ceea ce văzuse și unde fusese.

Jake își dădu jos tenișii, legă laolaltă șireturile și îi atârnă pe umăr. Își suflecă pantalonii și intră în apă. Gemma se descălță și ea și îl urmă. Apa avea temperatura unei piscine pentru copii, după ce se pișase cineva în ea. Și chiar mirosea un pic a pipi, iar ea își dădu seama că era de la toate putreziciunile, de la plantele pârlite, de la gândacii morți și de la pești. Terenul pe care călcau era nămolos și alunecos. Cu o seară înainte, Jake îi spusese că în mlaștini erau aligatori și mocasini-de-apă[1]. Gemma se ruga să nu întâlnească vreunul.

Înaintarea era foarte lentă. Jake își ținea telefonul sus, să nu ajungă la apă, și îndruma replicile în ce direcție să îndrepte caiacul. Pe alocuri, Gemma și Jake reușeau să meargă prin apă foarte mică și să se miște repede, dar ades apa era până la talie sau chiar mai adâncă și parcă o mână uriașă se întindea și le încetinea mersul. Înaintau dificil, în timp ce replicile erau în spatele lor, scanând cerul după elicoptere. Soarele răsări și în scurt timp auziră zgomotul unei bărci și o văzură pe valurile mici făcute de trecerea altor bărci în depărtare.

Gemma nu știuse că puteai fi în apă și să transpiri în același timp, dar așa era și se simțea amețită de la căldură, și de la efort, și de la teamă. Își simțea plămânii de parcă prea strânși, gata să explodeze în orice clipă.

— Nu mai pot, zise ea.

Abia reuși să vorbească.

— Trebuie să mă odihnesc.

---

[1] Șerpi veninoși (n. tr.).

Jake se întoarse, ca și cum ar fi vrut să obiecteze. Dar o singură privire fu de ajuns și aprobă din cap. Probabil că arăta oribil, cu fața roșie, transpirată, udă. Dar era prea extenuată să îi pese.

Ieșiră pe uscat. Gemma își dorea ca doamna Coralee, stupida ei profesoară de sport, să o vadă acum. Gemma în sălbăticie. În ultimele doisprezece ore, vâslise cu un caiac și mersese aproape trei kilometri prin mlaștină. Probabil că ar cădea pe spate și ar muri de șoc.

Picioarele Gemmei tremurau și se așeză imediat în nămol. Veniră și replicile, coborând neîndemânatic din barcă. Jake le ajută să o tragă sub umbra unui manglier, exact la timp.

— Jos! zise Jake răgușit.

Se ghemuiră împreună, acoperiți de încrengătura de ramuri și mușchi, în timp ce un vuiet se auzea crescând deasupra lor, iar apa se despărțea în valuri. Apoi, un elicopter trecu pe deasupra, atât de aproape că o stropi pe Gemma cu noroi în ochi, iar frunzele de pe câteva crengi căzură. Dar nu fuseseră văzuți. De asta era sigură. Noroc.

Jake se ridică. Vedea încordarea în tot corpul lui, în poziția bărbiei și a umerilor.

— De aici ajungem la mașină pe uscat, spuse. Nu putem fi departe. Poți să mergi?

Gemma aprobă, deși o dureau coapsele și îi era disperat de sete.

— Va trebui să lăsăm caiacul, zise Jake. Dacă îl tragem după noi, ne încetinește.

— O să pierzi garanția, comentă Gemma prostește.

Era atât de obosită, că se gândea doar că vor avea probleme cu magazinul de unde o închiriaseră. Jake o ajută să se ridice în picioare, dar își ținu mâna strâns pe încheietura ei, să nu cadă.

— Gemma, vreau să înțelegi ceva. Deja avem mari probleme.

Vorbise cu voce joasă, ca replicile să nu audă, și își menținu tonul neutru, calm, de parcă discutau despre vreme.

— Oamenii care conduc Haven sunt foarte puternici. Vor fi foarte supărați că două dintre experimentele lor umblă libere. Ne vor lua urma. Poate că deja o fac. Trebuie să înțelegi asta.

— Nu putem să îi lăsăm în mlaștini, pur și simplu, șopti ea.

Peste umărul lui Jake, o vedea pe fată privind-o. Puful de păr de pe capul ei o făcea să semene cu un pui de pasăre. Gemma își feri privirea și coborî mai mult vocea.

— Sunt pe jumătate morți de foame. Poate că au fost abuzați, cine știe. Ai auzit ce a zis ea, că nu sunt oameni. Cine naiba a învățat-o așa ceva?

Gemma și-l aminti pe tatăl ei rânjind mândru în față la Haven și i se făcu greață din nou.

— În plus, fata e bolnavă. Uită-te la ea!

— Asta e altceva, răspunse Jake.

Privirea lui era atât de întunecată, încât părea lipsită de expresie.

— Nu știm ce le-au făcut. Poate că sunt purtători ai unor boli.

— Purtători ai unor boli? repetă ea.

Se trase de lângă el. Încă tremura.

— O spui de parcă ar fi animale.

— Gândește-te, Gemma!

O prinse din nou de braț, înainte să se poată feri.

— Nu știm ce făceau la Haven. Nu făceau clone de dragul de a le face.

Deci ajunsese la aceeași concluzie: dacă scopul Haven fusese de a perfecționa clonarea umană, de ce toată secretomania?

— Poate că testau toxine sau studiau variola. Ideea e că nu știm ce făceau.

Gemma știa că el are dreptate. Dar nu vedea altă cale de a afla adevărul. Și era furioasă, furioasă, pentru că el nu o privea în ochi, pentru că se purta de parcă l-ar fi durut până și să o atingă. Se întoarse spre el.

— Asta ai spus că vrei, zise ea. Tatăl tău și-a petrecut viața studiind Haven, iar acum, acum, că ai ocazia să afli, ești prea speriat.

— Sigur că sunt speriat, zise el încet. L-au omorât pe tata, ai uitat?

Acum, dincolo de furie, se simțea vinovată, ceea ce o înfurie și mai tare.

— Atunci, o să-i duc înapoi singură, zise ea.

Era ridicol: niciodată nu va găsi drumul înapoi.

— Nu-mi pasă ce faci. Tu ai răspunsurile tale. Tu ți-ai terminat mica anchetă.

Știa că era nedreaptă, dar nu se putea opri. Era amețită și îi era al naibii de sete.

— Hai! le zise ea ceva mai tare replicilor, care stăteau acolo nedumerite.

Până și ea fu surprinsă de cât de dur sună vocea ei. Băiatul păru surprins, apoi rușinat și, într-un mod răutăcios, Gemma simți o urmă de mândrie: îl speriase, marele răufăcător cu un cuțit. Jake o ajunse din urmă, înainte ca ea să facă doi pași.

— Nu fi proastă!

Spre ușurarea ei, nu părea supărat. Deja se simțea oribil. Tatăl lui murise.

— Suntem împreună. În plus, nu am de gând să îți asumi toate meritele.

Zâmbetul lui era încordat, dar cel puțin zâmbea, iar Gemma simți un val de ușurare. Nu își dăduse seama cât de mult se temuse să nu piardă ajutorul lui Jake. Acesta preluă din nou conducerea. Avea dreptate: puteau să ajungă la mașină pe jos, ocolind canalele înguste, deși trebuiau să se oprească des să se uite la busolă și la GPS-ul de pe telefon, după ce îi va reveni semnalul.

La un moment dat, textura terenului se schimbă sub picioarele lor, dar abia când Gemma văzu semnul cu *Nu aruncați gunoi* își dădu seama că Jake îi condusese în siguranță înapoi în rezervația naturală. După alte două minute vedeau mașina, iar Gemma aproape că strigă de bucurie. Era un bax cu apă în portbagaj și fiecare luă câte o sticlă. Gemma se gândi că e cel mai bun lucru pe care îl băuse vreodată.

Se îngrămădiră în mașină. Gemma se simți mai bine odată ce nu mai erau afară. În mașină, puteau fi oricine. Oameni veniți la picnic, excursioniști, vizitatori, prieteni. Replicile, pe de altă parte, păreau foarte neliniștite. Ea gândi că e posibil să nu mai fi fost vreodată într-o mașină, iar băiatul tresări când Jake porni motorul, iar radioul prinse viață.

Gemma nu avusese semnal la mobil de când intraseră în mlaștini, dar imediat ce intrară pe drumul prăfuit care ducea spre Wahlee telefonul ei porni și văzu mesaje scrise, mesaje vocale, apeluri, aproape toate de la April.

Formă imediat numărul ei, rugându-se să răspundă.

— Iisuse! Ar fi trebuit să mă suni de mult. Credeam că ai fost ciopârțită de vreun criminal cu un topor sau dusă la Guantanamo sau ceva. Ce dracu' s-a întâmplat?

Gemma nu știa de ce, dar, auzind vocea lui April – atât de familiară, atât de a ei – îi veni să plângă. Pentru prima dată își permise să creadă că erau în siguranță. Erau bine. Goneau pe un drum prăfuit, spre civilizație, spre lanțurile de fast-fooduri cu burgeri, muzică pop proastă și cu viață normală. În mlaștini fusese dezorientată, fusese ca un coșmar care te urmărește chiar și după ce te trezești. Doar că, de data aceea, ei scoseseră doi oameni din coșmar. Aduseseră dovada coșmarului.

Gemma trase aer în piept, clipind rapid, să alunge lacrimile, conștientă că Jake o privea.

— E o poveste foarte lungă. A sunat mama?

— Doar de vreo șapte ori. I-am spus că ai mâncat sushi, ți-ai vomitat creierii și te-ai culcat. Pe bune, Gem, îmi ești datoare vândută, de data asta. Vorbesc despre prânzuri gratis timp de o lună. Poate un an. Vorbesc despre vacanță la Disney World.

— Bine.

Gemma închise ochii și se rezemă de spătar. Soarele îi încălzea fața, iar aerul condiționat mirosea liniștitor a gaze de eșapament.

— Bunicii tăi au plecat la conferința aia despre sănătate?

— Nu e o conferință despre sănătate. E un spa.

— Mă rog, ce o fi. Dar casa e goală câteva zile?

— Da.

April devenise suspicioasă.

— De ce?

Gemma deschise ochii din nou. Acum ieșeau din rezervația naturală și intrau în Wahlee. O mașină de poliție era parcată pe marginea drumului, cu girofarul pornit. Locul șoferului era gol. Se întrebă unde plecase polițistul. Simți o mâncărime pe ceafă, de parcă cineva își plimba unghia pe acolo. Nu erau în siguranță. Nici pe departe.

— O să am nevoie de ajutorul tău, zise ea și strânse telefonul atât de tare, că îi transpiră palma. Am ajuns până la Haven, April. Și crede-mă. Poate că vrei să aduni acele IED (îmi ești datoare). Ăsta e doar începutul.

— La dracu'!

Urmă o pauză lungă.

— Ce ai aflat?

— Nu ce.

În oglinda retrovizoare, Gemma vedea profilul băiatului, elegant și negru.

— Pe cine.

ZECE

Gemma sperase că odată ajunși la casa bunicilor lui April va putea instala replicile în casa de oaspeți, înainte să fie nevoită să răspundă la vreo întrebare. Desigur, ar fi trebuit să știe că April îi va urmări de la geamurile din față. Țâșni pe ușă, pe gazonul din față, îndată ce văzu mașina lui Jake pe alee.

— Gemma!

Forța îmbrățișării lui April aproape că o dărâmă. April se trase în spate și o strânse de umeri.

— Arăți ca dracu. Și – strâmbă din nas – puți.

— Și eu mă bucur să te văd, zise Gemma, dar era prea obosită să se simtă jignită.

April mirosea a loțiune de bronzat și cola. Privirea ei fugi spre mașină.

— Acolo… adică sunt înăuntru?

Gemma aprobă. April își linse buzele. Era bronzată, arăta odihnită, umerii i se cojeau, iar stând lângă ea Gemma se simțea de parcă avea o mie de ani.

— Vorbești serios că… chiar crezi că sunt clone? Clone adevărate?

— Nu, clone false, zise Gemma, apoi văzu că April era prea distrasă pentru a sesiza sarcasmul. Da, reale. Cel puțin așa mi-au spus.

— Dar nu ai dovada, zise April, aproape dezamăgită. Nu ai văzut, știi tu, dublurile.

Gemma își aminti de trupul întins în iarbă, un trup exact ca al ei, doar că mult mai slab. Nu îi spusese lui April că o văzuse pe fata care trebuie să fi fost clona ei, replica ei. Nu era pregătită pentru asta. Nu până când nu înțelegea mai mult. Zise doar:

— Cred că spun adevărul. De ce ar minți? Au fost crescuți pe insula aia. Au fost creați acolo. Li s-a spus că sunt mai puțin decât oameni. Băiatul nici măcar nu are nume. Doar un număr.

Asta le spusese fata, Lyra, în mașină. April își strânse brațele în jurul corpului.

— Doamne!

Încă se holba la mașină. Când se întoarse, Gemma fu ușurată să vadă că, din cauza direcției în care bătea soarele, Lyra și 72 erau doar niște siluete neclare. Avea senzația că odată cuvântul rostit – lucru pe care trebuia să îl facă, nu mai avea cum să ascundă adevărul acum –, o grămadă de oameni se vor holba la ei.

— Pot să îi văd? E în regulă dacă îi lași să iasă?

— Nu sunt animale, zise Gemma, surprinsă de duritatea tonului ei.

April tresări, iar ea se simți imediat vinovată.

— Scuze. Sunt obosită. Și ei sunt obosiți.

April ignoră asta.

— Și cine e ăla?

Privirea ei aterizase pe Jake. Arăta de parcă voia să îl lingă. Gemma era surprinsă că limba nu îi ieșise din gură.

— Uite, lasă-mă să îi duc în casa de oaspeți, da? Apoi putem vorbi și o să-ți spun tot.

— Ai face bine, zise April, încă holbându-se la Jake. Îți acopăr fundul de câteva zile.

— Știu. Ești cea mai bună prietenă din lume.

— Din univers, o corectă April.

Se opriră la Walmart, pe drum spre casa lui April, și cumpărară haine, mâncare și obiecte de îngrijire personală, cu credit cardul pe care părinții ei i-l dăduseră, bazându-se că nu vor verifica prea atent tranzacțiile, unul dintre avantajele de a avea părinți care te țineau mult prea din scurt, iar uneori se simțeau vinovați din cauza asta. Murea să le întrebe pe replici despre Haven, dar resimțea lipsa somnului. Parcă îi fusese înlocuit creierul cu mâl.

Casa de oaspeți era răcoroasă și decorată într-o grămadă de pasteluri. Băiatul mergea foarte atent, de parcă se temea să nu strice ceva. Lyra se opri în fața rafturilor cu cărți, privind la vechile cărți broșate, romanele de dragoste și thrillerele cu cotoare uzate, de parcă nu mai văzuse cărți. Poate că nu mai văzuse. Gemma se întrebă dacă fusese educată, dacă știa să citească și, dacă știa că există șapte continente, că pământul se rotește în jurul soarelui. Atât de multe întrebări, atâtea lucruri pe care trebuia să le afle.

— Încercați să dormiți, le zise Gemma.

Se simțea mai calmă, de când ajunseseră la casa lui April, fără să fie arestați sau încercuiți de trupele SWAT sau așa ceva. Erau în siguranță. Aveau timp.

Lăsară replicile să se odihnească în casa de oaspeți. Gemma era extenuată, dar, îndată ce ieșiră din casă, Jake – care tăcuse aproape tot drumul cu mașina – începu să vorbească.

— Știi ce nu înțeleg? De ce toată secretomania? Oamenii visează la clonare de mulți ani. Abia reușiseră să cloneze animale. Cele mai multe clone mor timpuriu. Oamenii de știință de la Haven ar trebui să ia Premiul Nobel. Ar trebui să apară pe TED Talks. Ar trebui să fie multimiliardari, știi? Deci de ce nu au spus nimănui?

— Nu știu, zise Gemma, în timp ce ocoleau piscina, spre clădirea principală.

Soarele făcea ca apa să lucească. Își dori să fi avut ochelari de soare.

— Dar Fine&Ives are contracte militare, cum ai zis și tu. Întotdeauna a avut. Poate că Haven folosea clonele pentru a testa medicamente. Nu asta credeai că fac acolo, doctorul-cum-îl-cheamă și activitatea lui caritabilă cu orfanii și experimentele pe oameni?

Clone de care nu știa nimeni, de care nu îi păsa nimănui, care puteau fi folosite drept porcușori de Guineea. Nu era de mirare că li se dăduseră numere în loc de nume. Asta ar fi explicat și faptul că tatăl ei îl cunoscuse pe Richard Haven, fusese pozat cu el și vorbise despre genialitatea lui, în interviuri. Putea explica brusca schimbare de atitudine și plecarea neașteptată de la Fine&Ives, imediat după moartea lui Richard Haven, tocmai când Fine&Ives începuse să investească. Gemma și-l imagina pe tatăl ei încântat de ideea de clonare umană, de posibilitatea ei științifică, dar dezgustat de succesul acesteia. Și, oricât de îngrozitor era el, Gemma nu putea să-și imagineze că s-ar fi implicat de bunăvoie în testarea unor medicamente mortale sau a unor toxine pe oameni, clone sau nu, fără acordul lor. Nu avea nicio legătură cu empatia. Pur și simplu, îi plăceau prea mult regulile.

Totuși, oricum ar fi privit-o, tatăl ei trebuie să fi știut ce se întâmpla, de fapt, la Haven. Știuse și întorsese spatele. Se retrăsese cu familia la Chapel Hill, ascuns în spatele porților înalte și a gazoanelor tunse și a banilor. În ciuda celor pe care le

știa despre tatăl ei – răceala lui, faptul că părea să-i pese puțin de propria familie –, nu îi venea să creadă. Cum va putea să îl mai privească vreodată?

— Dr. Saperstein e directorul Haven. Fundația Casa e numele organizației caritabile fondate de el, zise Jake calm. Dar nu e logic să faci teste medicale pe clone. Clonarea e scumpă. Adică, Haven plătea pentru îngrijirea lor, pentru hrană, pentru sănătatea lor sau măcar pentru a le ține în viață. Pare un efort mare doar ca să le umple cu medicamente.

Avea dreptate. Era prea mult. Brusc, îi venea să plângă.

— Te rog! zise ea. Putem vorbi despre asta mai târziu?

— Sigur. Cum să nu.

Jake se uită la ea de parcă fața ei era un puzzle, iar el încerca să îi dea de cap. Parcă voia să mai spună ceva, așa că Gemma iuți pasul să ajungă în casă înaintea lui. Jake se duse să facă duș – April, perversa, părea mult prea interesată să îi explice cum funcționa robinetul, de parcă se aștepta ca el să se dezbrace, dacă ea stătea suficient de mult prin preajmă –, iar Gemma profită de ocazie, se retrase în camera lui April și se prăbuși pe pat.

Niciodată nu își dorise să doarmă mai mult ca atunci. Dar îndată ce își scoase telefonul văzu mai multe apeluri ratate și mesaje de la mama ei. Ultimul mesaj intrase doar cu cincisprezece minute în urmă. SUNĂ-MĂ. Nu voia să facă nimic, dar căută numărul ei de acasă și îl formă. Mama ei ridică de la prima sonerie. Evident, așteptase lângă telefon.

— Cum te simți? întrebă Kristina.

— Sunt bine, zise Gemma precaut.

Se așteptase ca mama ei să pară mai furioasă.

— April zicea că ești bolnavă. Am încercat să sun acolo de câteva ori și am sunat pe mobilul tău…

Vocea mamei ei era suspicioasă. Uitase complet povestea de acoperire a lui April.

— Încă sunt foarte obosită, zise ea repede.

Cel puțin asta era adevărat.

— Am dormit de când am ajuns aici.

— Bun. Mă bucur că te simți mai bine. Ascultă, am vorbit cu tatăl tău. E foarte supărat…

Inima Gemmei începu să bată mai repede.

— … dar l-am convins că nu are niciun motiv să se grăbească să se întoarcă, termină Kristina.

Gemma răsuflă.

— Deci rămâne în Shanghai?

— Era deja la Londra când am reușit să dau de el. O să rămână acolo câteva zile, la niște întâlniri. Dar vrea să fii acasă când se întoarce el, sâmbătă. O să îți trimit pe e-mail niște variante de zbor, mai târziu.

Era mai bine decât ar fi putut spera. Era miercuri. Îi rămâneau aproape trei zile.

— Mă gândeam că aș putea veni cu April, cu mașina, zise ea, dar mama ei o întrerupse, înainte să termine.

— Nu-ți forța norocul! zise Kristina, iar tonul îi deveni mai dur. O să vii cu avionul sâmbătă dimineață și o să vedem ce îi spunem tatălui tău.

Din nou, Gemma percepu acea strângere de furie, de ură, care o făcu să simtă o arsură în gât.

— Și, Gemma? Încă nu aș încerca să îl sun, în locul tău. E destul de supărat.

Nu aveam de gând, aproape că spuse Gemma. Dar se gândi să urmeze sfatul mamei și nu își forță norocul.

— Bine. Te iubesc, mamă.

— Ar fi bine, zise Kristina, zâmbind totuși.

Gemma auzea asta în vocea ei. Poate, se gândi, ea și mama ei vor fugi împreună undeva. În California. La Paris. Undeva unde tatăl ei să nu le găsească.

— Și eu te iubesc.

Pe patul lui April era o îngrămădeală de haine și costume de baie, dar Gemma nu se sinchisi să le ia de acolo. Se vârî sub pătură, cu tot cu blugi și tricou. Auzea apa în cealaltă încăpere, dar gândul că Jake făcea duș – gol, atât de aproape – nu o mai făcu să roșească și nici să mai simtă altceva. Când telefonul ei începu să sune din nou, îl luă fără să se mai uite la ecran.

— Mamă? Mă duc să mai dorm un pic, da? Nu mă simt grozav.

— Ei bine, asta nu mi s-a mai întâmplat.

Nu era mama ei, ci Pete. Îi recunoscu vocea.

— Am mai auzit armăsar. Păpușel. Clătită. Dar nimeni nu mi-a mai spus „mamă”.

Gemma zâmbi, iar fața ei aproape că se crăpă. Duse o mână la obraji. Parcă nu mai zâmbise de câteva zile.

— Nu te cred, zise. Nimeni nu ți-a zis nici clătită.
— Așa să fie.
Vocea lui se schimbă.
— Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă? Sau doar ți-e dor de mine?
Ea dădu ochii peste cap, înainte să își dea seama că el n-o vede.
— Ai vrea tu! Oricum, tu m-ai sunat. Ce e?
— Doar verificam. Am vrut să mă asigur că nu zaci în vreun canal pe undeva.
— Barrel Key nu are canale.
— Știi ce vreau să spun. Ai găsit ce căutai?
— Chiar mai mult.
Gemma închise ochii și își permise să se relaxeze, pentru prima dată în douăzeci și patru de ore. Patul lui April era pufos și mirosea delicios a lavandă.
— Uite ce e, putem vorbi mai târziu? Chiar trebuie să dorm.
— Noapte grea, hm?
Deși vocea lui Pete era încă relaxată, Gemma avu impresia că părea jignit. Dar era prea obosită să îi explice. Închise ochii și văzu din nou fata moartă și cărăbușul de pe glezna ei. Știa că după moarte corpul se umflă și și-o imagină pe fată ca un balon și deschise repede ochii.
— Poți spune și așa, zise ea.
— Mă simt mai bine.
Pete își revenise repede și era el cel obișnuit, vesel.
— Stai departe de canal, da?
— O să încerc.
Înainte să închidă, adăugă:
— Hei, Pete?
— Hm?
— Mulțumesc. Doar… mulțumesc.
Apoi închise, înainte să izbucnească în lacrimi. Se răsuci și-și îngropă fața în pernă. Când închise ochii, se concentră pe ochii lui Pete și pe blondul genelor lui; pe zâmbetul lui și pe felul în care cântase odată cu radioul, greșind toate versurile. Dar în scurt timp fața lui Pete se contopi cu a lui Jake, iar Pete era îmbrăcat în negru, la înmormântarea tatălui ei, doar că atunci când se uită în coșciug își văzu fața reflectată, propriul trup cusut și pielea cenușie sub machiajul țipător, iar gura deschisă într-un țipăt.

•

Se trezi dezorientată. Doar când observă că soarele apunea își dădu seama că dormise aproape toată ziua. Se simțea de o sută de ori mai bine, mai limpede, mai concentrată. Pentru câteva minute, rămase întinsă în pat, ca bătăile inimii să-i revină la normal, încercând să ignore umbra groaznicului coșmar care încă era agățat de ea, ca o peliculă de transpirație.

De ce avea ideea aceea foarte persistentă că fusese la Haven și stătuse acolo mult timp? Era posibil ca tatăl ei să fi permis cercetătorilor de la Haven să recolteze ADN de la propriul copil, să poată crea o dublură a ei? Era posibil ca el s-o folosească, poate ascunzându-i mamei sale adevărul? Era o idee groaznică și nu îi venea să creadă, chiar și venind din partea tatălui ei.

Era timpul să afle răspunsuri.

În baie, își dădu cu apă rece pe față și își frecă dinții cu un deget, înainte să își aducă aminte că are o periuță de dinți în rucsac. Îl găsi pe Jake singur în bucătărie, în fața laptopului. Se ridică atunci când o văzu, apoi se așeză repede la loc. Era agitat, își dădu ea seama. Oare pentru că îi era milă de ea? Sau îi era frică?

— Unde e April? întrebă Gemma, apoi își puse un pahar cu apă și îl bău pe tot.

Avea senzația că spăla gustul de mlaștină pe care încă îl simțea în gât.

— A ieșit, zise el și îi zâmbi într-un fel care ar fi putut transmite o mie de meme.

Ciudat, totuși, pe Pete îl voia, pe el își dorea să îl vadă. Pete aparținea de viața ei Dinainte.

— Tot punea întrebări, dar nu știam ce pot să îi spun și ce nu. Cred că s-a săturat de mine.

Jake ridică din umeri, iar Gemma se opri înainte să spună că se îndoia. Mai degrabă April ieșise înainte să îl omoare pe Jake pentru că nu se dădea la ea.

— Ai dormit? întrebă el, iar Gemma aprobă.

Aproape că îi spuse despre coșmar, dar nu o făcu. Trase un scaun și se așeză vizavi de el, cu bărbia în palme.

— Dar tu?

El scutură din cap.

— Am căutat chestii despre explozii, știi tu. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat.

Se strâmbă.

— N-o să crezi!

— Pune-mă la încercare!

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, ea nu ar fi crezut în clone sau că ea va vâsli cu un caiac prin mlaștini, să încerce să se furișeze în ceea ce putea fi la fel de bine o bază militară, sau că undeva în lume exista o fată care era leit ea. Acum putea crede orice.

— Femeia care avea explozibilul asupra ei…

— Îngerul de Foc, zise Gemma, amintindu-și numele din mesajul de pe Haven Files.

Jake aprobă.

— Corect. Îngerul de Foc. A lăsat un rucsac la Barrel Key. Poate că a stat acolo peste noapte, nu știu. Și avea printate toate paginile de pe Haven Files.

Jake părea că avea o stare de rău.

— Site-ul tot crapă.

Un presentiment își croi drum spre stomacul Gemmei, de parcă cineva îi strângea intestinele.

— Asta nu e bine, Jake. Poliția va veni după tine.

El râse, dar fără veselie.

— Deja mă caută. Am două apeluri ratate, de la un detectiv locotenent nu-știu-cum.

— Ce o să faci?

Jake începu să aranjeze lucrurile pe masă, aliniindu-le marginile, cum făcuse la bistro. Un tic nervos, evident.

— O să fiu bine, zise el, deși nu părea convins. Nu am nicio legătură cu asta, oricum. Nu pot să mă acuze de nimic.

Gemma spera să aibă dreptate.

— Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu Richard Haven, zise ea.

Jake oftă și închise laptopul. O fracțiune de secundă arătă mult mai bătrân.

— Omorât, zise el simplu. La doar câțiva ani după ce a fost construit Haven. Accident de mașină când era în vacanță în Palm Beach.

Acum ea își amintea că citise ceva despre moartea lui Richard Haven, când căutase prima dată informații despre institut. Deja îi părea că fusese într-o altă viață.

— Cei mai mulți haveniști nu cred că a fost accident.

— Haveniști? repetă ea, iar Jake roși.

— Scuze. Așa își spun cei preocupați de Haven. Tata a fost cel mai mare dintre ei.

Gemma reținu asta.

— Deci a fost crimă? Altă crimă?

Asta însemna că fuseseră tatăl lui Jake, asistenta M, oricine o fi fost ea, și Richard Haven, toți victime ale unor crime făcute să pară accidente sau sinucideri.

— Era lumină, zise Jake.

Se lăsă pe spate, în scaun.

— Nu ploua, nu era vreme urâtă, nimic. Iar după felul în care era poziționată mașina și locul unde a ieșit de pe drum părea că Richard Haven ar fi evitat pe cineva. Dar nimeni nu venea.

— Dar nu are logică. Cealaltă femeie, asistenta care s-a sinucis...

— Asistenta M.

— Da. Adică ea amenința că va vorbi cu presa, nu? Tatăl tău urma să-i ia un interviu.

El aprobă.

— Înțeleg de ce ea ar fi fost o amenințare. Dar Richard Haven fondase institutul. El nu ar fi vrut să îl vadă închis sau expus, sau mai știu eu cum.

Jake se frecă la ochi.

— Din câte știm noi, da. Dar tocmai asta e. Nu știm. Richard Haven a fost în asta de la început, înainte ca armata să își bage nasul, prin Fine&Ives. Poate că avea îndoieli. Poate că voia să dea înapoi. Sau poate că a decis, pur și simplu, că voia recunoașterea muncii lui de o viață. Puteau fi o mie de motive pentru care el devenise periculos.

Gemma ascultă tot în tăcere. Soarele tocmai apusese în spatele acoperișurilor, lăsând doar o dâră de roșu, ca o amprentă sângeroasă. Se ridică.

— Hai! E timpul să le trezim pe frumoasele adormite.

•

Casele din complex erau una lângă alta. De sus, probabil că arătau ca un puzzle zimțat de acoperișuri, piscine, tufe de gardenii. Gemma simțea miros de grătar și auzea un televizor de la o casă din apropiere. Era ciudat să și-i imagineze pe toți oamenii aceia atât de aproape, pregătind cina sau uitându-se la Netflix, sau îngrijorați de facturi, fără să știe nimic de explozia care dăduse peste cap viața ei.

Se simțea foarte singură.

Casa de oaspeți era întunecată. Replicile încă dormeau. Gemma îl auzea pe băiat sforăind. Închise ușa dormitorului, gândindu-se că, dacă voia să afle adevărul despre Haven, va trebui să înceapă prin a-i peria un pic, pentru a le câștiga încrederea. Cotrobăi prin dulapuri, până găsi o oală.

— Ce faci? întrebă Jake.

— Nu știi?

Apoi, Gemma desfăcu conserva de chili pe care o cumpărase de la Walmart.

— Cea mai rapidă cale de a ajunge la inima cuiva e prin stomac.

Jake zâmbi.

— A! Desigur. De aceea poliția folosește atâtea prăjituri la interogatorii.

Părul lui avea un moț amuzant și fără să știe de ce o întristă pe Gemma. Era atât de normal. Știa că ea nu se va mai simți normală vreodată, absolut niciodată. Ea mereu glumise spunând că se simțea ca un extraterestru, dar acum știa că până în ziua aceea habar n-avusese ce însemna.

— Nu îi interogăm. Vorbim cu ei. E altceva.

Aragazul pâlpâi de câteva ori, înainte să se aprindă.

— Aprinde lumina, te rog! Nu văd nimic.

Camera prinse formă, reconfortant: poze cu scoici pe pereți, un indicator pe care scria *Spre plajă.* Jake se îndreptă spre un mic birou antic, singura piesă de mobilier din cameră care nu era albă și nu avea decorațiuni legate de plajă. Brusc, trase aer în piept, de parcă tocmai văzuse un șarpe.

— Ce? Ce e?

Jake luase un plic maroniu, genul pe are Gemma îl asocia cu fișele dentare.

— E un raport medical de la Haven.

Ridică privirea spre ea. Ochii lui ardeau din nou cu strălucirea aceea întunecată, genul care părea să absoarbă, fără să reflecte.

— Probabil că l-au adus cu ei.

Se îndreptă spre canapea și își porni din nou computerul. Gemma se duse să vadă. Dosarul era dezamăgitor de subțire și avea un singur raport, pe ambele părți. Totuși, era ceva. Se

apleca și citi antetul. *Formular 475-A. Autorizație de eliberare și raport de toxicitate. Modelul uman 576.*

— Ce înseamnă? întrebă ea.

Întregul raport putea fi scris la fel de bine în altă limbă. În fiecare frază erau expresii precum *supraconversie* sau *incapacitate neurală* sau vreun șir ciudat de formulă chimică, precum vCJD-12 sau pR-56.

— Să întrebăm oracolul, zise Jake. Google, explică el, când ea îl privi.

Gemma se așeză pe brațul canapelei, dar atunci când se apleca mai mult îi simțea mirosul de săpun nou și de căldură a pielii care îi distrăgea atenția. Dar se simțea ciudat să stea acolo țeapănă și stângace, ca o păpușă prea umflată, așa că se întoarse la aragaz să-și facă de lucru.

Când se deschise ușa dormitorului, se răsuci surprinsă. Lyra arăta mai bine decât în mlaștini. Drăguță, în ciuda culorii pământii a pielii și a pomeților ascuțiți. Dar era ceva înspăimântător la calmul ei și la lipsa de expresie, de parcă înăuntrul ei n-ar fi fost nimic care să o motiveze, de parcă n-ar fi fost goală, ca o marionetă.

Gemma puse o parte din chili într-un castron.

— Poftim! îi zise.

În liniștea aceea, vocea ei suna isteric.

— Chili. Din conservă. Scuze, nu pot găti. Trebuie să mănânci.

Lyra nu-i mulțumi. Nu zise nimic. Nici măcar nu se așeză. Doar luă castronul automat de la Gemma și începu să mănânce mecanic, ținând lingura aiurea, iar castronul la buze, băgând mâncarea în gura deschisă. Era ciudat să vadă o fată atât de fragilă mâncând așa, ca un compactor de gunoaie. Dar, ciudat, Gemma o plăcu și mai mult.

— Encefalopatie spongiformă transmisibilă, zise Jake, iar Gemma tresări.

Asta era: erau pe cale să înțeleagă. Brusc, toată frica o părăsi deodată. Era ca și cum ar fi stat în vârful unui deal foarte înclinat, de unde își dădea drumul. Nu mai putea face nimic decât să coboare.

— Asta e o categorie de boli. Vaca nebună este o EST.

— Bun.

Gemma se așeză lângă Jake, pe canapea. Era mai bine decât să stea lângă Lyra, dovada vie a oricăror experimente bolnave care se făceau la Haven.

— Dar ce înseamnă?

— Nu știu.

Jake își frecă fruntea, de parcă avea o durere de cap.

— În raport sunt doar referiri la ea.

La chiuvetă, Lyra dădu drumul castronului, cu un zăngănit. Gemma ridică privirea și o văzu că se oprise încordată.

— Nu ar trebui să vă uitați pe ăla, zise ea.

Gemma se miră de loialitatea Lyrei față de Haven; încerca să le protejeze secretele?

— De ce? se întoarse Jake spre Lyra. L-ați furat, nu?

— Da, zise Lyra calm. Dar asta e altceva.

— Nu e ca și cum le va lipsi, acum. Tot locul e un morman de cenușă.

— Jake... zise Gemma repede.

Pentru prima dată, Lyra tresări. El ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Dar e adevărat.

Nu părea să îi pară rău deloc. Părea furios. Iar Gemma știa cum se simte. Dacă doar o frântură din ce suspectau ei în legătură cu Haven era adevărat, era bucuroasă că arsese din temelii. Se aplecă din nou peste raport, încercând să înțeleagă terminologia medicală complicată și prescurtată. În harababura de termeni pe care nu îi înțelegea, zări referiri repetate la Modelul Uman 576, generația șaptesprezece, recolta galbenă.

— Lyra, știi ce înseamnă grupurile astea?

Gemma își păstră vocea calmă. Lyra era tot nemișcată, lângă chiuvetă, de parcă aștepta ca cineva să îi spună ce să facă. Poate chiar asta aștepta.

— Pacientul, replica, vreau să spun.

Ridică privirea, întrebându-se dacă folosise corect termenul. După o clipă, Lyra abia dădu din cap.

— Făcea parte din grupul galben?

— Galbenele au murit, zise Lyra.

Gemma îngheță. Era ceva teribil în atitudinea impasibilă a Lyrei.

— Au fost cam o sută, continuă ea, toate din primele producții.

Ar fi putut vorbi despre orice. Alimente. Vreme. Hârtie igienică.

— Producțiile sunt din generații diferite. Iar culorile sunt pentru grupuri. Eu sunt din a treia producție, grupul verde.

Ridică mâna, iar la încheietură Gemma îi văzu brățara verde de spital, chiar o văzu, pentru prima dată.

— Probabil că au făcut o greșeală cu galbenele. Se întâmplă uneori. Să facă greșeli. Și cele roz au murit.

— Toate au murit? întrebă Jake.

Lyra aprobă.

— S-au îmbolnăvit.

— O, Doamne!

Potrivit raportului, Modelul Uman 576 nu avea nici doi ani când murise.

— Aici spune că avea doar paisprezece luni, zise Gemma, pentru că, oarecum, avea nevoie să rostească acele cuvinte, să le scoată din pieptul ei, unde o strângeau.

Nu un eșantion. Un copil. Mic și bucălat, cu pumni micuți, care voiau să prindă lucruri. Gemma iubea copiii, întotdeauna îi iubise. Cine nu îi iubea?

— Culorile sunt pentru grupuri, așa spuneai, zise Jake încet. Dar grupuri de ce?

Lyra ridică din umeri.

— Există grupuri diferite. Toate primim variante diferite.

— Variante de ce? insistă Jake, iar Gemma aproape că își dori să nu afle răspunsul.

O clipă Lyra păru aproape enervată.

— Medicamente, zise ea atât de tăios, încât Jake îi aruncă o privire.

— Uite, e creată de dr. Saperstein, cum ai zis.

Îi venea să ia o foarfecă și să taie hârtia bucăți, de parcă așa ar fi rănit și persoana respectivă. Sub semnătura dr. Saperstein – care era sigură și înclinată și se potrivea cu impresia Gemei că dr. Saperstein era o persoană făcută din unghiuri și colțuri, cineva din care sentimentele umane fuseseră scoase – semnase și o asistentă, Emily J. Huang.

— Dr. Saperstein se ocupă de dezvoltarea noilor producții de replici, zise Lyra, iar Gemma încercă să nu scâncească, în clipa când auzi cuvântul acela, producții.

Fu surprinsă când Lyra veni mai aproape, de bunăvoie. Nu se așeză, rămase în picioare. Poate că știa să citească. Ochii ei se mișcau în direcția potrivită. În mod normal, Gemma îi considera foarte enervanți pe cei care citeau peste umărul ei, dar se temea să facă ceva ce ar fi speriat-o pe Lyra.

— El semnează toate certificatele de deces.

Gemma fu surprinsă când Lyra zâmbi slab. Se întinse și puse degetul pe numele Emily Huang, blând, de parcă era ceva fragil, o buburuză sau un fluture.

— Și asistenta Em semna.

Asistenta Em. Ceva explodă în creierul Gemmei, un impuls electric de revelație. Se lăsă pe spate și închise ochii. Văzu doar alb, de parcă se uita în soare, și siluete poticnindu-se, rostind ceva neauzit.

— Asistenta Em, zise ea cu voce tare, să vadă cum sună. Da.

— La dracu'! exclamă Jake și-și dădu seama că și el înțelesese.

Emily J. Huang.

Asistenta M.

UNSPREZECE

Gemma avea senzația de claustrofobie chiar și după ce ajunse afară. În cutia aceea luminoasă care era sufrageria avusese impresia că tavanul se va prăbuși, iar o clipă chiar sperase că se va întâmpla. Acum îngenunche, băgă capul în apa din piscină, șocant de rece, apoi îl scoase inspirând adânc, cu părul ud căzându-i peste hanorac. Dar tot mai simțea o apăsare teribilă, de parcă o mână invizibilă încerca să o înghesuie într-o pungă de sendvișuri. Dar ea știa că de fapt presiunea aceea venea din interior, de la greutatea adevărului și de la tot ce aflase Jake.

Cere și ți se va da.

Voiseră să știe de ce și aflaseră. Știau de ce. Dar acum mai mult ca niciodată mintea ei voia să se îndepărteze de adevăr, să se scuture de el. Dar nu reușea să scape de celelalte mistere, de restul întrebărilor încă fără răspuns. Ce se întâmplase, de fapt, cu Emily Huang? De ce plecase de la Haven? Chiar fusese omorâtă ca să nu poată vorbi cu tatăl lui Jake?

Jake plecase acasă, cu promisiunea că o va suna mai târziu. Era bucuroasă. Avea nevoie de o pauză de el, de ceea ce aflaseră împreună. El era implicat. Mereu îl va asocia pe Jake cu mlaștinile, cu replicile, cu acel lucru oribil care creștea în ele.

Prin geamurile luminate ale casei de oaspeți îi vedea pe Lyra și pe 72 stând împreună pe sofa sau cel puțin stând unul lângă altul. Fiecare dintre ei părea să aibă propriul spațiu, complet distinct, complet separat. Se întrebă dacă ei știau că putea să îi vadă sau dacă măcar le păsa de asta. Probabil, erau obișnuiți să fie priviți. Nu își imagina ce văzuseră și se înfioră când se gândi cât de impasibil vorbise Lyra despre toți copiii din grupul galben, care muriseră, de parcă vorbea despre un câmp curățat de buruieni sau de adunarea gunoiului.

Se simțea captivă. Nu putea să mai dea ochii cu replicile. Dar nu putea s-o vadă nici pe April, care apărea la geamul bucătăriei, la fiecare două minute, lipindu-și fața de geam, să vadă afară, evident, murind să tragă cu ochiul la replicile din

casa de oaspeți, dar străduindu-se să le respecte intimitatea, la cererea ei.

Gemma știa că fusese nedreaptă – îi ceruse ajutorul și nu îi spusese nimic –, dar cu cât afla mai multe, cu atât îi era mai imposibil de explicat. Nu voia să fie forțată să spună totul cu voce tare. Credea că vorbele i-ar putea arde coardele vocale, să o lase fără ele, să îi facă bășici pe limbă. În clipa aceea, își dorea să nu fi venit în Florida, să nu fi auzit deloc de Haven. Își imagină mâncarea comandată de la Whole Foods, canapeaua mare și pe tatăl ei în celălalt capăt de lume. Pe Kristina fericită și istovită de pastilele ei de dormit. Pe April trimițându-i poze cu câinii amuzanți din Florida. Chiar și pe fututa de Chloe DeWitt și gașca ei de prietene slăbănoage. Ar fi dat orice să se întoarcă în timp și să îi pese doar de Chloe DeWitt.

Dar nu putea. Se așeză pe un șezlong și începu să caute pe internet lucruri despre Emily J. Huang. Era un nume comun. Încercă *Emily J. Huang asistentă,* iar rezultatele ieșiră la suprafață imediat: un anunț funerar din urmă cu patru ani. Anunțul era însoțit de o poză a unei femei asiatice drăguțe, zâmbind. Slujba fusese ținută la First Episcopal Church, în Palm Grove, Florida, văzuse un indicator cu Palm Grove, pe autostradă.

Emily J. Huang s-a întors recent dintr-o călătorie de șapte ani făcută cu Medici Fără Frontiere, în locuri îndepărtate ale lumii, în care a fost voluntar în comunități cu servicii medicale precare...

Probabil că Emily inventase o poveste de acoperire, pe care să le-o spună prietenilor și familiei, pentru perioada în care lucrase la Haven. Nu era de mirare că identitatea asistentei M nu fusese stabilită niciodată. Emily se asigurase că își va ține separată viața personală de cea profesională.

…*iar înainte a fost director de personal la o organizație caritabilă, care plasa copiii proveniți din medii de risc în medii stabile…*

Gemma reciti fraza a doua și a treia oară. Jake pomenise că dr. Saperstein fondase o organizație caritabilă care plasa copii abandonați și orfani. Să fi fost o coincidență? Dădu o căutare

după *Emily J. Huang și Fundația Casa* și tresări. Erau sute de rezultate, multe din ziare sau bloguri de investigații. Unul dintre primele articole, dintr-un ziar din Miami, datat doar cu șase luni înainte de anunțul despre deces, o arăta pe Emily Huang părăsind secția de poliție, cu mâna ridicată, să își acopere fața de camere. Gemma luă o agendă din rucsac și își notă câte ceva, sperând să observe vreo legătură.

Biroul avocatului a dezmințit acuzațiile aduse organizației caritabile Fundația Casa, după o anchetă preliminară care arăta că o parte dintre copiii instituționalizați ar fi dispărut sub tutela acesteia. Verificările noastre arată că cifra lor ar putea fi oriunde între douăzeci și cinci și mai mult de două sute, într-un interval de trei ani, începând cu 2001, perioadă în care organizația s-a dezvoltat masiv, inclusiv la nivel național, și a devenit una dintre cele mai puternice și mai bine dotate din țară. Câteva rude ale copiilor care se pare că au ajuns în grija Fundației Casa au sugerat că organizația ar trebui acuzată de abuz, neglijare și fraudă. Un reclamant a deschis chiar un proces în care acuză organizația de răpire. „După o atentă revizuire a cazurilor în discuție și luând în considerare miile de copii pe care Fundația Casa i-a plasat cu succes și i-a monitorizat, în familii din toată țara, nu considerăm că există un caz, de această dată”, a declarat Charles Lanski, asistentul avocatului.

Fundația Casa a dat un singur comunicat, în care se referă la acuzații ca „nebunești, bizare și complet inventate”. Inițial, nu au răspuns cererii unor declarații suplimentare. Dar mai târziu Megan Shipman, director de publicitate al Fundației Casa, a trimis un e-mail.

„Este neplăcut că acuzațiile unui grup de indivizi cu probleme pun la îndoială munca de douăzeci de ani a organizației, care a plasat mai mult de două mii de copii în familii sigure și fericite”, a scris ea. „Oricine citește acuzațiile în acest context vede că nu sunt decât încercări de a exploata tragedia umană, în scopul obținerii de foloase financiare.”

Toți trei acuzatorii erau, la momentul incidentelor în cauză, consumatori de droguri. Sarab Mueller avea doar

nouăsprezece ani și era dependentă de cocaină, când o femeie care pretindea ea că era de la Fundația Casa i-ar fi oferit două mii de dolari pentru custodia temporară a copilului ei minor, Diamond.

Cât despre instituția de recuperare unde trăiește în prezent, Mueller a declarat pentru Highland News: „Nu am crezut că va fi pentru totdeauna. Am crezut că o voi recăpăta îndată ce îmi voi reveni.” Dar când Mueller și-a revenit, după o lungă perioadă în care a oscilat între stradă, închisoare și programe de reabilitare, a aflat că Fundația Casa nu avea nicio înregistrare care să arate că Diamond ar fi ajuns vreodată în sistemul ei.

Povestea lui Mueller are asemănări sinistre cu cea a Fatimei „Tina” Aboud, care abia ieșise din adolescență, când o femeie pe care ea o descrie ca „asistentă” de la Fundația Casa i-ar fi bătut la ușă. Aboud pretinde că i s-au oferit trei mii de dolari pentru fiul ei, care atunci avea doi ani. Aboud, care suferă de schizofrenie, a fost de acord, crezând că, în caz contrar, CIA va veni după copil. Zece ani mai târziu, Aboud este stabilizată cu ajutorul tratamentelor și încearcă să dea de urma fiului ei, Benjamin, dar fără succes.

Ultimul reclamant este Rick Harliss, iar povestea lui e și mai întortocheată. Highland News a aflat în exclusivitate că Harliss, om bun la toate, a ajuns în închisoare, după o altercație cu angajatorul lui de atunci, Geoffrey Ives, cândva în stafful gigantului farmaceutic Fine&Ives.

Stomacul Gemmei se prăbuși până la călcâie. Pentru o clipă, cuvintele se încețoșară. Clipi, încercând să le facă să redevină clare. Dar numele tatălui ei era tot acolo.

Harliss și-a lăsat fiica în grija fostei soții, Aimee (acum decedată). Ulterior, Aimee a pretins că fiica lor, Brandy-Nicole, a fost răpită din mașină, în timp ce ea era la cumpărături. Dar Harliss a devenit suspicios când contul ei de cumpărături s-a schimbat și când a observat că are o sumă mare de bani cash, în aceeași perioadă când Brandy-Nicole a dispărut.

După ce Highland News a dat publicității povestea acuzațiilor lui Sarah Mueller, cu mai bine de un an în urmă, Rick Harliss pretinde că a recunoscut două persoane dintr-o poză cu personalul de la Fundația Casa, inclusiv o asistentă, Emily J. Huang, pe care el spune că ar fi văzut-o de câteva ori cu fosta lui soție.

Pe lângă dificultatea de a descâlci adevărul – și în favoarea ideii că aceste povești sunt frauduloase –, rămâne faptul că Sarah Mueller și Fatima Aboud se poate să se fi cunoscut. Ambele femei au fost în instituții de reabilitare în aceeași perioadă de timp, deși consilierii acelor programe nu-și amintesc ca ele să fi fost prietene…

Gemma se opri din citit. Capul îi vâjâia din nou. Nu înțelegea nimic. Rick Harliss lucrase cândva pentru familia ei. De ce nu și-l amintea? Trebuie să fi fost când ea era mică. Dar cum se legau aceste povești ale unor copii dispăruți de Haven, de clone, de activitatea caritabilă, de tatăl ei? Tot ce știa e că exista o legătură. Inițial, Jake crezuse că Haven făcea experimente cu medicamente pe copii orfani și avusese dreptate pe jumătate. Dar de ce, dacă la Haven se făceau și clone?

Mai căută pe Google și află că cele mai multe presupuse dispariții se petrecuseră exact în acea perioadă de trei ani când avusese loc procesul tatălui ei împotriva fostului său partener. Așadar, faptele erau următoarele: dr. Saperstein preia controlul institutului în același an în care Richard Haven moare, posibil asasinat. Cam în același timp, tatăl ei începe procesul pentru controlul companiei, posibil din cauză că partenerul său vrea să investească în Haven. Pierde procesul. Între timp, dr. Saperstein e ocupat cu „pierderea” copiilor, prin organizația lui caritabilă, poate chiar cu răpirea lor, în scopuri inimaginabile. Apoi, Fine&Ives intervine și preia Haven, cel puțin financiar, iar institutul începe să cloneze la scară largă, pentru propriile scopuri bolnave.

Tatăl ei spusese: *urmărește banii.* Era sigură că îi scapă ceva și era sigură că era ceva legat de bani, de traseul fondurilor de la armată la Fine&Ives și la Haven.

Căută pe Google *Rick Harliss,* dar, deși era menționat de câteva ori în articolul legat de Fundația Casa, reușise să evite fotografii. Găsi un Rick Harliss care era avocat în Tallahassee și

un Rick Harliss care avea propria afacere, dar nu găsi măcar o poză cu Rick Harliss cel care credea că fiica lui, Brandy-Nicole, fusese vândută către Fundația Casa. Apoi, amintindu-și că fusese închis, adăugă la căutare: *poză de identitate.* Aproape instant, ajunse pe un site numit – ce lipsă de imaginație – pozadeidentitate.com.

Pentru o secundă, două, trei, inima ei se opri.

Era mai tânăr în poză și cu toate că ochii îi erau roșii, iar expresia încruntată, arăta bine. Își aminti de respirația lui mirosind a cafea, de părul slinos. Îmbătrânise oribil. Și totuși, în ciuda diferențelor, el era.

Tipul din stația de benzină. *Ce știi despre Haven?* Și își aminti acum că avusese senzația aceea de familiaritate. Și-l amintise, cel puțin vag, iar acum știa de ce. Lucrase pentru tatăl ei. Probabil, fusese unul dintre tipii care se tot roteau și care aveau grijă de grădină, curățau piscina sau vopseau casa.

Mereu revenea la tatăl ei și la Haven. Acela era centrul misterului, originea cancerului, tumora care se metastaziase în alte sute de mistere.

— Gemma?

Ridică privirea. Nu o auzise pe April ieșind. Repede, băgă telefonul în buzunar, de parcă April ar fi putut citi de pe partea cealaltă a piscinei.

— Ce faci aici?

April se încruntă și își dădu la o parte de pe față buclele.

— Nimic. Mă gândeam. Încercam să nu mă gândesc.

Gemma se ridică. Brusc, distanța dintre ea și April părea foarte mare.

— Ai promis că îmi explici.

Vocea lui April era pițigăiată, de parcă fusese strânsă prea tare. Gemma își frecă fruntea.

— Știu. Scuze! Încă încerc să îmi pun ordine în gânduri.

April coborî de pe verandă. Era desculță și îmbrăcată deja pentru somn, în pantaloni scurți din bumbac și un tricou prea mare pe care scria Bubba Gump Shrimp Company. Gemma era uimită de cât de normal arăta: bronzată, odihnită, frumoasă. Ea și April mereu spuseseră că erau extratereștri, membre ale unor specii diferite, scăpate pe această planetă să sufere printre oameni, poate, să plătească pentru păcate comise într-o viață

anterioară, pe planeta de unde proveneau. Dar April nu era extraterestru. April era de acolo.

Și o fracțiune de secundă Gemma o urî.

— Ei bine?

April se opri la câteva picioare de Gemma, cu brațele strânse în jurul corpului. Nu zâmbea.

— Ascult.

Gemma își feri privirea, jenată. April o ajutase. April mereu o ajuta. Dar cum să înceapă să-i spună ce văzuse? Cum putea să vorbească despre cealaltă Gemma, geamăna ei de coșmar? Parcă era ceva dintr-un film de groază.

— Haven folosea replici, zise ea, pentru că părea un început la fel de bun ca oricare altul. Le creau pentru un motiv anume. Noi credem că la Haven le infectau cu un fel de boală, adăugă repede, înainte să își piardă firea.

— O boală? repetă April.

Se holba la Gemma cu gura căscată.

— Și le-ai adus aici?

— Nu e contagioasă, ca gripa.

Gemma simți că i se face rău gândindu-se. Spera să aibă dreptate. Nu prea înțelesese tot ce îi citise Jake. Băiatul părea în regulă, aproape normal. Dar o văzuse pe fată poticnindu-se. Problemele de coordonare a mersului erau printre primele simptome, citise el.

— Nu o poți contacta decât prin țesut, transfer de organe sau… ingestie. Și durează ani să se manifeste. E ca boala vacii nebune sau ca Alzheimer sau așa ceva.

— Bunicii mei m-ar omorî, zise April, iar furia Gemmei reveni.

La circa șase metri de ele erau doi oameni care fuseseră crescuți ca vase Petri umane, iar April se gândea doar că putea da de belele.

— Ce crezi că fac acolo înăuntru?

— Nu știu.

Când se întoarse, văzu că nu mai erau în sufragerie. Probabil că erau în bucătărie sau în dormitor. Inexplicabil, era bucuroasă. Nu voia să-i vadă April. Nu merita să îi vadă.

— Nu știu. Mănâncă. Dorm. Încearcă să se odihnească. Ce fac oamenii normali.

April râse într-un fel care nu îi plăcu, de parcă i-ar fi spus o glumă.

— Și ești sigură că nu o să ne… infecteze?

— Doar dacă mergi peste ei ca un zombi și le mănânci creierele, zise Gemma sarcastic, iar April aprobă, de parcă o liniștise.

Încă se uita spre casa de oaspeți. Un pahar cu apă și o doză de cola, pe măsuța de cafea, erau singurele semne că cineva fusese acolo.

— Și pot… vorbi și altele? întrebă April. Și mănâncă mâncare normală?

— Da, pot vorbi și altele.

Vocea Gemmei sunase strident, dar nu-i păsa.

— Sunt oameni.

Dacă se gândise măcar o clipă să îi spună lui April despre fata cu fața ei, acum știa că nu o va face niciodată. Nu putea.

— Bine, bine. Iisuse! Calmează-te!

April dădu ochii peste cap, de parcă Gemma ar fi fost cea absurdă.

— Scuze că nu sunt expertă în clone.

— Replici, o corectă Gemma automat. Nu le place să le spui „clone”.

Habar n-avea de unde știa, dar observase că Lyra tresărea ori de câte ori folosea cuvântul, cum tresărise April când cineva le făcuse „lesbi” pe mamele ei sau cum tresărea ea când auzea cuvântul „gras”.

— Pe bune?

April râse iar:

— Da, pe bune!

Deja era mai mult decât nervoasă. Era furioasă. Nu era legată de fata din mlaștini, și totuși era: erau conectate, erau la fel. Ceea ce însemna că și ea murise. Un pic, dar murise.

— Ei pot vorbi, au sentimente, lucruri care le plac și care nu le plac, visează, respiră și suferă, ca oricine.

— Bine, bine. Îmi pare rău.

Acum, April se uita la Gemma de parcă nu o cunoștea.

— Sunt doar un pic speriată, da?

Gemma nu zise nimic.

— Trebuie să recunoști că e ciudat… adică, ai spus chiar tu că sunt create. Genul preparat aluat, copt, concepere *în vitro.*

— Trebuie să îți amintesc, i-o trânti Gemma, fără măcar să știe de ce era furioasă, că așa ai fost făcută și tu.

Într-o clipă știu că nu trebuia să spună asta. April îngheță.

— Mă compari cu una dintre ele? șopti ea.

Gemma nu se lăsă păcălită de tonul ei. Cu cât April vorbea mai încet, cu atât era mai furioasă.

— Doar pentru că mama e lesbiană eu sunt un fel de ciudățenie?

Gemma deja se simțea vinovată. Dar era prea târziu să-și retragă cuvintele. Și ce ar spune April, dacă ar ști că Gemma avea o clonă plutind pe undeva, poate chiar mai mult de una? Că Gemma își amintea de Haven din copilărie?

— Ziceam doar.

Nu suporta să vadă suferința de pe fața lui April, așa că își feri privirea.

— Mulți ar crede că nu ești în cea mai mare măsură să judeci.

— Știu.

Vocea lui April era tăioasă ca o palmă.

— Dar nu știam că tu ești unul dintre ei.

Se întoarse, iar Gemma o văzu că duce repede o mână la ochi. April nu plângea niciodată. Brusc, Gemma se simți cuprinsă de o vină sfâșietoare. Avea impresia că stomacul ei se va răsuci și îi va ieși pe gât. Aproape că puse o mână pe umărul lui April – aproape că implora iertare –, când April vorbi din nou.

— Poate că ar trebui să pleci.

Nu se întoarse, dar vocea ei era impasibilă și plată, iar Gemma se gândi că poate se înșelase, poate că April nici nu plânsese.

— Ce?

— M-ai auzit. Poate că ar trebui să pleci. Tu și noii tăi cei mai buni prieteni.

Se întoarse ușor, astfel că Gemma văzu familiara linie înclinată a nasului ei, curba blândă a obrazului, o șuviță de păr negru și în clipa aceea își dădu seama că ceva se schimbase pentru totdeauna.

— Ai timp până dimineață, zise April.

Se mișcă neauzit prin iarbă și intră în casă. Gemma își dori să fi plecat cu pași nervoși. Își dori să vină un cutremur sau să se crape pământul, orice în afară de tăcerea aceea oribilă, de cântecul relaxat al greierilor din copaci și de bâzâitul televizorului, de lumea care zumzăia și o acompania, în timp ce

lumea ei se sfârșea. April nu privi în urmă nici măcar o dată. După ce închise ușa, Gemma auzi încuietoarea.

Apoi rămase singură.

DOISPREZECE

Gemma se trezi dintr-un coșmar, cu obrazul lipit de o fâșie de plastic și cu soarele bătându-i în ochi. Imediat își aminti de cearta cu April. Avea o senzație oribilă, lipicioasă, de parcă ceva ud era prins de ea. Nu-și amintea coșmarul, dar rămăsese cu gândul neplăcut că ceva o vânase, nu o lăsase în pace.

Se ridică și-și atinse obrazul, unde șezlongul îi lăsase urme. Geamurile de la casa principală reflectau lumina și nu putea să vadă dincolo de ele, dar se gândi că probabil April dormea, își verifică telefonul: nouă și jumătate. Observă că agenda nu era pe jos, unde o lăsase. Probabil că o băgase în rucsac.

Încă înainte să se gândească ce să facă în privința replicilor, era hotărâtă să îi ceară scuze lui April, să îi explice. April era cea mai bună prietenă a ei, singura ei prietenă bună, dacă nu îl socotea pe Pete și nu era sigură că putea. April era speriată de replici, dar oricine ar fi fost. Iar ea se purtase oribil. Meritase să doarmă afară, meritase să-i înțepenească gâtul și umerii, la fel cum merita și gustul de pește mort din gură.

Va face cafea. Își va cere scuze. Îi va spune lui April tot, inclusiv adevărul despre fata moartă, pe care o văzuse în mlaștini. Urcă scările și prinse curaj când găsi ușa din spate descuiată. Părea un semn că April e gata s-o ierte. Bucătăria era goală, dar era cafea făcută și pe masă se afla o farfurie murdară, lângă o sticlă de ketchup. Deci April era trează. Gemma era gata să o strige, când văzu biletul atârnat de dulap, lângă o cană roșie, pe care scria „San Francisco”.

Biletul era foarte scurt.

Am plecat să alerg, apoi mă duc la tenis. Mă întorc pe la prânz. Te rog să pleci.

April

Gemma mototoli hârtia și o aruncă la gunoi. Avea chef să arunce cu ceva, dar nu voia să aibă probleme cu bunicii lui April, așa că deschise ușa din spate și o trânti de trei ori. Era furioasă din nou. Afurisita sa de April! Ea se chinuise prin mlaștini,

aproape fusese împușcată, se ascunsese de armată, pentru a descoperi cele mai ascunse și cele mai întunecate secrete ale familiei. Își găsise afurisita de clonă. Iar April făcuse jogging, lua lecții de tenis și o dădea afară pentru o singură tâmpenie pe care o spusese. Acum Gemma recunoștea, cu răutate, că se bucură că i-o spusese.

Făcu un duș, lăsă păr în scurgere și nu se sinchisi să îl curețe, apoi se spălă bine pe dinți. Cel puțin arăta ceva mai bine după somn, nu mai semăna cu un zombi dintr-un film de groază, readus la viață de plăcerea de a mânca creier.

Jos, își puse cafea într-o cană – mulțumită, din nou, că putea folosi ultimul lapte rămas – și încercă să îl sune pe Jake. Telefonul lui suna, dar nu răspundea. Așteptă câteva minute, apoi încercă din nou. Când văzu că nu răspunde, îi trimise un mesaj. *Te-ai trezit?* Era doar zece, dar nu își putea închipui că doarme, nu după ziua anterioară și tot ce descoperiseră despre Haven.

Era la jumătatea drumului spre casa de oaspeți, când ceva îi scrâșni la picioare: balsamul de buze, care îi căzuse din rucsac și se rostogolise lângă piscină. Văzu că și geanta e lângă el, iar când se duse să bage balsamul în ea observă că totul era răvășit, de parcă ar fi scotocit cineva. Instinctiv, își căută portofelul. Cârdurile de credit erau acolo, dar scosese trei sute de dolari de la un ATM din Walmart, cu o zi înainte, și nu mai erau.

Se simțea ca atunci când mama ei cedase, o singură dată, o dusese într-un parc de distracții și se dăduseră amândouă într-un carusel numit Cobra. Urcând mai sus, mai sus, mai sus, spre prima coamă, apoi urmând primul coborâș, Gemma își dădu seama că făcuse o greșeală uriașă: nu încercase să afle ce era de partea cealaltă.

Casa de oaspeți era goală. Văzu de cum intră. Chiar o simțea goală și se temea să vorbească tare, pentru că nu voia să își audă vocea absorbită de covor. Totuși, trecu dintr-o cameră în alta, verifică baia, ba chiar deschise ușile dulapului, de parcă Lyra și 72 puteau să se ascundă acolo. O clipă își imagină, delirant, chiar că Lyra, 72 și April ieșiseră împreună undeva aproape de ocean, îmbrăcați în costume albe de tenis, să exerseze.

Dar nu avea rost să se prefacă. Replicile dispăruseră.

•

Jake nu îi răspunsese la mesaj. Încercă să îl sune din nou, apoi își aminti că spusese că respectiva casă a mătușii lui e destul de rustică și semnalul e prost. Îi scrisese adresa și numărul de telefon de acasă pe spatele unui staniol ce părea să fie de la un pachet de țigări și încercă să sune și la acel număr, de trei ori la rând. Sună din nou pe mobil, dar la cele două apeluri ale ei intră direct căsuța vocală. Nu înțelegea ce însemna asta, dar era speriată. Tipăriturile de pe Haven Files fuseseră recuperate de la femeia care se aruncase în aer. Părea evident că el va da de belea. Poate că deja era cu polițiștii. Dacă ei credeau că Jake are vreo legătură cu explozia?

Era zece și jumătate și devenea disperată. Nu avea de gând să mai fie acolo când se întorcea April, mai degrabă făcea autostopul. Sau mergea pe jos.

Apoi își aminti de Pete.

El răspunse din prima.

— Cavalerul tău în armură strălucitoare, zise el, pe ton de bariton. Cu cine am plăcerea să vorbesc?

— Cu o doamnă care a dat de bucluc, zise Gemma.

Sunetul vocii lui îi mai ridică moralul un pic.

— Am nevoie de ajutor.

Pete își drese vocea.

— Ai noroc. Cu asta se ocupă cavalerii în armură. Ajutorul e pâinea și untul nostru. Care e problema?

— Am nevoie să vii să mă iei – îi dădu adresa lui April, din Bowling Springs – cât de repede se poate. Îți explic când ajungi aici.

— Să trăiți, căpitane! zise Pete. Voi fi acolo cât dă mielul din coadă de două ori.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă „șezi blândă”. Vin îndată.

Gemma închise, simțindu-se deja mai bine. Pete era enervant câteodată, dar puteai să te bazezi pe el și era drăguț. Și avea haz. Cam cum ar fi fost să aibă un Pomeranian pufos. Dacă pomeranienii ar fi știut să conducă și ar fi știut versurile de la *Baby Got Back.*

Ajunse acolo în mai puțin de o jumătate de oră, iar inima ei își reveni când văzu ridicolul minivan mov legănându-se pe drum.

Pete se aplecă să îi deschidă ușa, iar ea mai că se așeză pe o pungă cu gogoși, aflată pe locul pasagerului.

— M-am gândit că n-ai mâncat. E și cafea, dacă vrei.

Două pahare mari de unică folosință stăteau în suport,

Pete probabil că stătuse la soare cu o zi înainte, pentru că brațele și puntea nasului îi erau și mai pistruiate. Dar îi stătea bine cu pistrui, parcă erau praf de stele. Gemma era foarte conștientă de faptul că atunci când stătea jos pantalonii ei scurți îi intrau în coapse și își dori să fi purtat blugi. Până și genunchii ei arătau grași. Să își ascundă jena, se uită în jos, jucându-se cu capacul paharului de cafea.

— Nu glumeai cu cavalerul-în-armură, zise ea.

El radie spre ea. Chiar radia. Zâmbetul lui aproape că o orbi.

— Deci unde mergem?

Gemma știa că n-are rost să încerce să pornească după replici. Ea nu era Sherlock Holmes și nu aveau amprente de urmărit. Cel mai probabil, plecaseră în toiul nopții și puteau fi oriunde. Trebuia să vorbească cu Jake. El ar fi putut avea o idee despre ce să facă mai departe. Din fericire, îi notase adresa când îi dăduse numărul de fix al mătușii lui. Cel puțin replicile nu îi furaseră portofelul cu toate cele. Un pic de milă avuseseră.

— Aici.

Scoase bucata de folie și i-o dădu lui Pete. El ridică sprâncenele.

— Ăsta e un indiciu?

— Doar condu, bine? Trebuie să vorbesc cu prietenul meu Jake. Nu răspunde la telefon.

Într-o clipă, fața lui Pete se schimbă.

— Când ai spus „ajutor”, nu m-am gândit că ai nevoie să te duc cu mașina la iubitul tău, zise el și, cu toate că porni mașina, își dădu seama că se simțea jignit.

— Nu e iubitul meu. Crede-mă. E…

Era cât pe ce să spună că nu era de nasul ei, dar își dădu seama că asta nu îl va face pe Pete să se simtă mai bine. Mai ales că începea să spere că Pete era de nasul ei.

— Uite ce e! El m-a ajutat. E complicat…

Vocea ei se stinse. Pete se strâmbă, de parcă nu era convins.

— Și de ce Prințul fermecat n-a venit să te ia?

— Ți-am spus. Nu pot să dau de el, zise ea, iar el pufni. Uite ce e, ai înțeles greșit. Tatăl lui Jake a fost un mare obsedat de Haven. După moartea lui, Jake a cam continuat ce făcea el.

— Haven?

Pete părea nedumerit.

— Locul despre care am auzit la radio? Cel aruncat în aer?

— Dap. Acela.

Gemma trase aer în piept. Acum GPS-ul îi direcționa spre un drum secundar, iar Gemma se trezi că fără să vrea scanează străzile în căutarea lui April, în haine de jogging. Fu cuprinsă brusc de gândul că odată ce vor intra pe autostradă se va termina. Nu o va mai vedea pe April niciodată. Și știa că, parțial, fusese vina ei. Ar fi trebuit să vorbească cu April, să aibă încredere în ea mai devreme, să îi fi spus secretul, să îi explice. Se întoarse din nou spre Pete.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu ți le-am spus. O să pară nebunii, să știi. Dacă o să îți spun, o să crezi că sunt dusă. Trebuie să îmi promiți că nu o să crezi asta.

— Jur!

Nu mai părea supărat.

— Virați la dreapta pe County Route 39, indică GPS-ul.

Gemma se mai uită o dată după April, dar străzile erau pustii. De parcă așteptau ceva sau pe cineva.

— E o poveste destul de lungă, zise Gemma.

Inima o înghiontea pe sub coaste, parcă încercând să iasă printre ele. Cum să înceapă? Pete zâmbi, doar un pic.

— Ai la dispoziție o sută patruzeci de kilometri, preciză el și se întinse după gogoși. Așa că poți începe.

•

Cu Pete era ușor să vorbești. Gemma nu se așteptase să fie un om care știe atât de bine să asculte, dar era. Nu o întrerupse cu întrebări prostești și nu țipă, nevenindu-i să creadă, când îi spuse că dăduseră peste replici – realmente dăduseră peste ele – în mlaștini. O singură dată o întrerupse, când îi povestise cum o găsise pe fata moartă, care avea fața exact ca a ei. Replica ei. Apoi el zise doar:

— Iisuse! Continuă!

Până să termine de povestit tot – despre drumul lung și chinuitor prin mlaștini, despre dosarul pe care Lyra îl furase de la Haven, despre encefalopatia spongiformă transmisibilă;

despre cum s-a trezit și a descoperit că replicile dispăruseră cu toți banii ei; despre Jake, tatăl lui, Haven Files, Îngerul de Foc și misiunea ei din partea lui Dumnezeu – ajunseră pe strada lui Jake.

El nu mințise despre casa mătușii lui, chiar era rustică. Route 12, la periferia Little Waller, era un drum îngust, prăfuit și plin de gropi. Pe fiecare parte a drumului, în spatele tufișurilor sălbatice, pomii parcă lansau un fel de ofensivă decisivă, casele erau prefabricate, erau și rulote care arătau mai rău decât ai fi crezut la prima vedere, încovoiate sub soarele amiezii, străduindu-se să rămână în picioare în căldura arzătoare. Gemma simți un neașteptat val de milă. Nu era de mirare că Jake era obsedat de moartea tatălui său, de atâția ani. Nu prea putea să facă altceva. Era un loc singuratic.

Trecură înghesuiți pe lângă un camion pe care scria „Florida Energy” și care era înclinat într-un canal adânc, pe o parte a străzii; un bărbat cu cască era cățărat pe stâlp, umblând la cablu, iar câțiva muncitori stăteau și se uitau. Gemma fu ușurată să vadă că mașina lui Jake era pe alee sau mai bine zis pe micul petic de praf care juca rol de alee. Pentru prima dată, observă că bara de protecție era plină cu autocolante, unele peste altele, atât de vechi, că nu se înțelegea ce scrie pe ele. Se întrebă dacă fusese mașina tatălui său.

Pete trase în spatele mașinii lui Jake, dar nu încercă să coboare. În schimb, se aplecă peste volan, privind spre casă. Era de un galben urât, cu obloane maronii, dintre care două atârnau ciudat. Cineva încercase să curețe un pic din iarba din față – Gemma se gândi că fusese Jake, care își aliniase ustensilele perfect –, dar copacii își recuperau încet teritoriul, în timp ce jardinierele de la geamuri erau goale. Nimeni nu prea se mândrise cu casa aceea, cu siguranță.

— Ei bine, zise Pete, cu obișnuita-i veselie, cel puțin nu va trebui să ne descălțăm.

Gemma își linse buzele. Cafeaua fusese prea dulce, iar acum avea în gură o senzație ciudată, nisipoasă. Pete încă nu reacționase la povestea ei, nu direct. Poate că nu o credea.

— Uite ce e. Tot ce ți-am spus…

Pete se întoarse spre ea. Ochii lui erau de aceeași culoare cu ai lui Rufus. Caramel, calzi.

— Poți să ai încredere în mine, zise el.

Parcă îi citise gândurile.
— Nu voi spune nimănui.
Parcă o bulă de aer din pieptul ei fusese eliberată.
— Deci… nu mă crezi nebună?
— Cei care plătesc cinci dolari pe o cafea sunt nebuni, zise el.
Apoi se încruntă.
— Dar ești într-un mare rahat.
Niciodată nu îl auzise pe un ton atât de serios, iar în clipa aceea își dădu seama că arăta bine. Nu doar drăguț. Nu cu haz. Arătos. Bărbie dreaptă, cu un început de barbă, toți pistruii aceia aurii, părul care îi cădea moale pe frunte.
— Sunt îngrijorat pentru tine. Oameni puternici s-au străduit să țină secretă activitatea de la Haven. Părerea mea e că nu se vor opri acum.
— Nimeni nu știe că am fost în mlaștini, zise Gemma.
Stomacul i se strânse, totuși.
— Nimeni nu știe ce am aflat.
— Așa crezi tu! replică Pete.
Apoi adăugă, cu voce mai joasă:
— Nu încerc să te sperii. Dar trebuie să avem grijă.
Uimitor, se gândea Gemma, cât de bine suna pluralul și mai că îl luă în brațe. Aproape că îl sărută. Hristoase! Avea fantezii despre cum ar fi fost să îl sărute pe Pete Perversul. Lui April nu i-ar fi venit să creadă. Dacă April va mai vorbi vreodată cu ea.
Aici era mai cald decât fusese în cartierul bunicilor lui April, în ciuda umbrei. Gemmei i se făcu milă de băieții de la Florida Energy.
— O să îți placă Jake, zise ea, parțial, să se convingă pe sine.
Crengile copacilor se ridicau și coborau tăcute, atinse de un vânt fantomatic. Nu știa de ce se simte atât de neliniștită. Ceva era straniu acolo, locul acela parcă era o bucată de drum părăsit, din filmele de groază, după o apocalipsă zombi.
Pete ridică din umeri. Dar tot părea nefericit, agitat sau și una, și alta.
— Oamenii mei sunt ciudați, zise el. Ciudat este ce fac eu.
— O să avem un plan. O să vezi, zise ea, mai mult să se liniștească pe sine.
O pisică tigrată stătea la soare pe veranda murdară și se uita insolent la ei, în timp ce sunetul soneriei reverberă prin casă. *N-ar trebui să fiți aici,* parcă le spunea, iar Gemma nu se putu

abține să simtă la fel. Pentru o clipă lungă, nu auzi nicio mișcare. Începu să nu mai fie doar agitată, ci să-i fie cu adevărat frică. Apăsă din nou un deget pe sonerie și, în același timp, apăsă pe clanță. Încuiată. În cele din urmă, auzi pași. În geamul de lângă ușă îl văzu pe Jake că dă la o parte jaluzelele și se uită la ei. Apoi sunetul ușii descuiate. Ușurarea i se păru ceva fizic, ca un loc unde putea să se întindă.

— Doamne! zise că când el deschise ușa. M-am temut că s-a întâmplat ceva. M-am speriat…

Dar vocea i se stinse, când văzu că el doar crăpase ușa și stătea într-o parte, ca să nu intre ei.

— Ce faci aici?

O privea de parcă nu o mai văzuse în viața lui. Părea furios. Nu era chiar primirea la care se aștepta. Lângă ea, Pete se roti privind înapoi spre stradă, de parcă ar fi luat în calcul o fugă rapidă.

— Nu răspundeai la telefon, zise Gemma. Am sunat de o grămadă de ori.

— Nu-mi găsesc telefonul. Nu știu ce s-a întâmplat cu el.

Privirea lui mătură strada din spatele lor.

— Chiar ar trebui să plecați.

Vru să închidă ușa.

— Stai!

Gemma puse o mână pe ușă. O clipă el parcă vru să o închidă peste degetele ei, dar se răzgândi.

— Nu înțelegi. Replicile… au dispărut.

— Taci!

Jake îi făcu semn să tacă, de parcă ar fi înjurat în biserică. Era suficient de aproape să vadă că transpira. Frică. Jake Witz, își dădu ea seama, nu era furios. Era îngrozit.

— Vorbește mai încet!

— Am venit să ne ajuți… începu Pete, dar ea îl opri.

Era agitată, și nechibzuită, și amețitor de confuză.

— Nu m-ai auzit? Au dispărut, zise ea. Trebuie să fi plecat în toiul nopții. Mi-au luat banii. Poate că ei au luat și telefonul tău…

— Te-am auzit.

Încă o dată, privirea lui Jake se duse spre drum.

— Nu e problema mea. Nici a voastră. Acum, plecați de aici! Nu ar fi trebuit să veniți. Nu vă cunosc, da?

Ridică vocea. Practic, striga.

— Nici măcar nu vă cunosc.

Din nou, Gemma îl împiedică să închidă ușa, doar cu degetele. Își puse mâna pe tocul ușii, să nu o poată închide. Avea senzația aceea de blocaj în gât, când încerci să nu strigi.

— Ce s-a întâmplat? zise ea. Ai probleme cu poliția?

— Poliția.

Jake scoase un sunet care putea fi râs sau tuse.

— Nu poliția.

Făcu un pas în față, o luă prin surprindere și o forță să dea drumul tocului ușii.

— Luminile mele funcționează, adăugă el aproape furios, aplecându-se atât de aproape, că ea îi simțea respirația pe față.

Înainte să îl poată întreba ce voia să spună, el închise ușa și se auzi încuietoarea.

O clipă Gemma rămase pe loc, uimită. Chiar și cu Pete lângă ea, niciodată în viață nu se simțise mai singură. Era prea jenată să se uite la el. Ea îl târâse până acolo, îi promisese că Jake îi va ajuta, iar el nici măcar nu îi lăsa să intre.

— Sigur s-a întâmplat ceva. Nu era așa ieri.

Se gândi la cum arătase, cu transpirația pe piele, și la ce îi spusese: „Luminile mele funcționează."

— Gemma…

În vocea lui Pete era un ton de avertizare, dar era prea supărată să îl audă.

— Cineva a ajuns la el… ieri, implora după informații…

— Gemma…

Pete o apucă de mână, iar contactul brusc o reduse la tăcere. Palmele ei erau transpirate, dar ale lui erau uscate, reci și mari.

— Ciudat că au nevoie de atâția oameni care să lucreze la cablurile electrice, nu crezi? zise el încet, în timp ce o ghida să iasă de pe verandă, spre camionetă.

Pete nu se uită spre tipii de la Florida Energy, aflați ceva mai în jos pe stradă, dar ea își dădu seama, după cum privea drept în față, că se străduiește să nu se uite. Se uită instinctiv spre locul unde șase sau șapte muncitori cu căști și veste încă stăteau – fără să facă nimic – și avu senzația că o fracțiune de secundă evitaseră să îi întâlnească privirea. Apoi înțelese ce spusese Jake despre lumini.

Nu era un nonsens. Era un cod. *Luminile mele funcționează.* Însemna: camionul Florida Energy nu are ce căuta aici, nici

oamenii de peste drum, cu mașina lor plină de antene. Deși Gemma își mutase privirea cât de repede putuse, prinsese privirea unuia dintre bărbații de pe drum: proaspăt bărbierit, privire rece, alb ca hârtia. Nu avea tenul cuiva care lucra toată ziua afară.

Jake era urmărit. Ceea ce însemna: acum și ei erau. Nu era de mirare că Jake îi alungase și strigase că nu îi cunoaște. Încercase să îi protejeze. Simți pornirea copleșitoare de a se întoarce, de a goni spre ușă și de a intra ca să-i mulțumească. Dar ar fi fost mai mult decât o prostie. În schimb, se îndreptă țeapănă, cu spatele, spre camionetă și urcă, încercând să pară indiferentă, de parcă toată povestea ar fi fost o greșeală. Poate că bărbații – oricine erau – vor crede că erau doar cunoștințe ale lui Jake, care veniseră să-i înapoieze ceva sau să-l salute.

În mașină, Pete își șterse mâinile de blugi, înainte să apuce strâns volanul. Nu vorbiră. Pete se tot uita în oglinda retrovizoare, în timp ce dădeau înapoi, să iasă pe autostradă. *Vă rog, nu veniți după noi,* se gândea Gemma. Strânse pumnii: *nu veniți după noi.* Dar o clipă mai târziu un Volvo maro ieși de pe un alt drumeag și apăru în spatele lor. O coincidență? Nu prea-i venea să creadă.

— Crezi… începu, dar Pete o întrerupse.

— Nu acum. Trebuie să gândesc.

Pete – Pete cel care pălăvrăgea necontenit – rămăsese fără ceva de spus, iar asta o speria mai mult decât mașina din spate. Nu era o coincidență: mașina îi urmase, chiar dacă o cotiseră de mai multe ori pe drumurile mizerabile de țară, chiar și după ce ajunseră în centrul Little Waller, așa cum era el: câteva drumuri murdare, pline cu magazine de cauciucuri, fast-fooduri și magazine cu lichioruri și cu ieftinituri. Șoferul nici măcar nu se sinchisea să fie subtil, iar asta, la fel, o speria pe Gemma și o făcea să îi fie foame. Era ca atunci când o pisică se juca cu prada, fără grabă, deja sigură că va obține satisfacție.

— Trebuie să scăpăm de ei.

Gemma abia își recunoscu vocea când vorbi. Parcă un necunoscut i se vârâse în gât și pusese stăpânire pe coardele vocale.

— Să scăpăm de ei? repetă Pete.

Gemma își dădu seama cât de încordat e. Era îndoit peste volan, privind drept în față, la drum, de parcă drumul ar fi putut să dispară, pur și simplu.

— Hristoase! Tu chiar împingi la limită povestea cu cavalerul în armură strălucitoare, știi?

Smuci puternic volanul spre stânga, iar Gemma fu aruncată în ușă. Doar treizeci de secunde mai târziu, încet, Volvoul coti și el. Era atât de absurd, ei goneau într-un minivan de culoarea vinetelor. La fel de bine puteau fi într-o navă cu pernă de aer. Nu aveau cum să fie invizibili.

— Cine sunt tipii ăștia?

— Poate sunt polițiști, răspunse Gemma.

Avea o senzație groaznică în stomac, apăsătoare, de parcă încerca să digere o rolă de hârtie igienică. Ea îl băgase pe Pete în asta. Ea îi băgase pe toți în asta.

— Probabil, de la armată.

— Armată.

Pete repetă cuvântul de parcă nu îl mai auzise. Pistruii ieșeau în evidență și mai clar pe pielea lui, de parcă până și ei voiau să o ia la fugă.

— Iisuse…

— Tu ai zis că vrei să ajuți.

Gemma își strângea mâinile atât de tare încât era sigură că își va rupe pielea. Pete oftă.

— Vreau. Doar că nu m-am gândit că o să ajungem atât de repede într-o scenă de urmărire ca-n filme. În regulă! Ai grijă! Ai centura pusă?

Gemma aprobă. Era prea agitată să vorbească. Un indicator din față arăta drumul spre autostrada interstatală, iar acolo erau mai multe mașini care ieșeau sau intrau pe ea. Volvoul încă îi urmărea, dar la o distanță de vreo patruzeci și cinci de metri. Pete porni semnalizatoarele și intră pe banda din stânga, de parcă voia să întoarcă și să intre la un shopping mall care se lăuda cu două magazine de băuturi alcoolice, un salon de cosmetică și un Pizza Joint. Cel puțin o mașină ajunse imediat în spatele lor, despărțindu-i temporar de Volvo. Semaforul se făcu roșu. Pete înaintă un pic. Gemma îl auzea respirând. Ea avea impresia că nu putea respira, de parcă era strânsă între două farfurii din fier.

— Ce fa…? începu, dar apoi semaforul se făcu verde, iar Pete apăsă pe accelerator.

Motorul gemu, apoi îi aruncă în față. Gemma aproape că se lovi cu capul de bord, înainte să fie trasă înapoi de centură, lovindu-se cu capul de spătar. Pete smuci volanul spre dreapta, trecând peste benzi. Câțiva șoferi claxonară lung, iar un Chevy se opri scrâșnind, pentru a evita coliziunea cu ei.

— Ce dracu’? Ce dracu’?

Gemă țipa și răsunară mai multe claxoane când Pete intră patinând pe autostradă. Apoi se termină. Pete accelera. Mașinile goneau pe lângă ei, un șir zdravăn de vehicule strălucind în lumina soarelui, iar ei erau printre ele, în timp ce Volvo-ul rămăsese în urmă. Cerul era senin și plin cu nori pufoși. Puteau fi oricine, mergând oriunde.

— Ce mai scenă de urmărire, nu? zise Pete abia respirând.

Gemma nu se putu abține: toată frica ei se transformă în dorința de a râde. Practic, o sălta de pe scaun. Se aplecă în față, ținându-se de burtă și râzând atât de tare, încât o durea. Pete începu să râdă și el. Apoi grohăi râzând, iar asta o făcu pe Gemma să râdă și mai tare, până nu mai putu respira și fu nevoită să se lase pe spate și să tragă aer în piept.

— Nu e rău, zise ea.

Avea ochii în lacrimi și vedea încețoșat autostrada și orașele anoste din jurul ei, toate la fel, copiate unul după altul.

— Nu e rău deloc.

TREISPREZECE

Mai merseră o oră. Pete intră pe alte diverse autostrăzi, de câteva ori, în caz că mai erau urmăriți, deși Gemma nu putea să își închipuie cum putea cineva să îi mai urmărească. Fu surprinsă când văzu un indicator cu Palm Grove – orașul în care locuise Emily Huang, asistenta de la Haven, care fusese omorâtă înainte să poată vorbi cu domnul Witz – și la fel de surprinsă când Pete ieși de pe autostradă.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mor de foame. Pe bune că sunt pe cale de autocanibalizare. Și am nevoie de ambele mâini să conduc.

— Și mie mi-e foame, zise Gemma, înainte să își aducă aminte că mereu încercase să nu recunoască în fața altora că îi e foame.

Dar, desigur, tocmai scăpaseră de o urmărire a celor din armată, așa că obișnuitele ei griji legate de greutate, de faptul că se îngrașă, păreau o nimica toată. În plus, Pete nu se uita așa la ea, de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu ea, de parcă ea chiar n-ar trebui să mănânce, de parcă ar fi chiar drăguță, dacă ar slăbi un pic.

Îi plăcea cum o privește Pete.

Opriră la un bistro, peste drum de un motel pe nume „Starlite”, care avea parcarea goală, cu excepția unui Chevrolet alb și a câtorva mașini vechi, prăfuite. Nu voia să se gândească la ce fel de oameni foloseau acel motel în amiaza mare. Coborî din mașină și se întinse, corpul o durea de la cum stătuse îndoită pe șezlong toată noaptea. Din nou avu acea senzație îngrozitoare, prin tot corpul, că era urmărită. Se răsuci, sigură că văzuse o față trăgând cu ochiul de la un geam al motelului. Dar era doar un truc al luminii.

Totuși, chiar și după ce se așezară și începură să înfulece niște burgeri imenși și o farfurie cu cartofi prăjiți, atât de mulți că păreau să sfideze fizica, ea se tot uita afară pe geam. Încă o mașină opri în parcare, iar inima ei se opri. Dar era doar un tată cu doi copii. Și, după o vreme, începu să se relaxeze.

— Deci care e următoarea mișcare?

Pete așteptase până când terminaseră amândoi de mâncat, înainte să se aplece în față și să i se adreseze cu o voce joasă.

— Adică, nu mai putem depinde de Jake. Replicile au dispărut. Am terminat aici?

Din nou, îi plăcu faptul că folosise pluralul.

— M-am gândit la asta.

Gemma mâncase prea mult, prea repede, iar acum îi era greață.

— Trebuie să vorbesc cu părinții mei. E singura cale.

Doar spunând-o simțea cum își pierde curajul, dar continuă să vorbească, sperând să se convingă pe sine.

— Tata are răspunsuri. A fost nefericit mulți ani și trebuie să aibă legătură cu Haven.

Fu surprinsă să își dea seama, îndată ce o spuse, că era adevărat.

— Merge de parcă are ceva ce îl trage înapoi. Ca un liliac uriaș sau așa ceva.

Pete făcu o grimasă.

— Ce e? Crezi că e o idee proastă?

— Cred că e o idee foarte bună.

Pete oftă. Își trecu o mână prin păr, care i se ridică din nou imediat.

— E important. E vorba despre oameni importanți… Îmi fac griji…

Se uită la ea și ceva în ochii lui făcu să i se oprească respirația. Iar el își mută repede privirea.

— Am fost îngrijorat, asta e tot.

Era din nou el, relaxat și distrat.

— Atunci, ești gata de drum? Am făcut un *playlist* pentru întoarcere, știi? O sută de hituri folk din anii ’70.

— Te arunc prin parbriz! comentă Gemma.

Se simțea surprinzător de liberă acum că luase hotărârea, de parcă i se luase o povară de pe spate.

— Ne întâlnim în mașină.

La baie, se opri în fața oglinzii și și-o aminti pe fata din mlaștini, reflexia ei, celălalt eu. Se aplecă peste chiuvetă și își dădu cu apă pe față, de parcă ar fi ajutat-o să alunge imaginea din mintea ei. Senzația rece îi făcu bine.

Avea să îl înfrunte pe tatăl ei și avea să obțină răspunsurile, nu îi mai păsa că el se va enerva, nici dacă îi va mai vorbi sau

nu vreodată, nici dacă o va da afară din casă. Aproape spera să o facă. Se va descurca singură. Era mai puternică decât crezuse vreodată. Era puternică, punct.

Afară, îl văzu pe Pete nemișcat, cu ambele mâini pe volan, privind-o cu cea mai ciudată expresie. Probabil că era mult mai speriat decât lăsa să se vadă. Ochii lui păreau enormi, de parcă pur și simplu îi ieșeau din cap, iar ea simți un val de recunoștință față de el. De dragul ei, încerca să se poarte normal.

— Bine, Rogers.

Ea auzi chiar în timp ce deschidea ușa mașinii.

— Pasagerii au privilegiile DJ-ilor, așa că jos mâinile de pe radio…

Corpul ei rămase fără aer, într-o clipă. Chiar în spatele lui Pete era un bărbat care îi ținea o armă la cap. Îl recunoscu îndată: bărbatul care o apucase de mână în stația de benzină. Același păr lung și unsuros, același început de barbă gri și aceeași privire sălbatică.

— Urcă în mașină și închide ușa! zise el.

Ochii lui se mișcară spre stânga, dreapta, stânga, dreapta. Gemma voia să se miște, dar înghețase. Se scufunda pe locul unde era.

— În mașină, zise el din nou, scuipând.

Văzu arma tremurându-i în mână și își dădu seama că se panica. Aproape că se împiedică urcând în mașină. Parcă tot corpul i se desfăcea în bucăți.

— Bine, reuși să zică.

Închise ușa și ridică ambele mâini. *Gândește, gândește.* Avea telefonul în buzunar. Dacă ar fi putut forma cumva 9-1-1…

— Bun, ascultă, doar calmează-te, da? Să ne calmăm toți. Poți să îmi iei portofelul. Poți lua orice vrei.

— Nu am venit pentru bani, preciza bărbatul.

Îl înghionti pe Pete cu arma. Pete se albise atât de tare, încât Gemma îi vedea o venă albastră, fragilă, peste tâmplă.

— Pornește!

Fu uimită că Pete reuși să iasă din parcare fără să lovească ceva. Era uimită de Pete, punct. Ea nu fusese atât de speriată niciodată. O durea stomacul și se temea că va avea nevoie la baie chiar atunci.

— Te rog, zise ea.

Vocea ei era șoptită.

— Te rog. Ce vrei?

— Nu vă fac nimic, răspunse el.

Dar nu părea convingător. Gemma îl simțea transpirând pe sub vechea geacă de camuflaj. Rick Harliss. Își aminti numele din articolul pe care îl citise despre Emily Huang și legătura ei cu Fundația Casa. Lucrase cândva pentru tatăl ei. Își pierduse fiica, pe Brandy-Nicole, când ajunsese la închisoare.

— Vreau doar să stăm de vorbă. E tot ce vreau. Asta am vrut mereu. Pe cineva care să asculte. Nimeni nu ascultă, nimeni nu crede…

Devenea agitat. Mâna îi tremura din nou. Gemma se temea că arma s-ar fi putut descărca accidental.

— Te ascultăm, zise ea. Ascultăm tot ce vrei. Nu-i așa, Pete?

— Sigur.

Vocea lui era spartă. Își linse buzele.

— Sigur că ascultăm.

— Condu mai departe, zise Rick Harliss și îl înghionti pe Pete în ceafă din nou, când încetini, la semaforul galben.

Pete acceleră.

— Autostrada, zise Harliss, când ajunseră la indicatorul cu I-27, și un gust acru umplu gura Gemmei.

Cumva, dacă intrau pe autostradă, totul părea ireversibil. Nu că ar fi sărit din mașină când semaforul era roșu, dar totuși. Închise ochii. Trebuia să se concentreze.

— Bun. Vrei să vorbești. Să vorbim, da?

Auzise odată că, în cazul răpirilor, era important să împărtășești informații personale, să devii vorbăreț, să pari mai uman.

— Să începem cu numele, da? El e prietenul meu, Pete. Pete are un gust teribil la muzică…

— Taci! zise Harliss. Încerc să gândesc.

— … dar în general e un om bun, zău. Probabil, cel mai decent tip pe care l-am cunoscut vreodată.

Gemma își dădu seama, chiar în timp ce spunea asta, cât de adevărat era. Bietul Pete și nebunia în care îl băgase. Iar el nu se plânsese deloc, nici măcar o dată. Dacă scăpau fără să fie împușcați sau măcelăriți, o să îi cumpere o rezervă de ursuleți de gumă pentru toată viața.

O să-l sărute.

— Gemma, zise Pete încet, cu o notă de avertizare în voce, dar pe ea nu o interesă.

— Iar numele meu e Gemma Ives. Germ Ives. Cel puțin așa mă strigau fetele din clasa mea, pentru că eram mereu bolnavă, când eram mică…

— Știu cine ești.

Vocea lui Harliss cedă.

— Iisuse! Taci! îmi dai dureri de cap.

Gemma își apăsă palmele pe coapse, își înfipse unghiile în ele, lăsând durerea să o facă să se concentreze. Se temea să nu îl înfurie mai tare. Dar trebuia să îl facă să vadă că ea înțelegea că îl cunoștea. Că era de partea lui. Trebuia să câștige timp.

— Și eu știu cine ești, domnule Harliss.

Pete trase aer în piept. Pentru o fracțiune de secundă, tăcerea din mașină fu electrică, iar ea se temu că făcuse o greșeală. Era prea târziu să se oprească. Trebuia să vorbească mai departe.

— Ai lucrat pentru tata, nu? Eu eram mică. Dar totuși. În ziua aceea la benzinărie. Câinele meu te-a recunoscut. După toți anii ăștia, îți cunoștea mirosul.

— Ce ți-a spus tatăl tău despre mine?

Vocea lui suna de parcă vorbea cu gura plină de cuie.

— Nimic.

Gemma nu îndrăznea să se întoarcă.

— Am citit despre tine. Am citit despre tine și despre fiica ta, Brandy-Nicole. A dispărut când era bebeluș.

Harliss scânci.

— Știu că tu crezi că Fundația Casa are legătură. Dar îți spun că eu și Pete nu știm nimic. Suntem la fel de nedumeriți ca tine…

— Rahat!

Cuvântul fu ca o explozie. Pete gemu, iar Gemma își mușcă buza, încercând să nu plângă.

— Tatăl tău a fost băgat în asta până în gât. Nu-mi spune că nu știi! Totul, din cauza Haven. A fost vina lui că aveau nevoie de bani. A fost vina lui că au început să ia copii, în primul rând. Tatăl tău știa. Al dracului ce mai știa!

Rick Harliss luă arma de la capul lui Pete o clipă, cât să-și șteargă nasul cu mâneca. Înainte ca Gemma să poată face ceva sau măcar să se gândească la asta, puse arma la loc.

— Mi-au luat-o.

— Te rog! zise ea. Putem să te ajutăm. O să îi facem pe oameni să te asculte. Dar, te rog, dă-ne drumul…

Harliss scutură din cap.

— Îmi pare rău.

Vocea lui suna de parcă într-adevăr îi părea rău. Se apropiau de o ieșire spre Randolph. Gesticulă cu arma spre ea:

— Trage aici! E suficient de departe.

•

Îi îndrumă spre un motel Super 8. Coborâră din mașină. Mai întâi Gemma, atentă, conștientă de arma înclinată spre ea, de parcă era ceva viu, un câine care trăgea de lanț, încercând să scape. Pete și Rick Harliss coborâră împreună. Rick ținea arma, acum ascunsă în buzunarul hanoracului, îndreptată spre spatele lui Pete. Îi mână unul lângă altul, forțându-i să meargă alături, în fața lui, astfel că își târau picioarele spre holul hotelului, cot la cot. Rick Harliss o tot călca pe călcâi. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost îngrozitor.

— Ce mai cavaler sunt! exclamă Pete încet.

Găsi mâna Gemmei și o strânse. Când vru să îi dea drumul, ea își împleti degetele cu ale lui.

— Îmi pare rău, Gemma.

Ea aproape că nu reuși să vorbească.

— Ție îți pare rău?

Gemma scutură din cap.

— E doar vina mea.

— Gura! zise Harliss, în timp ce ei se înghionteau să intre.

Gemma se simțea ca o minge de ping-pong într-un spațiu mic. Era sigură că recepționista va observa că ceva nu era în regulă – spera asta cu disperare – și tot încerca să-și transmită disperarea prin privire. *Are o armă. Are o armă.* Dar recepționista răsfoia o revistă și abia dacă se uită la ei.

— Pot să vă ajut?

Avea unghii lungi roz, cu desene. Cu floarea-soarelui.

— Ne trebuie o cameră.

Harliss scoase niște bancnote șifonate de douăzeci și le puse pe tejghea.

— Una sau două?

— Doar una.

Recepționista ridică scurt privirea, dar numai spre bani, înainte să se întoarcă la revistă, aparent extenuată.

— O cameră e patruzeci și cinci pe noapte.

— Afară scrie „patruzeci”.

— Prețurile au crescut.

— Atunci, n-ar trebui să schimbați și afișul?

Într-un colț era o ferigă din plastic, o mochetă albastră, ieftină, din perete în perete, o armă la spatele lor. Gemma se simțea ca atunci când visa, părea atât de real și de familiar, apoi apărea mereu vreun element ciudat distorsionat sau o pasăre vorbitoare, capacitatea de a zbura.

În cele din urmă, Harliss mai scoase o bancnotă de cinci dolari – ea se trezi că aproape se oferă să plătească, înainte să-și aducă aminte că Harliss îi răpise – și porniră ciocnindu-se și împingându-se. Camera 33 era la etajul doi, urcară niște scări înguste, din ciment, acoperite de graffiti, până la capătul unui coridor deschis. Nu că ar fi putut striga ori că s-ar fi putut lovi de perete, oricum. Se pare că erau singurii clienți ai Super 8.

Camera mirosea a țigări râncede. Odată ajunși înăuntru, Rick Harliss puse lanțul la ușă și trase jaluzelele. Pentru câteva clipe lungi, fu atât de întuneric încât Gemma văzu puncte colorate. Apoi, Harliss aprinse veioza, cu umbrele ei gălbui și arse. Harliss se așeză pe pat. Scoase arma din buzunar, iar Gemma trase aer în piept. Dar, spre surpriza ei, o puse în sertarul noptierei, pe Biblie, și îl închise.

— V-am spus, nu vreau să vă fac nimic. Stați jos.

Gesticulă spre celălalt pat.

— Hai, stați! zise din nou și își trecu degetele prin părul rărit, care i se ridică.

Gemma își aminti că arătase bine cândva. Ciudat că timpul putea face asta, ciudat că trecerea timpului putea efectiv să schimbe într-atât înfățișarea omului! Gemma și Pete se îndreptară spre pat împreună, parcă legați de un cablu invizibil. Odată așezați, îi despărțeau de Harliss doar câțiva metri, iar ea observă cât de ieftină îi era geaca, îi văzu grăsimea pielii și felul în care îi erau roase unghiile și se trezi că nu îi mai era frică de el, îi era doar milă. În clipa aceea își dădu seama că ea chiar îl credea că nu voia să le facă nimic. Era sigură că nici măcar n-ar fi în stare să încerce.

— Ți-am spus, zise ea, vorbind blând, ca un copil, noi știm și mai puțin decât tine. De aceea am venit aici. Pentru că nu știam nimic. Pentru că Haven era în beznă pentru mine.

— Ciudat!

Harliss râse fără să zâmbească.

— Credeam că o să vrei să știi tot.

Gemmei i se ridică părul. Simțea o schimbare subtilă în cameră, o nemișcare electrică.

— Ce vrei să spui?

Harliss se uită la ea cu ochii lui de câine trist.

— Păi… Acolo te-au creat, nu?

PAISPREZECE

Gemma era vag conștientă că Harliss încă vorbea. Se simțea de parcă s-ar fi deschis o gaură înlăuntrul ei și ea s-ar fi prăbușit acolo.

Creată acolo. Fusese creată acolo.

Ca fata din mlaștini…

Gemma nu era originalul. Și ea era replică.

Imposibil, vru să spună. Își amintea toate pozele acelea cu ea bebeluș, cu mama ei în spital. Puteau fi trucate? Nu. Nimeni nu putea truca exultarea și extenuarea mamei sale, transpirația de pe fruntea ei, expresia de bucurie uluită. *Imposibil.* Dar nu reușea să vorbească și Pete fu cel care o spuse.

— E imposibil.

Se uita la ea, iar Gemma se întoarse, prea amorțită să fie chiar și jenată. Părea îngrozit. Și de ce nu ar fi fost?

— … mi-a luat mult timp să pun lucrurile cap la cap, zicea Harliss. Nu aveam altceva de făcut, dacă am stat acolo doisprezece ani. Nu spun că nu am meritat. Am meritat. Cândva lucram acasă la tine, știi, înainte să te aducă înapoi. Dar m-au băgat la zdup. Și am devenit dependent de rahatul pe care mi-l dădeau pentru spate. Jumătate din timp eram cu mințile pierdute.

— Ți-ai pierdut mințile acum, zise Pete. Nu e posibil.

Dacă Harliss îl auzise pe Pete, nu dădu niciun semn. Încă se uita direct la Gemma.

— Fosta mea făcea curățenie. Mama ta nu era în formă atunci. Deloc. Tocmai își pierduse copilul. SIDS. Sindromul morții subite, știi. Bietul copil avea doar șase luni.

Inima Gemmei se opri.

— Ce copil? reuși ea să șoptească.

Niciodată nu îi auzise pe părinții ei să pomenească de un alt copil. Dar Harliss sporovăia mai departe.

— Aimee – fosta mea – spunea că e ciudat să ai toți banii din lume și să nu poți cumpăra o cale de ieșire. Când Aimee a rămas însărcinată cu Brandy-Nicole, mama ta stătea cu mâna pe burta ei, încercând să simtă bebelușul. A început să

decupeze articole despre ce ar trebui să mănânce Aimee, să-i spună că ar trebui să se lase de băutură și de țigări. Ba chiar ne-a cumpărat niște chestii, un pătuț și un premergător, niște haine de bebeluș. Se vedea că e terminată. Mama ta spunea că nu mai poate să rămână însărcinată. Ceva legat de prima naștere.

Mai fusese unul, o soră, un bebeluș Gemma, despre care nu știuse. Kristina pierduse un copil. Iar în străfundurile minții Gemmei prindea viață o idee, gânduri precum norii de furtună, care se adunau laolaltă, înainte să își dea drumul.

— Când Brandy-Nicole a făcut zece luni, am fost ridicat pentru posesie și trimis la Johnston optsprezece luni. E o închisoare de stat, în apropiere de Smithfield. Pedeapsa s-a redus la doisprezece luni pentru bună purtare. În ziua în care am ieșit, m-am apucat din nou.

Își atinse gâtul o dată, scurt, de parcă era uimit să simtă că încă are puls, să simtă că e viu.

— Tatăl tău era bun. Știa că fusesem închis, dar mi-a dat înapoi slujba. I-am spus că m-am lăsat. M-a crezut.

Viața nu îți oferă a doua șansă. Nu asta spunea mereu tatăl ei? Dar la un moment dat el gândise altfel.

Existase un alt bebeluș…

— Ei bine, Aimee încă se ducea uneori la curățenie. Erai acasă deja și aveai doar cu șase luni mai puțin decât Brandy-Nicole a noastră. Dar mamei tale nu îi plăcea să vă jucați. Abia dacă lăsa pe cineva să se apropie de tine. Credeam că e din cauză că se temea să nu te îmbolnăvești la fel ca prima.

Prima. Prima fiică. Originalul. Iar ea, Gemma: o umbră.

— Ciudat, totuși! mi-a zis Aimee. Arată exact la fel. Poate că erau gemene, mi-a zis, doar că Emma avea un semn din naștere pe braț. Nu m-am gândit prea mult atunci. Doar mai târziu, când am început să înțeleg ce rol avea Haven și pentru ce îi plătea tatăl tău, am pus lucrurile cap la cap.

Emma. Avea nume, acea soră fantomă, care fusese mai mult decât atât. Gemma închise ochii și se gândi la mama ei, transpirată, extenuată, triumfătoare, cu un bebeluș în brațe. Nu era Gemma. *Emma.*

În toți anii aceia, Kristina trăise cu amintirea acelei prime fiice pierdute. Emma. Ce nume drăguț; mai drăguț decât Gemma. Ea fusese originalul. Gemma era copia. Și toată lumea știe că niciodată copiile nu sunt la fel de bune. De aceea mama ei

începuse să ia atâtea pastile? Oxycontin, și Pristiq, și Klonopin, și Zoloft? Un șir de medicamente de la A la Z, doar ca să uite și să nege.

Pentru că Gemma era un monstru.

— Masca Frankenstein.

Deschise ochii.

— Tu ai aruncat masca de Halloween.

Își aminti ce spusese tatăl ei despre Frankenstein: *În povestea originală, în versiunea reală, el e cel care a creat monstrul.* Ea crezuse că se referă la faptul că era ciudată, și bolnavă, și grasă. Dar el o spusese literal. Întocmai.

Harliss își trase gulerul, iar Gemma văzu o cruce mică tatuată pe partea stângă a gâtului său.

— Eram furios, zise el. Am încercat să vorbesc cu tatăl tău. M-am dus la el în birou. A zis că o să cheme polițiștii dacă mai vin. Mi-a zis că îl hărțuiesc. Dar trebuie să înțelegi. Vreau doar răspunsuri. Trebuie să știu.

Pete se ridică înjurând.

— Asta e o nebunie, zise el.

Se îndreptă spre ușă, dar Harliss nu încercă să îl oprească. Gemma se gândi că poate va încerca să plece, dar el rămase acolo.

— E o nebunie, știi?

Gemma nu se sinchisi să răspundă. Nu era nebunie. De fapt, pentru prima dată, totul era logic. Faptul că tatăl ei abia putea să o privească. Tensiunea ciudată dintre părinții ei, de parcă ar fi stat de o parte și de alta a unei prăpăstii, un secret care le rupsese lumea în două. Amintirea ei cu statuia și toate vizitele la spital, probabil, fusese fragilă, din cauză că fusese creată. Se întrebă dacă acela era modul lui Dumnezeu de a se răzbuna pe cei creați atât de nefiresc. Mereu încerca să îi distrugă.

— Ce s-a întâmplat cu fiica ta?

Vocea ei suna de parcă nu îi aparținea.

— Ce s-a întâmplat cu Brandy-Nicole?

Harliss își lovi palmele una de alta. Poate că se rugase, dar avea încheieturile albe. Gemma își dădu seama că le strângea atât de tare, încât îl dureau.

— A fost destul de urât în zilele alea, povesti el încet. Eu și Aimee eram mereu la cuțite. Pentru bani, mai ales. Niciodată nu

aveam. Rămăsesem fără. Amândoi ne drogăm în fiecare seară. Biata Brandy-Nicole nici nu avea încă trei ani…

Vocea i se stinse.

— Într-o zi, m-am trezit, iar ea se udase, făcuse pe ea, în toiul nopții. A trebuit să stea așa câteva ore. Eu am fost terminat toată noaptea, iar Aimee nici nu se deranjase să vină acasă. Atunci ne-am despărțit pentru totdeauna.

Șocant, Gemma simțea nevoia să îl liniștească, să îi spună că era în regulă. Dar desigur că nu era.

— Aveam mare nevoie de bani.

Vocea lui abia dacă era o șoaptă. Gemma se întreba dacă mai spusese povestea lui cuiva vreodată. Pete încă stătea la ușă. Înlemnit. Oripilat.

— Încă lucram pentru tatăl tău. Toți banii aceia peste tot…

Privirea lui se feri de ochii Gemmei. Vină.

— Am palmat câteva chestii. Lucruri pe care nimeni nu le-ar fi observat. Le-am amanetat direct. Știu că nu am făcut ce trebuia, dar trebuie să înțelegi. Nu gândeam limpede…

Gemma scutură din cap în semn că *nu contează.*

Harliss își linse buzele.

— Apoi am început să mă gândesc la ceva mai mare. Știi tu, ceva gras. M-am gândit că tatăl tău trebuie să aibă ceva ce nu voia să afle alții – întotdeauna e ceva murdar, mai ales la tipi ca el…

Din nou, privirea lui fugi agitată spre ochii Gemmei, dar ea nu zise nimic. Nu avea de gând să-l mai apere vreodată pe tatăl ei.

— Te referi la șantaj, zise Pete.

Vocea lui se auzi foarte tare. Harliss aprobă.

— Asta era ideea, da.

Parcă voia să se scuze din nou. Gemma i-o tăie.

— Ce s-a întâmplat?

Harliss trase aer în piept.

— Am răscolit prin biroul tatălui tău, prin e-mailuri.

Se foi.

— Cum am zis, nu eram în toate mințile…

— Continuă! spuse Gemma.

Simțea că se sufocă, într-un mod ciudat, de parcă o mână uriașă îi strângea plămânii.

— Nu am reușit să intru în fișierele lui de la muncă. Prea multe parole. Dar căutam ceva murdar mai aproape de casă,

oricum. Am intrat în contul lui personal. *Belele.* Acela era titlul unuia dintre primele e-mailuri. *Belele.*

Aerul din motel era neclintit. Gemma avea impresia că până și firele de praf atârnau nemișcate în aer, suspendate și neînsuflețite.

— N-am înțeles nimic din el. Nu atunci. Era ceva despre o investiție pe care o făcuse tatăl tău. Se retrăgea. Zicea că dăduse deja destui bani și nu mai voia să aibă de-a face cu asta, zicea că își dăduse seama că nu era în regulă. Iar bărbatul ăsta, Mark Saperstein, voia și mai mulți bani de la el. Zicea că Haven mergea într-o nouă direcție, care în final avea să îi îmbogățească pe toți, dacă tatăl tău ducea Fine&Ives de partea lor. Îmi amintesc exact o frază: *Oricum mor devreme.* Asta era la finalul mesajului de la Saperstein.

Gemma percepea spațiul dintre bătăile inimii ei ca pe niște lungi momente de inexistență. Ce învățaseră ei la biologie despre clone? Știință imperfectă. Cancer, tumori care creșteau ca bobocii de flori în plămânii, inimile și ficații fabricați. De parcă dezvoltarea celulelor lor, pornită brusc, nu mai putea fi oprită apoi.

Se întrebă câți ani va avea ea când celulele ei vor începe să se dubleze, să se tripleze sau mai rău.

— Tatăl tău m-a prins. Nu atunci, ci altă dată, în biroul lui. Drogat ca naiba. S-a enervat. După tot ce făcuse pentru mine, după ce îmi dăduse încă o șansă. Nu îl învinovățesc. Polițiștii au găsit câteva lucruri de-ale părinților tăi și acasă la noi. Un ceas și alte câteva chestii. Fusesem prea drogat să scap de toate. Devenisem neglijent. M-au ridicat pentru furt și posesie, pentru că au găsit câteva pungi la mine acasă. De data asta, am fost închis pentru mai mult timp, pentru că nu era prima oară. Dar mai întâi am stat câteva săptămâni la dezintoxicare. Asta aproape că m-a omorât. Mi-era atât de rău. Mă rugam să mor. Dar n-am murit.

Mâna lui se ridică din nou la crucea de pe gât.

— După aceea am jurat că nu mă mai ating vreodată de rahatul ăla. Și nu m-am mai atins. Asta a fost acum paisprezece ani. Nici măcar n-am mai luat o gură de bere și nici nu o să mai iau vreodată.

Ochii aceia, surprinzător de calzi, surprinzător de atrăgători, îngropați în fața aceea deteriorată: Gemma abia putea să îl privească.

— E vina mea că Brandy-Nicole a fost luată. Dacă nu aș fi fost drogat, dacă nu aș fi fost închis, ar fi aici. Cu mine. Copilașul meu...

Vocea lui se stinse din nou și își feri privirea, apăsându-și palmele pe ochi.

— Aimee zicea că a fost luată de la un magazin.

Scutură din cap.

— Mi s-a părut absurd, încă de la început. Femeia aia n-a fost la cumpărături în viața ei. Doar la colț, după țigări și bere. În plus, de ce ar fi așteptat două zile, înainte să sune la poliție? Și își tot schimba povestea. Mai întâi, Bran ar fi fost luată dintr-un cărucior. Apoi, din spatele mașinii. A venit în vizită, drogată, mi-a spus niște povești nebunești, nici măcar nu era în stare să plângă.

Harliss se uita în jos, la mâini, pe care și le strângea din nou. Gemma se întreba cum mai puteai să ai credință, după o astfel de pierdere. Cum mai puteai să te rogi.

— La început, m-am gândit că poate Aimee o lăsase pe undeva. Poate chiar o bătuse. Polițiștii s-au ocupat, dar nu mult timp. Ei credeau că sunt doar nebun. Fostul și așa mai departe. Aimee avea un tip nou sau cel puțin așa părea. Brusc, avea o grămadă de bani. Haine noi, o mașină mai bună, petreceri la greu.

Pentru prima dată, zâmbi. Dar era un zâmbet oribil, subțire, și ascuțit, și rău, de parcă fusese tăiat pe fața lui cu o lamă.

— Și-a primit partea, cred. Supradoză, doar câteva luni mai târziu. Toți banii aceia murdari. E adevărat ce zice Biblia. Culegi ce semeni.

— Crezi că a vândut-o pe Brandy-Nicole, zise Gemma, dar Harliss o luă ca pe o întrebare și aprobă.

— Nu știam ce să cred, nu atunci. Dar câțiva ani mai târziu am văzut povestea femeii ăsteia, Monique White, care își dăduse copilul unei organizații, când era o drogată, apoi se lăsase și încercase să-și recupereze fata. Dar fata dispăruse. Și era doar la o oră de Durham, unde stăteam noi. Nu m-aș fi gândit mult la asta, dacă unul dintre șmecherii din consiliul Fundației Casa n-ar fi declarat că femeia era nebună, bla, bla,

obișnuitele rahaturi. Saperstein. Numele mi-a sărit în ochi. Era același tip căruia îi scrisese tatăl tău.

Gemma începea să înțeleagă. Dr. Saperstein, genial, și nemilos, și neînduplecat. Tatăl ei, domnul Bogătan și brusca lui răzgândire. El trebuie să fi fost printre primii care investiseră în Haven, unul dintre îngerii lor. Oare hotărâse că nu mai voia să aibă de-a face cu ei după ce o dusese pe ea acasă? Sau după ce ea începuse să vorbească, să-și arate defectele, imperfecțiunile care o făceau, în comparație cu fiica moartă, o dezamăgire? Iar Richard Haven poate fusese ucis de dr. Saperstein, care poate că voia să treacă de la crearea clonelor la folosirea lor în alte scopuri. Institutul fusese în pericol să se închidă exact când Saperstein preluase controlul. Trebuie să fi fost disperat.

— Nu înțeleg.

Pete vorbise din nou, ținându-și brațele în jurul corpului, de parcă în cameră era frig, deși nu era. Era sufocant, înăbușitor.

— Dacă la Haven făceau clone, de ce ar fi luat copii normali? Care era rostul?

— Banii, zise Gemma.

Vocea ei era stridentă. Harliss ridică ochii spre ea, surprins, de parcă uitase că ea era acolo. Pete nu se uită deloc la ea.

— Probabil că Saperstein voia ca firma tatălui meu să investească, să țină institutul pe picioare. Poate că și-au dat seama că, dacă făceau clone după copiii morți ai bogaților nu era chiar o vacă de muls.

Pete înjură în barbă. Gemma avea o plăcere nebună s-o spună. *Să cloneze copii morți.* Secretul fusese scos la iveală. Ea era o ciudată și un monstru. Acum nu mai era nicio îndoială.

— Fine&Ives a făcut mereu o grămadă pentru armată. Așa că Saperstein o fi încercat să dovedească faptul că acele clone puteau fi utile, să obțină un contract gras. Dar dacă nu își permiteau să continue să le facă… Ei bine, lua copii despre care credea că nu li se va simți lipsa. Îi folosea pentru teste. Doar până obținea banii de care avea nevoie.

— Deci la Haven erau copii normali, zise Pete, amestecați cu replici.

Nici măcar nu putea fi nervoasă că îi numise normali. Cum altcumva să le spună?

— Probabil, doar în prima generație, zise ea.

Harliss spusese că fiica lui era cam de vârsta ei.

— Odată ce Saperstein ar fi obținut contractul prin Fine&Ives, nu și-ar mai fi asumat acest risc. Replicile sunt scumpe, dar pot fi înlocuite. Cel puțin așa credea toată lumea de la Haven.

Își aminti cum îi tremurau mâinile Lyrei, cât era de slabă, de nedumerită. Își imagină boala ca pe un fel de infecție, insecte negre mărșăluind prin sângele Lyrei, cuibărindu-se în zonele moi ale creierului ei.

— În tot acest timp, am crezut că poate Bran e undeva în lume, zise Harliss.

Clipi din nou ca să alunge lacrimile. Asta îl făcea să semene și mai mult cu un câine, ochii aceia mari și plângăcioși, și umezeala nasului său.

— De când am ieșit, acum șase săptămâni, am tot căutat. După ce te-am văzut – arătă scurt cu capul spre Gemma, de parcă se întâlniseră în Carolina de Nord la un ceai –, m-am gândit să vin aici. M-am gândit că poate găsesc o cale să ajung pe insulă, să văd ce le făceau bietelor suflete. Dar am ajuns prea târziu. Prea târziu. Flăcările erau până la etajul doi, trei. Oricine i-a dat foc a făcut bine.

— Știu, zise Gemma încet. Am văzut. Eram acolo.

Harliss scutură din cap.

— Nu știam ce să fac. Femeia asta, Emily Huang, tot apărea peste tot pe unde citeam despre Fundația Casa. Ba chiar era o poză cu ea, în unul dintre ziare. Și atunci am știut. O văzusem odată cu Aimee. Acasă la noi. Trebuie să fi venit cu Saperstein, dar o văzuse pe Aimee când ieșea și pusese ochii pe Brandy-Nicole. M-am gândit să mă duc la Palm Grove oricum, deși auzisem că se spânzurase. Ce altceva puteam să fac? Și iată-mă, în camera mea de motel, gândindu-mă ce să fac mai departe, iar peste drum te-am văzut pe tine.

Și-a ridicat privirea, uimit.

— A fost ca un semn. De parcă Dumnezeu îmi spunea că sunt pe drumul cel bun.

Gemma aproape uitase că ei nu fuseseră acolo întâmplător – că fuseseră obligați să meargă acolo și chiar în momentul acela Harliss era la o întindere de mână de armă. Îi era milă de el, dar asta nu însemna că putea să aibă încredere în el. Era disperat. Cel puțin asta era evident. Disperat și fără să aibă nimic de pierdut: o combinație proastă.

— Ascultă, zise ea, am văzut insula. M-am apropiat de ea. Întregul institut e distrus. Nu a rămas nimeni. Dacă fiica ta chiar era la Haven, e moartă acum. Și mă îndoiesc că o s-o mai găsești.

— Gemma.

Peter îi rosti numele încet, dar la fel de bine putea să fi strigat. Iar ei nu îi păsa. Nimic nu era în regulă. Și nu era mai bine să scapi de tot deodată, să lași durerea să vină, să te cuprindă? Nu era mai bine decât toți anii aceia de înțepături, de minciuni enervante și adevăruri spuse pe jumătate, care te lăsau rănit și expus?

— Trebuie să renunți, zise Gemma. Îmi pare rău. Dar o să fii dezamăgit. Doar o să-ți frângă inima.

— E prea târziu pentru inima mea, oricum, zise el tăios, pe un alt ton.

Teama și emoția reveniră asupra Gemmei deodată, când el se ridică. Dar se îndepărtă de ea, întorcându-i spatele. Se gândi să încerce să ia arma, dar nu reuși să se miște. El rămase în picioare mult timp, cu fața la colțul unde tapetul era îndoit și o ușă dădea spre o baie de rahat, iar după o vreme, când îi văzu umerii mișcându-se, își dădu seama că plângea.

— Când Bran era micuță, mă drogăm cu mama ei și ea a reușit să iasă din pătuț. Și-a spart capul de o masă din sticlă. Nu o să uit niciodată. Atât de mult sânge era. Sânge pe tot covorul. A avut nevoie de douăzeci de cusături la frunte. Aproape că am pierdut-o atunci. Niciodată nu am apucat să îi spun că îmi pare rău. Niciodată nu i-am spus…

Dar se înecă și nu reuși să zică orice o fi vrut să zică. Gem voia să se ridice, să îl consoleze, dar din nou nu reuși să se miște. Era împietrită de amintirea Lyrei și a cicatricei pe care o avea deasupra sprâncenei drepte. O cicatrice veche. Una pe care putea s-o fi avut de când fusese micuță.

— Domnule Harliss, aveți vreo poză cu Brandy-Nicole?

Harliss se întoarse. Fața lui era vânătă. Buza de sus îi lucea de la muci, iar Gemma se bucură când și-i șterse cu mâneca.

— Da, zise el.

Își recăpăta controlul.

— O port cu mine din ziua când am fost închis a doua oară.

Scoase din buzunar un portmoneu vechi din piele și începu să caute prin compartimentul de bancnote. Brațul întins al Gemmei

părea că era ceva străin de ea, ceva alb, și umflat, și mort. Emma. Numele primei fusese Emma, iar ea era moartă.

— Am avut mai multe, dar Aimee le-a luat, deci cine știe unde sunt.

Poza era mică. Fata nu putea avea mai mult de trei ani. Stătea pe jos, într-o rochiță albastră și ciorapi albi, cu părul șaten prins cu agrafe roz, ținând o cană din plastic decorată cu lei și zâmbind spre cineva din stânga camerei.

— Asta era doar cu șase luni înainte să fie luată.

Harliss venise să se așeze lângă Gemma. Practic, coapsele li se atingeau. Parcă el uitase cum și de ce îi adusese acolo. De parcă erau prieteni vechi, pe care îi unește suferința.

— Iubea cana aia, zise el. Îmi amintesc că Aimee țipase la ea s-o pună jos, dar n-a vrut. Nu mergea nicăieri fără afurisita aia de cană.

Cicatricea de deasupra sprâncenei era mai evidentă decât acum. Dar, fără îndoială, era ea.

Lyra, replica, copilul pierdut.

Gemma se ridică. Unele părți ale corpului parcă îi erau din plumb, altele imposibil de ușoare, de parcă fusese dezasamblată și reconstruită greșit. Brusc, avea impresia că plămânii îi cedau. Nu putea să respire. Era prea cald. Aerul era umed de căldură, de parcă încerca să inhaleze nămol.

Pete se uită la ea.

— Ești bine?

O întrebare idioată: nu credea că va mai fi bine vreodată.

— Ce e? întrebă domnul Harliss. Ce s-a întâmplat?

Îi venea să vomite. Se simțea de parcă ar fi învățat să meargă din nou, de parcă doar se împleticea, de parcă era gata să se prăbușească. Se aștepta cumva ca domnul Harliss s-o oprească, dar el nu o făcu.

— Ce s-a întâmplat? zicea el. Ce e?

Dar ea era la ușă.

Bâjbâi să scoată lanțul, cu degetele înțepenite, cu trupul încă revoltându-se. Apoi, ajunse afară, la aerul care era și mai rău, mai greu, mai apăsător decât înăuntru. Se rezemă de balustradă și se uită în jos, peste parcare, vomitând și tușind, încercând să scoată orice o fi fost în interiorul ei, senzația aceea de rău din stomacul ei, oroarea. Voia să scape de ea. Dar nu ieșea nimic. Plângea, în același timp. Lumea se lumină, iar durerea din capul

ei se micșoră până deveni un punct, iar ea stătea acolo, în soarele stupid, suspinând și umplându-se de muci. O fată-monstru. Un extraterestru. Locul ei nu era acolo.

Ușa se deschise în spatele ei. Nu se întoarse. Probabil că era Harliss, să îi spună să se întoarcă înăuntru. Dar nu era Harliss. Pete veni lângă ea. Îi puse o mână pe cot.

— Gemma?

Se trase. Știa că probabil arăta oribil. Mereu arăta așa când plângea, ca un pui ce abia fusese născut, roșu și lipicios. Nu că ar fi contat. El nu o va mai privi niciodată la fel.

— Vorbește cu mine, Gemma!

Faptul că el încă încerca să fie drăguț cu ea o făcea să se simtă și mai rău.

— Nu. Nu trebuie să faci asta.

— Nu trebuie să fac ce?

Faptul că stătea acolo, în soarele după-amiezii, calm, și răbdător, și trist, îl făcea pe Pete să îi pară cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. De parcă ai coti extenuat, pierdut și ai vedea în față casa ta, cu toate luminile aprinse. Desigur, își dădea seama că se îndrăgostea de el în același timp în care afla adevărul despre părinții ei și despre cum fusese ea creată din sora care ar fi trebuit să trăiască.

— Ai auzit ce a zis.

Gemma nu putea să repete cuvintele. Strânse puternic balustrada, sperând prostește că va sări din ea o așchie și că va sângera și va scăpa de toate acelea. Parcarea strălucea urâtă în soare.

— Acum știi ce sunt.

— Ce ești?

Pete se întinse și puse o mână peste a ei.

— Despre ce vorbești?

Nu suporta să o atingă. Se gândea la mâna ei, la pielea ei dezvoltată în vreun laborator. Așa procedau? I-au cultivat celulele pielii, cum ar fi procedat cu un iaurt, cu o bacterie? Își trase mâna.

— Sunt o ciudată.

Nu se putea opri din plâns. Iisuse!

— Sunt un fel de monstru.

Inima îi bătea în gât și abia putea vorbi.

— Partea cea mai rea e că, probabil, mereu am știut. Mereu am simțit-o.

— Gemma, nu!

Pete o apucă de umeri, astfel încât nu avea de ales, trebuia să se uite la el. Își șterse fața cu o mână și își lăsă o urmă de lacrimi și, poate, de muci. Super.

— Ascultă-mă, da? Bărbații aceia de la Haven – cei care fură copii, să poată obține fonduri, cei care creează oameni, oameni vii, doar să îi folosească, să îi otrăvească – sunt monștri, da? Nu tu. Tu ești uimitoare, mă auzi? Tu ești perfectă!

Cumva, prin nămolul sufocant al suferinței, pătrunseră vorbele lui. Nimeni nu îi spusese vreodată că era perfectă. Era cât se poate de departe de perfecțiune. Și totuși, când se uită la el, la pistruii lui și la ochii plini de căldură și de bunătate, crezu că el chiar era sincer. Dintre toate lucrurile pe care le văzuse și pe care le aflase în ultima săptămână, acesta îi părea cu adevărat miraculos.

— Deci nu mă urăști?

Înghiți cu greu. Își închipuia cum arăta, dar el nu o făcea să se simtă urâtă. Încă avea mâinile pe umerii ei, iar ea își dădu seama cât de aproape erau. Nimeni nu o privise niciodată ca el, nici nu o atinsese așa, de parcă ar fi fost ceva frumos, care trebuia păstrat.

Pete zâmbi, iar în spatele ochilor lui erau uși care se deschideau și o invitau înăuntru.

— Doamne! Chiar ești prostuță uneori. Știi?

Fu nevoit să se aplece un pic ca să o sărute. Gemma nu se simțise niciodată mică, dar atunci așa se simțea: mică și protejată, închisă în spațiul dintre pieptul lui, mâinile lui și obrajii ei. Buzele lui erau moi. Nu încercă să își strecoare limba în gura ei, iar ea se bucură. Era primul ei sărut și era neliniștită, prea agitată ca să fie nevoită să se gândească dacă o făcea cum trebuie sau să își facă griji să deschidă gura, să se întrebe dacă își folosea limba prea mult sau prea puțin. Voia doar să stea acolo, în soare, cu buzele lui moi pe buzele ei moi și cu degetele lui atingându-i ușor obrajii. Își puse mâinile pe mijlocul lui și îi simți corpul vibrând pe sub tricou, talia îngustă, atât de plăcută, străină, altfel.

El se trase, iar ea făcu un pas înapoi, ducându-și o mână la buzele care îi palpitau. Primul ei sărut. Cu Pete Perversul. Dar

era mai fericită decât își amintea să fi fost vreodată. Parcă ar fi deschis cineva un borcan cu miere în pieptul ei. Era plină de o căldură lentă.

— Uau! zise el. A fost destul de bine, nu?

Zâmbetul lui era atât de larg, că nu vedea dincolo de el. Gemma aprobă din cap, fiindu-i frică să vorbească, de teamă să nu chicotească.

— N-o să mint. A fost mortal, de fapt. Dacă ar exista un oraș în care să trebuiască să știi când să săruți o fată, cred că aș fi primar.

— Nu strica momentul, Pete!

Dar și ea zâmbea. În parcare, un bărbat cu ochelari de soare se uita la ei. Ea vru să se întoarcă, brusc conștientă – se uitase la ei în tot acel timp, ca un ciudat? —, când observă linia costumului său și pe bărbatul îmbrăcat identic și aproape invizibil, din spatele parbrizului, care stătea pe locul din spatele șoferului, în mașina de lângă el.

Mașina de lângă el era un Volvo maro.

Volvoul maro.

Fuseseră urmăriți. Fuseseră descoperiți.

CINCISPREZECE

Toată senzația de bine se risipi. Brusc, îi era frig.

— Doi tipi, zise ea.

Îndată ce își dădu seama că fusese văzut de ea, bărbatul se întoarse, prefăcându-se că vorbea la mobil.

— În parcare, se uită la noi. Mie îmi par militari. Nu te uita! zise ea și îl apucă de încheietură, când el vru să se întoarcă.

— Militari! Dumnezeule!

Pete se albise din nou. Până și pistruii parcă îi dispăruseră.

— Ești sigură?

Gemma ura să se uite la cei doi bărbați. Parcă era pălmuită. Dar acum se uită, la timp să îl vadă pe tipul cu ochelari de soare întorcându-se din nou dinspre ea, în clipa în care privirea ei îl fixă. Se urcă în mașină și, pentru o clipă, Gemma își imagină – se rugă – că vor pleca, pur și simplu. Dar amândoi rămaseră în mașină. Ea aprobă din cap.

— Cum naiba ne-au găsit?

— Nu știu.

Nu știa ce așteptau. Poate că nu voiau să facă o scenă. Dar era sigură că bărbații, oricine erau, nu îi vor lăsa să plece. Cu doar o oră în urmă sperase ca cineva, oricine, să intervină și să îi scape de Harliss. Dar acum își dorea să se întoarcă în camera mirosind a stătut, în întuneric, cu o armă lângă ei.

— Ce pot să facă? Adică, gândește-te. Nu am făcut nimic. Nu ne pot aresta doar pentru că am stat de vorbă cu Jake Witz. Nu o să ne arunce în pușcărie. Sigur, am încălcat câteva reguli de circulație. Poate că sunt aici să ne dea o amendă pentru viteză, pentru că nu am semnalizat la dreapta, puncte din carnetul meu…

Vocea lui se stinse. Ea știa că Pete nu credea că bărbații aceia îi urmăriseră de-a lungul Floridei doar pentru că nu semnalizaseră. Zări mișcare în parcare. O fantă de lumină reflectată. Ușa mașinii se deschise. Amândoi bărbații coborâră. Gemma auzi o sonerie slabă și îi luă o clipă să își recunoască telefonul. Îl scoase din buzunar. Jake.

— Suntem în America, termină Pete șoptit.

De parcă asta i-ar fi ajutat. De parcă asta i-ar fi protejat.

— Adică, nu o să ne facă nimic. Nu pot. Nu o să ne facă. Da? Gemma simți un val de ușurare, de bucurie. Jake îi va ajuta. El va ști ce era de făcut. Se întorsese.

— Jake?

Aproape că se înecă rostind cuvântul. Aproape că plângea, din nou.

— Tu ești?

Nu era.

Vocea fetei suna îndepărtat, de parcă ținea telefonul departe de gură.

— Nu e Jake, zise Lyra, care de fapt era Brandy-Nicole. Jake a murit. Și avem nevoie de ajutorul tău.

Jake e mort.

Mintea Gemmei se cristaliza în jurul acelui fapt, deși se revolta împotriva adevărului din el. Jake Witz era mort. Jake: ochii lui negri, neclintirea lui ciudată, zâmbetele lui neașteptate, care te lăsau fără respirație.

Mort, mort, mort. Până și cuvântul era urât.

Bărbații aceia erau de vină. Dacă nu o făcuseră chiar ei, ei dăduseră ordinul. Era sigură.

— Unde ești? întrebă ea, iar Lyra îi spuse: Blue Gator, Little Waller.

Destul de ușor de reținut.

— Costumele sunt după noi, zise Lyra. Două.

Vorbele ei erau destul de clare. Și ei erau urmăriți.

— Rămâneți unde sunteți! zise Gemma. Venim după voi.

Închise și băgă telefonul înapoi în buzunar. Amândoi tipii se prefăceau că nu se uită spre camera 33, că au o problemă la un cauciuc, acum, problemă care necesita atenția amândurora. Poate nu știau că Gemma îi recunoscuse. Poate că de aceea nu se grăbeau. Și, desigur, nu voiau să facă o scenă, nu voiau ca Gemma și Pete să strige după ajutor.

O scenă. De asta aveau nevoie.

Telefonul, atât vestea despre Jake, cât și faptul că Lyra și 72 nu dispăruseră de tot, o ajută să se concentreze. Bătu la ușa camerei 33, iar Harliss deschise imediat. Poate că stătuse la ușă, ascultând, asigurându-se că nu fugeau.

— Ascultă! zise ea, îndată ce intrară, iar ușa se închise după ei. M-am înșelat. Fiica ta trăiește și știu unde e.

Harliss făcu un pas înapoi, de parcă îl pocnise. Mâinile i se îndreptară spre piept.

— Cum…

— Nu am timp să îți explic. Am fost urmăriți.

Gura Gemmei era uscată.

— Avem nevoie de o diversiune. Cei care au venit după noi nu vor să atragă atenția. Vor vrea să plecăm în liniște. Dacă reușim să ieșim de aici, pot să te duc la fiica ta. Pot să o protejez.

— La naiba!

Pete se roti prin cameră. Dar desigur că nu avea unde să meargă. Harliss se holba la Gemma de parcă nu o mai văzuse până atunci. Ea știa că nu auzise nimic din ce-i spusese.

— Brandy…

Vocea lui era stinsă de uimire, de parcă vorbea într-o biserică.

— Unde e? E bine?

Gemma se luptă cu un val de nerăbdare.

— E bine acum. Nu va fi bine, dacă bărbații ăia de afară ajung la ea primii.

Scoase un sunet ce imita o minge de fotbal împunsă cu un cuțit.

— Ai avut dreptate. Era la Haven. Ei au inventat povești, i-au spus că a fost creată acolo.

— În tot timpul ăsta…

Harliss scutură din cap. Deși trebuie să se fi așteptat la asta, tot arăta de parcă cineva îi scosese mațele cu o lingură.

— Deci nu-și amintește de mine? Nu își amintește absolut nimic despre mine?

— Își amintește câteva lucruri, minți Gemma.

Cât avea să treacă până când bărbații se vor sătura să aștepte și vor veni să termine cu ei? Știa că ei îl omorâseră pe Jake. O simțea. Și știa că nu vor avea probleme să ucidă din nou.

— Ascultă-mă! Trebuie să scăpăm de bărbații ăia. Avem nevoie de ajutorul tău. Fiica ta are nevoie de ajutorul tău.

Harliss clipi.

— Bine.

Își frecă fața, parcă încercând să se trezească dintr-un vis.

— Unde sunt?

— Jos, în parcare. Doi. Volvo maro.

Ochii lui erau încă roșii, de parcă și-i frecase.

— Nu mă prostești? Știi unde e fata mea?

— Jur!

— Și, dacă te ajut, o să mă ajuți?

Gemma aprobă. Harliss se întoarse spre Pete. Acesta ridică ambele mâini.

— Da, da, zise el repede. Doar... Hristoase. Să plecăm de aici, da?

Harliss ignoră asta. Se întoarse spre Gemma.

— Acum ascultă-mă tu pe mine!

Făcu un pas spre ea, iar Gemma tresări, așteptându-se să o înșface. Dar el doar ridică un deget.

— Adu-mi fata! Adu-mi-o înapoi teafără. Du-o acasă, în Carolina de Nord, până scap eu.

— Să scapi?

Pieptul ei se strânse de frică.

— Să scapi de unde? Nu vii cu noi?

Dar Harliss nu răspunse. Îi aruncă Gemmei o ultimă privire, apoi trecu pe lângă ea și luă arma de pe noptieră. Înainte să îl poată întreba ce voia să facă, Harliss ieși pe ușă. Își dădu seama că se îndepărta, după sunetul vocii lui, care ajungea la ei prin pereții subțiri. Striga, lăsând să se audă un potop de obscenități și chiar frânturi dintr-un cântec.

Pete se duse la geam și se uită afară, printre draperii.

— Se preface beat sau așa ceva, zise el. Merge împleticindu-se.

— Deștept! Asta o să atragă cel puțin atenția recepționerei. Poate și a altora cazați aici.

— Să sunăm la poliție?

— Și să spunem ce? Că niște tipi de la armată încearcă să ne omoare, pentru că ei au clonat oameni să îi folosească pe post de vase Petri?

Gemma scutură din cap. Trebuiau să ajungă la Little Waller, repede. Nu aveau timp să se încurce cu poliția și cu întrebări de genul *unde sunt părinții voștri?*

— Nu știu.

Pete patrula prin cameră.

— Chiar dacă tipii ăia sunt de la armată, nu pot face nimic dacă sunt polițiști prin preajmă, nu?

Avea dreptate. Aveau nevoie de polițiști, pompieri, un întreg spectacol de rahat. Dar nu puteau suna. Ceva i se deschise în piept, o idee, o speranță. Apucă mâna lui Pete și îl trase în baie.

— Nu pare momentul potrivit pentru un duș, zise el.

Dar vocea îi tremura și îi strică gluma.

— Ideea nu era să ieșim de aici?

Pe acolo nu era nicio ieșire. Nimic, în afară de un geam ca o fantă îngustă cât o cutie de pizza. Gemma văzu dușul jalnic, chiuveta cu un smoc de păr, ca o insectă înecată, alarma de incendiu. Apucă rola de hârtie igienică și o aruncă în chiuvetă. Pete stătea și se uita.

— Ce fa…

— Repede! zise ea. Am nevoie de o brichetă sau chibrituri sau ceva.

Se aplecă să caute în dulapul de sub chiuvetă. Câteva ziare vechi căptușeau placajul. Le făcu ghem și le aruncă și pe ele în chiuvetă. Atunci Pete înțelese. Dispăru în dormitor și se întoarse cu un cearșaf de pe unul dintre paturi și o cutie de chibrituri provenite de la un local numit *Piei.* Rămăseseră doar trei bețe.

— Sertarul de la dulap, zise el și i le întinse Gemmei. Cineva mereu le lasă în urmă.

Ea era atât de agitată, că rupse capul primului băț, când încercă să îl aprindă. Dar îl aprinse pe al doilea. Ziarul luă foc și se curbă. Hârtia igienică începu să fumege.

— Închide ușa! zise ea când fumul începu să iasă spre dormitor, în căutare de oxigen.

Pete intră în baie, închise ușa după el și împreună suflară încet în foc, astfel că flăcările urcară spre oglindă. Gemma avea ochii umezi. Chimicalele din hârtie produceau un miros acru. Alarma de incendiu era mai puternică decât se așteptase. Își băgă degetele în urechi. Baia era acum atât de plină de fum, că ochii începură să îi lăcrimeze. În cele din urmă, nu mai suportară și deschiseră ușa dormitorului, ieșiră clătinându-se, tușind și chinuindu-se să inspire aer curat. Ar fi trebuit să existe un sistem de aspersoare, dar nu funcționa. Apa începu să picure dintr-o țeavă subțire aflată în tavan, dar nu făcu decât să ude covorul. Gemma auzea deja țiuitul sirenelor în depărtare. Nu se gândise că va fi atât de mult fum…

— Rahat!

Pete își dusese tricoul la gură. Fu nevoit să tușească, pentru a vorbi.

— Pereții!

Tapetul din baie luase foc. Gemma nu mai văzuse așa ceva. Nu mai fusese atât de aproape de foc, acasă doar stătuse în fața șemineului, iar acelea erau genul de gaze care treceau printr-un grătar aflat în spatele lemnelor. Pornit, oprit. Dar acum, prin ușa deschisă a băii, vedea focul cum urcă pe pereți, cuprinde perdeaua din plastic de la duș și o devorează. Avu cea mai ciudată pornire, de a fugi înapoi în baie, să încerce să îl stingă – de parcă ar fi putut să facă ceva iar apoi teama o simți puternic în stomac. Afară. Trebuia să iasă afară. Acum sirenele se auzeau mai puternic. Un colț de covor luă foc, iar flacăra formă o mână, își flutură degetele spre ea și se întinse mai mult în dormitor.

Nu puteau deschide ușa. O clipă oribilă se gândi că bărbații îi prinseseră acolo cumva, îi încuiaseră, ca treaba să le fie mai ușoară. Apoi își dădu seama că, de panică, Pete trăsese zăvorul, în loc să îl deschidă, iar ea se întinse și îl descuie, apoi deschise ușa. Focul scoase un sunet – ca un muget, ca un animal viu și flămând –, iar fumul ieși odată cu ei, nori de fum. Dar acum erau în soare, pe balcon, iar ea văzu o mașină de poliție jos, în parcare, abia sosită, și un camion de pompieri care tocmai oprea, plus o mână de oameni care se adunau încet pe stradă, să se uite. O mulțime.

Gemma vedea lucrurile în imagini, cadre, frânturi. În parcare: o adolescentă cu un copil – fiul ei? — de mână, copilul încerca să bage o acadea în gură. Recepționera vorbind la mobil, o femeie în vârstă arătând cu mâna, cu șosetele adunate în jurul gleznelor ei. Un băiat lângă Volvoul maro, cu telefonul spre balcon, filmând. Timpul se mișca foarte repede pentru Gemma, astfel că orice altceva părea aproape neclintit. Sirena mașinii de pompieri care parca. Un polițist care cobora din mașină.

— Nu-mi spune tu ce să fac! Vă știu eu! Ia mâinile de pe mine!

Intrarea în casa scării: la cincisprezece metri de ei, Harliss, clătinându-se și încă prefăcându-se beat, astfel că cei doi bărbați în costume erau obligați să țopăie în jurul lui. Gemma tăia scena în fragmente, în instincte. Nu voiau să folosească violența, încercau să-l facă să meargă în liniște. Harliss striga, se scutura de unul dintre bărbați, care avea o mână pe cotul lui.

— Îmi cunosc drepturile. Asta e America. Știu tot despre Constituție…

Nu aveau cum să coboare în parcare decât dacă treceau de ei. Și, în timp ce Gemma și Pete rămaseră pe loc, poate pentru o jumătate de secundă, poate mai puțin, unul dintre bărbați se întoarse și îi văzu. Încă nu își scosese ochelarii de soare, iar asta o speria cel mai mult, mai rău decât un foc care își urma impulsul natural de a arde, imaginea nefirească a unui bărbat care ajunsese să facă ce făcea el, fără să se deranjeze să își dea jos ochelarii de soare, *niciun motiv să transpiri, niciun motiv să te enervezi.*

Iar în clipa aceea știu, înțelese cu adevărat ce îi spusese Pete afară. Monștrii nu erau creați, cel puțin nu prin naștere, soartă sau împrejurări. Monștrii alegeau să fie monștri. Acela era un adevăr teribil, genul care se întâmplă din nou și din nou, în fiecare zi.

Venea spre ei. Și în continuare mișcarea lentă și nesfârșită a pompierilor pe jumătate echipați, bâzâitul stațiilor, polițistul prost și inutil care stătea pe loc. Bărbatul nu putea să îi ia, nu dacă ea țipa, nu dacă se zbătea. Ar fi atras atenția prea mult, prea multe întrebări, un polițist care ar fi venit să îi tragă deoparte și să pună întrebări incomode. Dar puteau să îi piardă pe Lyra și pe 72. Cu fiecare clipă, erau în pericol să îi piardă.

Bărbatul era suficient de aproape să vorbească peste vuiet și peste strigătele lui Harliss și peste trosnetele lucrurilor care se prăbușeau.

— O să fie mai ușor și mult mai bine, dacă veniți cu mine, zicea el. Sunteți în mare pericol. Sunt aici să vă ajut.

Nu erau cuvintele la care Gemma se așteptase, dar tot vedea minciuna, de genul cel mai rău, genul care pretinde că ți se face un serviciu. Le auzise toată viața.

— Nu mergem nicăieri, zise Pete și păși în fața Gemmei, de parcă ar fi putut s-o apere, un gest inocent și inutil, care o făcu să îi vină să plângă.

Se vedeau reflectați în ochelarii lui de soare, amândoi. Gemma își imagină că sparge ochelarii și ochii din spatele lor. Că îi dizolvă fața. Că pumnii ei sunt ca mâinile unui supererou, se extind și îl burdușesc,

— Nu înțelegeți, zise el. Sunt de partea voastră.

Făcu un pas în față. Se întinse spre Pete.

— Va trebui să insist…

Împușcătura se auzi ca un trosnet clar, ascuțit, care spintecă aerul în două. Gemma auzise oameni care descriau împușcăturile ca pe niște mașini care explodau, ca pe niște pocnitori, dar nu avu nicio îndoială că despre asta era vorba, încă înainte să îl vadă pe Harliss, tot în stilul acela ciudat, ca într-un instantaneu, ținând arma îndreptată spre cer. Parcă se făcu o pauză, înainte ca oamenii să țipe, deși știa că nu fusese nicio pauză; se auzise o armă, o împușcătură, bărbatul care îl ținea pe Harliss căzu la pământ, iar cel care stătea în fața lui Pete, spunându-i că el doar încerca să-i ajute, căzu și el, pentru că, desigur, nu se putea altfel.

Harliss trase o a doua împușcătură, Acum o grămadă de oameni țipau. Jumătate dintre cei din parcare erau întinși pe jos sau ghemuiți în spatele mașinilor. O fracțiune de secundă Gemma întâlni privirea lui Harliss și simți mesajul parcă fizic, ca o primă inhalare, după ce ți se taie respirația. Înțelese de ce îi ceruse să aibă grijă de Lyra, până se va întoarce, înțelese că așteptase mai mult de un deceniu să își revadă fiica, iar acum avea să se întoarcă la închisoare, din cauza unei promisiuni făcute de o străină, din cauza celei mai mici șanse ca gestul lui să fie de ajutor.

Nu exista timp, doar schimbare, doar atomi rotindu-se, doar ea, și Pete, și Harliss, și o dragoste atât de inversată, și imperfectă, și oarbă, care putea fi numită doar credință. Lucruri care existau în afara secundelor, a minutelor, a anilor. Gemma se simțea liniștită acum. Era calmă. Amândoi bărbații erau încă pe jos, polițistul alerga spre scări cu doi pompieri după el – iar Gemma îi văzu tot suspendați, prizonieri în acel moment, opriți de o forță mai mare și mai clară decât ei –, iar copilul își scăpase acadeaua și țipa. Se auzeau mai multe sirene în depărtare.

Apoi coborâră scările, trecură prin mulțimea din parcare și aproape că ajunseră la camionetă. Erau dincolo de grămada de trupuri, de voci, de oameni care strigau și plângeau. Erau într-un univers infinit, și totuși suficient de mic să cuprindă momentele acelea, faptele acelea – mirosul de fum din aer, ecoul vocilor și mâna lui Pete, mai mare decât a ei, mai puternică, așa cum trebuia.

ȘAISPREZECE

Gemma și-ar fi dorit să schimbe camioneta pe ceva mai puțin ostentativ. Se simțea de parcă umblau pe acolo cu un uriaș indicator luminat. Dar reușiră să ajungă la Little Waller fără să vadă Volvoul maro. Din cât își dădea ea seama, nu fuseseră urmăriți. Trecuse mai mult de o oră și era îngrozită că Lyra și 72 ar fi putut pleca sau ar fi putut fi luați.

Găsiră replicile ascunse într-o cabină, în spatele unui restaurant numit Blue Gator, cu trifoi din hârtie atârnați între televizoare, și cu separeuri verzi din vinil, și cu tricouri cu *Kiss Me, I'm Irish* de vânzare în spatele barului. Aveau probleme: 72 stătea la masă încruntat, iar un ospătar îi bătea la cap să comande ceva.

— V-am spus, nu depinde de mine.

Ospătarul avea o grămadă de mătreață, care îi acoperea umerii tricoului negru.

— E politica restaurantului. Separeurile sunt pentru cină, ceea ce înseamnă că oamenii mănâncă…

— E în regulă.

Gemma văzu că fața Lyrei se transformă când ea ieși din mulțime, ba chiar părea fericită. Era uimitor cum într-un timp atât de scurt se simțea responsabilă pentru păpușa aceea slabă, cu ochii ei mari și cu trecut oribil. Brandy-Nicole.

— Ei sunt cu noi și tocmai plecam.

— Nu ați fost urmăriți? îi întrebă Gemma, îndată ce ajunseră în siguranță înapoi în mașină.

Pete ieși imediat pe autostradă, deși nu căzuseră de acord asupra unei destinații. Era mai ușor să se facă nevăzuți pe drumurile mari, în orașele mari. Lyra scutură din cap.

— Am fost, zise ea. Dar nu acolo. Nu în locul acela.

— Un bărbat se uita de pe stradă, zise 72. Dar nu ne-a văzut. Deasupra lor, cerul își lepăda albastrul, lăsând să se vadă un înveliș de nuanțe incredibile de mov și roz. Gemma se trezi că se ruga ca noaptea și întunericul care transformau mașinile în faruri și absorbeau trăsăturile individuale să vină repede. Nu voia să întrebe de Jake – la nivelul acela, nu voia să știe –, dar

era mult prea târziu să se prefacă și-i datora lui Jake să înfrunte adevărul despre ce i se întâmplase.

— Ce s-a întâmplat cu Jake?

Lyra fu cea care le spuse totul: despre cum dăduseră de Emily Huang și aflaseră că e moartă, despre cum descoperiseră adresa lui Jake și hotărâseră să meargă să vorbească cu el, despre bărbatul și femeia care veniseră să facă curat.

— Amândoi spânzurați, în așa fel încât să pară sinucidere. Gemma avea gura amară, de parcă mai devreme inhalase cenușă împreună cu fumul, și nu se putea opri din tușit.

— Trebuie să fie mica specialitate a armatei.

— Mai puțin suspect decât o armă, poate, zise Pete încet. Se întinse și-i puse o mână pe genunchi. Pulsul ei răspunse și galopă un pic, sub atingerea lui. Cel puțin acela era un lucru bun, poate că singurul lucru bun din toată povestea: Pete era al ei.

— De ce ați fugit? întrebă Gemma și, pentru o clipă, nici Lyra, nici 72 nu răspunseră.

— A fost ideea lui Caelum, zise ea, în cele din urmă.

— Caelum?

Gemma se răsuci pe scaun și fu șocată să vadă că 72 chiar zâmbea, privind pe geam, de parcă întinderea autostrăzii deținea cel mai tare secret al lumii. Nu îl mai văzuse zâmbind – ar fi zis că nici nu era capabil să zâmbească – și era șocată de schimbare. Trecuse într-o clipă de la sociopatul grav la modelul Calvin Klein în devenire.

— Eu i-am dat nume, zise Lyra mândră. La fel cum dr. O'Donnell mi-a dat mie nume.

— Nu eram sigur că putem avea încredere în voi.

Băiatul numit acum Caelum se întoarse dinspre geam, să întâlnească privirea Lyrei.

— Îmi pare rău.

Se întrebă dacă faptul că primise nume îl schimbase și la un nivel mai profund. Nu putea să și-l închipuie pe băiatul acela, băiatul care stătea politicos pe locul din spate, îmbrăcat cu un tricou cu Seven-Up, scoțând un cuțit la ei, în mlaștini.

— Și aproape că am uitat.

Lyra deschise un rucsac pe care Gemma își dădu seama că trebuie să îl fi furat din casa de oaspeți a bunicilor lui April.

— Înainte să moară, asistenta Em i-a dat vecinei sale trei imagini înrămate. Am găsit astea ascunse pe spatele lor.

Îi dădu Gemmei două tipărituri și o hârtie scrisă de mână, cu o listă de nume. Gemmei i se întoarse pe dos stomacul. Brandy-Nicole Harliss era al treilea nume pe listă, dar mai erau alte patruzeci și șapte. Asta putea însemna că toate acele nume, toți acei copii fuseseră luați de lângă părinții lor sau de lângă familiile adoptive, când Haven era în pericol să rămână fără fonduri, folosiți pe post de trupuri, înainte ca noi trupuri să fie create.

— Pot să păstrez astea? întrebă Gemma, iar Lyra ridică din umeri, deși văzu expresia de foame, era aceeași cu care se uitase la rafturile cu cărți, asemenea cuiva lihnit de foame, căruia îi arătai un ospăț.

— O să ți le dau înapoi. Promit.

Nu mai avea rost să amâne: trebuia să îi spună Lyrei despre tatăl ei. Nu știa de ce era atât de neliniștită. Probabil că Lyra va fi fericită. Chiar va fi fericită. Avea un tată, ceea ce însemna că probabil mai avea membri ai familiei, veri, mătuși.

— Trebuie să îți spun ceva, Lyra. Ceva despre trecutul tău.

— Acum? replică Pete. Aici?

Gemma se roti spre el.

— Ce rost are să aștept?

— Ce? întrebă Lyra.

Când Gemma se întoarse din nou, văzu că Lyra și Caelum se țineau de mâini. Sau nu se țineau de mâini, își atingeau palmele, de parcă voiau să se țină de mâini, dar nu prea știau cum să o facă.

— Ce e?

Gemma trase aer în piept. Soarele arunca roșu sângeriu la orizont.

— Tu nu ai fost creată, de fapt, la Haven.

— Ce vrei să spui?

Caelum fu cel care vorbi. Vocea lui era încordată. Nu de furie, se gândi Gemma. De teamă.

— Unde a fost creată?

— Nicăieri.

Gemma își dădu seama cât de greu îi va fi să explice.

— Lista asta, toate numele de pe ea? Sunt sigură că toți aceștia sunt copii luați de lângă familiile lor sau de lângă

familiile adoptive și duși la Haven, pe vremea când institutul nu-și mai permitea să creeze modele umane.

Lyra stătea acolo cu ochii mari, albă la față, iar Gemma simți pornirea de a-și cere scuze, de a retrage cele spuse. Dar era o nebunie. Poate că nu înțelegea?

— Al treilea nume, Brandy-Nicole Harliss. E numele tău de naștere. Numele tău real. Acela e numele pe care ți l-au dat părinții tăi.

— Pă…

Lyra se opri.

— Ai părinți, zise Gemma.

Se gândi că Lyra ar putea plânge, râde sau măcar ar putea zâmbi. Dar ea doar continua să se holbeze, părea îngrozită, de parcă Gemma deschisese un coșciug să îi arate un cadavru.

— Mă rog, ai un tată. Te-a căutat în tot acest timp. Te-a iubit în tot acest timp.

Lyra țipă, de parcă ar fi lovit-o ceva. Iar Caelum, observă Gemma, își trase mâna din a Lyrei și se întoarse din nou spre geam.

ȘAPTESPREZECE

Era timpul să meargă acasă. Nu mai aveau altă opțiune. Gemma trebuia să-și înfrunte părinții. Ciudat, ideea n-o mai speria. Simțea că îmbătrânise cu mai mulți ani, în ultimele zile. Simți doar o vagă milă, gândindu-se la tatăl ei și la secretul pe care îl purtase cu el în toți acei ani, și la copilul mort pe care ei refuzaseră să-l jelească. Milă de mama și de tatăl ei, care crezuseră că își pot cumpăra scăparea din acea tragedie.

Va merge acasă, dar cu o condiție: gata cu minciunile.

Pe la unsprezece, Pete abia mai stătea treaz la volan. Nu erau departe de Savannah, când trecură pe lângă o parcare cu rulote, iar Gemma propuse să se oprească acolo peste noapte. Nu o deranja să mai petreacă o noapte pe drum. Știa că totul se va schimba dimineață. Știa că viața ei nu va mai fi niciodată la fel, că niciodată nu își va mai face griji pentru Chloe și gașca ei, că niciodată nu se va mai simți mizerabil la ora de sport, în tribună, prefăcându-se că își face tema la mate.

Campingul era enorm și surprinzător de plin. Gemma estimă că erau cel puțin patru duzini de rulote mari și chiar mai multe rulote mai mici, plus corturi înălțate ca niște ciuperci ascuțite, peste iarba rară. Era o noapte frumoasă, iar afară parcă era o atmosferă de sărbătoare. Cupluri în vârstă stăteau, unul lângă altul pe scaune pliabile, pe asfaltul crăpat, și beau vin din pahare de unică folosință. Copii alergau printre corturi și un grup de tineri de douăzeci-și-ceva-de-ani, cu părul împletit și desculți, găteau pe o plită portabilă. Licuricii clipeau sporadic prin beznă, iar oamenii strigau unul la altul și beau împreună bere, împărtășind povești despre locurile unde mergeau și de unde veneau.

Pete plecă spre benzinărie, în căutare de mâncare, iar Caelum o luă spre cabinele de duș cu plată, mergând în fața Lyrei. Gemma avea impresia că voia să fie lăsat în pace, dar îi urmă, la o distanță sigură, gândindu-se că ar putea dispărea din nou în noapte. Dar după ce Lyra luă bani de duș, își dădu seama că nu mai putea amâna inevitabilul. Era timpul să sune acasă.

Avea treizeci și șapte de apeluri de la părinții ei. Când deschise mesageria, văzu că mesajele lor treceau de la furioase la frenetice, apoi la disperate.

Te rog, scrisese tatăl ei, *oriunde ai fi, te rog, sună-ne.* Probabil că se întorsese mai devreme din călătoria de afaceri. Asta însemna că lucrurile chiar o luaseră razna. Formă numărul de mobil al tatălui ei, iar el răspunse din prima.

— Gem?

Părea disperat, atât de neobișnuit pentru el, încât hotărârea ei se clătină.

— Gem, tu ești? Ești acolo?

— Sunt aici, tată.

Trebui să îndepărteze telefonul de ureche, când Kristina începu să strige în fundal. *Ea e? Unde e? E bine? Lasă-mă să vorbesc cu ea…*

— Sunt bine. Nu am pățit nimic.

— Unde ești? Am fost atât de îngrijorați…

— Geoff, lasă-mă să vorbesc cu ea.

Vocea Kristinei, neclară de la plâns și poate de la pastile, se auzea din nou în fundal.

— Stai așa, Gem! Te pun pe speaker. Mama ta vrea să îți audă vocea.

Foșnete și ecoul vocilor părinților ei suprapuse. Gemma ura speakerul, care mereu o făcea să se simtă de parcă vorbea într-o cutie din tablă.

— Gemma, mai ești acolo? Ne auzi?

— Da. Nu trebuie să țipi.

Văzu o mamă care își legăna bebelușul în brațe, patrulând prin fața rulotei, cu părul buclat și negru al copilului pe umărul ei. Simți un moment de suferință atât de puternică, încât avu impresia că se va prăbuși.

— Unde ești?

Kristina părea să plângă din nou.

— Am fost atât de îngrijorați. Am sunat-o pe April și mi-a spus că ai plecat. Tatăl tău a sărit în primul avion care pleca din Londra. Era atât de supărată…

— April era supărată? întrebă Gemma repede.

— Tu ce crezi? Ne-a spus că v-ați certat și ți-a cerut să pleci. Se simțea groaznic. Era moartă de îngrijorare. Cu toții am fost.

— Sunt bine. Sunt cu prietenul meu, Pete. Vom fi acasă mâine.

— Vreau să vii acasă diseară, zise tatăl ei, pe un ton mai aproape de cel obișnuit.

Acum, când știa că fiica lui nu era moartă în vreun șanț, părea să fi decis să facă pe polițistul dur.

— Unde ești? Vin să te iau.

Era momentul. Trase aer în piept.

— Am fost să văd Haven.

Urmă un moment lung de tăcere. Gemma privea licuricii cum sclipeau și dispăreau în beznă.

— Ce… ai făcut?

Tatăl ei abia reuși să rostească vorbele.

— Am fost la Haven.

Închise ochii și se gândi la statuia bărbatului îngenuncheat în praf, la acea veche amintire dezgropată, din copilărie, ADN-ul unui alt copil ghemuit în interiorul ei.

— Am fost să văd unde am fost creată.

— Unde ai…

Vocea lui Geoff se stinse, apoi și-o drese.

— Ce… despre ce vorbești?

— Nu are rost să negi. Știu tot.

Brusc, se simțea complet extenuată. Se simțea atât de bătrână, chiar mai bătrână decât părinții ei.

— Știu ce ați încercat să faceți la Haven. Știu că ai plecat de la Fine&Ives pentru că ei voiau să investească. Știu că s-a băgat armata și misiunea s-a schimbat.

Mama ei scânci. Partea aceea era cea mai grea.

— Știu și despre Emma.

Părinții ei rămaseră tăcuți atâta timp, încât își verifică telefonul, să vadă dacă nu se întrerupsese conexiunea. În cele din urmă, auzi un fel de suspin și-și dădu seama că erau acolo, își imagina minciunile spuse de ei de-a lungul anilor ca pe o forță fizică, ceva cu mâini, ceva ce ajunsese acum la ei și îi strângea de gât.

— Gemma…

Tatăl ei plângea. Tatăl ei nu plânsese niciodată, nici măcar o dată în viața ei. Era șocată și, într-un fel bolnav, bucuroasă. Cădea masca. Apăreau fisurile. Lasă-l să plângă, se gândea, cum plânsese ea.

— Putem să îți explicăm. Te rog! Trebuie să vii acasă.

— Te rog, vino acasă, *baby*!

Vocea Kristinei suna de parcă venea printr-o țeavă, ascuțită și în agonie, iar Gemma se simți din nou oribil. Chiar și în clipa aceea ura că o întrista pe mama ei. Dar știa că trebuie să fie puternică.

— Nu până nu sunteți de acord să mă ajutați! zise ea.

În depărtare îl vedea pe Pete că se întorcea dinspre benzinărie cu o pungă de hârtie sub braț. Când trecu pe sub felinar și ajunse înapoi în parcare, un bărbat care fuma în apropiere se întoarse să se uite spre el, iar Gemma simți o ușoară neliniște. Dar bărbatul se întoarse din nou, iar în curând ieși din raza ei vizuală.

— Trebuie să îi ajutați și pe prietenii mei.

— Prietenii tăi?

— Am salvat două replici din mlaștini.

Din nou, fu nevoită să îndepărteze telefonul de ureche, când ambii ei părinți explodară. Aproape că fu nevoită să strige, să se facă auzită.

— Ar fi murit singuri. Sunt pe moarte. La Haven îi infectau.

— Ascultă-mă, Gemma! Ești în pericol chiar acum.

Tatăl ei era din nou calm, iar ea simți un val de greață.

Nici măcar nu reacționase când auzise despre cum foloseau cei de la Haven clonele. Ceea ce însemna, desigur, că știa. Nu era surprinsă, dar tot o îngrețoșa. Știa și despre copiii furați de la părinții lor, deturnați din sistemul de adopție și apoi pierduți?

— Știu că probabil ești furioasă. Pot doar să îmi închipui cum te simți. Jur că mama ta și cu mine îți vom explica. Dar trebuie să vii acasă acum. Astă-seară. Există oameni încă implicați în ce se întâmpla la Haven, oameni periculoși… Nu pot să te protejez dacă ești la sute de kilometri distanță.

Gemma se gândi la asistenta Em, și la Jake, amândoi găsiți spânzurați.

— Jurați că o să ne ajutați. Altfel, nu vin acasă deloc!

Era un bluf. Nu avea unde să meargă, iar dacă părinții ei îi blocau cardurile avea să o încurce și mai rău, dar conta pe faptul că ei erau prea supărați să gândească limpede.

— Asta nu e un joc, Gemma.

Vocea lui Geoff suna de parcă era pe cale să cedeze. Gemma nu îl auzise niciodată pe tatăl ei atât de pierdut.

— Nu înțelegi cât de grav e…

— Jură sau închid, zise ea ferm.

Pentru o clipă, nu se auzi decât respirația tatălui ei, la celălalt capăt al firului, și mama ei scâncind în fundal.

— Jur, zise el, în sfârșit. O să fac tot ce pot.

Gemma răsuflă. Fără să își dea seama, își ținuse respirația.

— O să fiu acasă dimineață, zise ea și închise.

Își opri imediat telefonul. Nu voia ca ei să o sune din nou, să o bată la cap toată noaptea. Se rezemă de minivanul lui Pete, ascultându-le pe mamele care își chemau copiii la culcare, privind cum luminile se stingeau una câte una, la geamurile rulotelor parcate. Toți acei oameni în drumul lor spre undeva, toți orbitând momentan în jurul aceleiași parcări, înainte să se despartă din nou.

Gemma spuse o scurtă rugăciune pentru Jake Witz. Se gândi la sora ei – Emma putea fi numită „sora ei”, dacă ea chiar era Gemma, dacă Gemma chiar era ea? — și la viața-umbră pe care poate că o avusese, pe care poate că încă o avea, în vreo dimensiune paralelă.

Se simțea mică. Era foarte obosită.

Pete se întoarse. Cumpărase apă și suc, bomboane și chips, burrito și chiar o tavă cu nachos.

— M-am gândit să facem un bufet, zise el și se ghemui să pună mâncarea direct pe asfalt.

Când văzu fața Gemmei, se opri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar obosită. Doar speriată de ce urmează.

Pete se ridică. Luminat de becurile de la o rulotă din apropiere, fața lui era ilizibilă, iar părul lui parcă era un penaj. Se întinse și îi atinse obrazul, iar mâna lui era atât de caldă, atât de familiară. Un adevăr ciudat și derutant: oamenii pe care se presupune că îi cunoaștem cel mai bine se pot dovedi a fi necunoscuți, iar necunoscuții îți pot părea foarte apropiați.

— O să fim bine, zise el, iar ei îi plăcu, îi plăcu să îl audă folosind pluralul, îi plăcu să fie parte din ceva cu el.

Pete își trecu degetul mare ușor peste pomeții ei, iar unde o atingea se simțea frumoasă. De parcă îi cosea părțile urâte. Pete zâmbi, acel zâmbet caraghios, de care Gemmei nu îi venea să creadă că nu fusese mereu îndrăgostită.

— Gândește-te numai! Clone la școală. Clone adevărate, nu doar Chloe și restul găștii ei de trântori.

— Da.

Gemma se forță să zâmbească. Era o fantezie. Lyra și Caelum nu vor merge niciodată la școală. Dacă voiau să rămână în viață, probabil că vor trebui să stea ascunși, pe fugă. Și doar se vor îmbolnăvi și mai tare. Dar era o idee simpatică și nu voia să o strice.

— Du-te la culcare! zise Pete mai încet.

Se aplecă și îi atinse buzele cu ale lui și doar atingerea aceea ușoară îi făcu tot corpul să se înfioare.

— O să mai stau de veghe un pic.

Cu scaunele din spate întinse, mașina era mai mult decât suficientă să te întinzi. Pete avea și o pătură și insistă să folosească hanoracul lui pe post de pernă.

— Noapte bună, Gemma!

Se aplecă să o sărute din nou. Dar își lăsă buzele să zăbovească mai mult, iar ea simți căldura lui deasupra ei, greutatea imposibilă și adorabilă a trupului său. Oasele, sângele, pielea care despart și în același timp ne țin laolaltă. Darul lor.

Deși era obosită, nu credea că o să poată dormi, nu după tot ce se întâmplase. Dar adormi.

•

Cândva mai târziu, se trezi, pentru că Pete o scutura.

— Vine cineva! zise el.

Gemma se ridică. Era întuneric beznă și își simțea tot corpul lipicios. Ușa din spate era tot deschisă, lăsând să intre sunetele scoase de broaștele de copaci și zgomotul ocazional al vreunei uși, când oamenii se duceau sau se întorceau de la baie. Nu știa cât era ceasul, dar nu putea să fi dormit foarte mult. Pete arăta de parcă nu ar fi dormit deloc. Era complet treaz, alert.

Arătă spre o lumină de lanternă care se mișca printre rulote. Își dădu seama, după traiectorie, că oricine era verifica fiecare mașină, de parcă ar fi căutat ceva anume.

— Unde e Lyra? șopti Gemma.

Corpul îi era electrizat de teamă.

— Unde e Caelum?

— Afară. Dorm.

Cum naiba se face că fuseseră urmăriți? Gemma era sigură că fuseseră atenți, schimbaseră autostrăzile, se uitaseră mereu la mașinile care li se păruse că îi urmăreau. Poate, se gândi, cineva le urmărea telefoanele mobile. Văzuse chestii din astea la emisiunile de televiziune despre polițiști, când poliția putea triangula apelurile telefonice, pentru a-i găsi pe infractori. Așa se simțea și ea, ca un animal ghemuit într-o gaură, așteptând să fie sfâșiat.

Nu avea cum să îi trezească pe Lyra și pe Caelum și să-i bage în mașină fără să fie văzuți. Deja lanterna – și persoana din spatele ei – era la mai puțin de douăzeci de picioare, în spatele unei rulote care aparținea unui cuplu mai în vârstă, cu care Gemma vorbise mai devreme. Nu aveau cum să iasă de acolo, nu prin beznă, nu fără să riște să dea peste vreun biet tată în drum spre toaletă sau peste copiii dormind în vreun cort.

— Întinde-te! zise Gemma.

Cea mai bună încercare era să se prefacă adormiți și să se roage că va trece de ei, că în noapte nu vor fi recunoscuți. Pete o acoperi cu pătura, iar ea o trase peste fețele lor, iar sunetul respirației li se amplifică sub ea. Era prea speriată să își dea seama cât de aproape erau unul de altul, cu genunchii lui apăsați peste ai ei, cu pieptul lui coborând și ridicându-se odată cu respirația, în timp ce nasurile, practic, li se atingeau. Dar abia se întinseră, când auzi o voce:

— Gemma? Gemma?

Într-o clipă, se ridică în fund, zăpăcită, nevenindu-i să creadă. Cunoștea vocea aceea.

— April? șopti ea.

— O, Doamne, Gemma! Slavă Domnului!

Lanterna căzu pe jos și pentru o clipă scurtă, cât April se aplecă după ea, îi văzu cunoscuții tenișii verzi.

— Rahat! Unde ești?

Gemma dădu la o parte pătura și coborî din mașină. Se simțea jenant de fericită.

— Sunt aici, zise ea, iar lumina lanternei trecu peste ea și o lumină câteva clipe. Sunt chiar aici.

Întinse ambele brațe și, o clipă mai târziu, April țâșni spre ele.

— Am fost atât de îngrijorată, zise ea și aproape că o doborî de pe picioare. Am fost foarte furioasă, știi, temperament latin și toate alea, dar la câteva ore după ce am plecat de acasă am

început să mă simt cu adevărat îngrozitor. Și m-am întors acasă, tu nu mai erai, apoi m-au sunat părinții tăi…

— Cum m-ai găsit?

Gemma era cumva tentată să atingă părul lui April, și nasul, și umerii, să se asigure de două ori că era reală.

— Mi-am găsit app-ul telefonului, zise April.

Gemma aproape că râse. Desigur.

— Dar mai târziu ți-ai închis telefonul, apoi, desigur, cum am ajuns aici, mi s-a descărcat telefonul. Așa că m-am învârtit pe aici ca o perversă, trăgând cu ochiul pe geamurile oamenilor… Perversul? chițăi ea, când Pete coborî din mașină.

Gemma era bucuroasă că era atât de întuneric și nu vedea expresia lui April.

— April, îl știi pe Pete, zise ea, subliniind intenționat numele și sperând ca April să se prindă. Pete m-a adus cu mașina în Florida.

— O…

Pe moment April părea fără cuvinte, o premieră pentru ea. Gemma o vedea făcând calcule, dimensiunea dubiței, faptul că atât Gemma, cât și Pete dormiseră în ea, împreună.

— Unde sunt… ceilalți?

Evitase intenționat cuvântul „clone”, iar Gemma își aminti de ce se certaseră și ce trebuia să îi mărturisească acum lui April: că ea era una de-a lor. Creată. Fabricată. Va trebui să îi spună lui April despre primul copil al părinților ei, copilul pierdut, după care fusese creată. Trebuia să îi spună lui April despre Rick Harliss și despre asasinarea lui Jake Witz. Din nou o lovi un val de extenuare. Aceea era lumea în care trăia acum.

Parcă știind la ce se gândește, Pete puse un braț în jurul ei.

— Dorm, zise el. Sunt bine.

Gemma se rezemă de el, recunoscătoare, fără să îi pese ce credea April.

— Toți suntem bine, zise ea.

Se întinse după mâna lui April și i-o strânse. Acolo, în beznă, departe, iubitul ei și cea mai bună prietenă a ei: având în vedere împrejurările, nici nu putea să ceară mai mult.

OPTSPREZECE

April dormi în mașina ei. Pete își ținu brațul pe talia Gemmei aproape toată noaptea, respirându-i în păr, iar ea se trezi surprinzător de odihnită, având în vedere că dormise cu obrazul lipit de podeaua tare a dubiței, iar un braț îi era amorțit.

Era trecut de ora șase. Coborî din mașină și văzu că Lyra și Caelum încă dormeau sub o pătură trasă până peste cap. Sub ea, păreau o singură persoană. Făcu duș și se spălă pe dinți, în baia murdară, lângă copiii amețiți de noaptea petrecută în camping și mamele lor cu ochii umflați. După aceea o trezi pe April și porniră în căutare de mâncare, la un mic magazin și la stația de benzină de unde Pete cumpărase porcăriile de seara trecută. Cumpărară cafea și brioșe care păreau din burete, dar le era atât de foame, că nu le păsa. Mâncară pe o bancă de picnic udă de rouă și priviră cum soarele forța ceața să se ridice. Avea să fie încă o zi frumoasă.

Gemma îi povesti tot lui April. Când îi explică ce se întâmplase cu Jake Witz, își dădu seama că se străduia să nu plângă. Dar se strădui să continue. Îi spuse despre ce aflase de la Rick Harliss, despre ce făcuseră părinții ei după ce le murise primul copil. De ce și cum fusese ea creată. Deja plângea, nu pentru că se autocompătimea, ci pentru că, în mod ciudat, îl jelea pe acel copil, pe Emma. Ba chiar îi era milă de părinții ei. Probabil că suferiseră. Probabil că suferiseră mulți ani. Cum ar fi să te uiți la fiica ta și să vezi reflexia perfectă a unui copil pe care l-ai pierdut?

Din fericire, April nu se sperie. Așteptă până când Gemma termină, apoi se trase mai aproape să o îmbrățișeze. April știa cel mai bine să îmbrățișeze. Deși Gemma era mai mare decât ea, cumva, April reuși să o facă să se simtă complet acoperită, complet protejată.

— Sunt mândră de tine, gândăcel! zise April, folosind o veche poreclă, care o făcu pe Gemma să râdă și în același timp să plângă și mai tare.

Gemma se trase.

— Iisuse! Parcă sunt o fabrică de muci.

— Am auzit că acum se câștigă bani buni din muci.

Gemma râse din nou, înecându-se un pic, și-și șterse fața cu mâneca.

— Crezi că o să mă mai simt vreodată normală?

April pufni.

— Haide, Gemma! Când ne-am simțit noi normale?

O înghionti în umăr.

— Suntem extratereștri, ai uitat?

— Tu ești extraterestru, eu sunt clonă.

— Aventurile extraterestrului și ale clonei. Parcă ar fi un film de Marvel. Mă bag! zise April.

Iar apoi, pe alt ton:

— În plus, să fii normal e o chestie supraestimată. „Normal” e un cuvânt inventat pentru oamenii plictisitori ca să se simtă mai bine.

— Poate că ai dreptate.

De fapt, Gemma se simțea un pic mai bine. Un pic mai ușoară. Încă îi era groază să meargă acasă și să-și înfrunte. Părinții, dar știa că nu putea să amâne la nesfârșit. Soarele răsărise. Cerul era portocaliu și plin de nori pufoși. Gemma se ridică.

— Probabil că ar trebui să îi trezim pe ceilalți.

— Nici vorbă! Ai sărit peste cea mai importantă parte a poveștii.

April o apucă pe Gemma de încheietură și o trase la loc pe bancă. Rânjea ca un rechin, ca de obicei.

— Deci, zise ea și se apleacă în față, rezemată pe cot, recunoaște! Care e treaba cu tine și Perv?

•

Pe la zece erau pe drum. April venea cu mașina ei după camionetă, claxonând din când în când sau trecând pe lângă ei, să le facă cu mâna. Pete vorbea încontinuu, ca de obicei, dar acum mai mult cu Lyra și Caelum, încercând să le explice tot despre lumea pe care ei abia o cunoșteau.

— În America, mallurile în aer liber sunt ca arterele. Ele țin toată țara în viață. Pizzerii, saloane de cosmetică, magazine de rahat, care vând hardware… cam asta e, știți? Culmea civilizației umane. Pariez că, dacă o să ajungem vreodată pe Marte, primul lucru pe care o să-l construim va fi un salon de cosmetică.

Gemma mai mult asculta. Își întorcea fața spre geam și-și vedea dublura reflectată acolo, ca o fantomă în peisajul ce trecea pe lângă ei: o altă Gemma, născută din cea care plecase de acasă cu mai puțin de o săptămână în urmă, mai puternică, mai sigură și mai puțin sigură de sine. Nu știa ce o așteaptă, dar știa că era pregătită. Deocamdată, erau în siguranță. Erau împreună. Îi avea pe April și pe Pete. Lyra o avea pe ea. Caelum avea un nume.

Și, dincolo de ce-i mărturisise lui April mai devreme, nu se mai simțea chiar extraterestru. Se simțea un pic mai deșteaptă. Și un pic mai uimită de toate misterele pe care le văzuse, de complexitatea universului și de oamenii din el.

Chiar un pic mai umană.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN OLIVER

REPLICA

GEMMA

virtual-project.eu